bilim ve sosyalizm yayınları
5
ÜÇÜNCÜ BASKI

YAŞASIN HALK SAVAŞININ ZAFERİ

LİN PİAO

YAŞASIN HALK SAVAŞININ ZAFERİ

Lin Piao'nun "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" adlı eserinin bu çevirisi, Bilim ve Sosyalizm Yayınları arasında ilk olarak 1968 Mart'ında yayınlandı. Çevirinin sorumlusu mahkemeye verildi. Dava beraetle sonuçlandı. Kasım 1970'de ikinci baskı olarak dava dosyasıyla birlikte yayınlanan kitabın nüshaları tükendiği için bu üçüncü baskı yapıldı:
Kasım 1974

BİLİM VE SOSYALİZM YAYINLARI
Ataç Sokak, No. 36/2
Yenişehir - Ankara

YAŞASIN HALK SAVAŞININ ZAFERİ

Yazan
LİN PİAO

Türkçesi
Süleyman Ege

ÇİN HALKI, Çin Komünist Partisi'nin ve Mao Tse - tung arkadaşın önderliği altında, Çin'i elegeçirmeye ve Asya'nın tümünü yutmaya kalkışan Japon emperyalistlerine karşı verdiği Büyük Direniş Savaşı'nda, kahramanca ve uzun bir mücadele döneminden sonra, kesin zaferi yirmi yıl önce kazandı.

Çin halkının Direniş Savaşı, Alman, Japon ve İtalyan faşizmine karşı girişilen dünya savaşının önemli bir parçasıydı. Çin halkı, bu savaşta, dünyanın her yerindeki halklardan ve anti-faşist güçlerden destek aldı, ve kendisi de anti-faşist savaşın dünya ölçüsündeki zaferine önemli bir katkıda bulundu.

Çin halkı yüz yıldan buyana, emperyalizme karşı sayısız savaşlar verdi. Bunlardan tam zaferle sonuçlanan ilki, Japonya'ya karşı Direniş Savaşı'dır. Bu savaş, savaş tarihinde, gerek Çin halkının devrimci savaşlarının, gerekse dünyadaki ezilen ulusların emperyalist saldırılara karşı verdiği savaşların tarihinde, son derece önemli bir yer tutar.

Bu savaş, zayıf, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkenin, güçlü bir emperyalist ülkeyi dize getirdiği bir savaştı. Çin'in Kuzeydoğu eyaletlerini Japon emperyalistleri istilâ edince Kuomintang, uzun bir süre teslimiyet politikası izlemişti. Direniş Savaşı'nın ilk döneminde, Japon emperyalistleri, askerî üstünlükleri sayesinde, Çin'in ta içerlerine dek sızmışlar ve Çin topraklarının yarısını elegeçirmişlerdi. Japon saldırganlarının yığın halinde saldırıları ve saldırganlara karşı ülkenin her yerinde başlayan ayaklanmaların ortaya koyduğu durum karşısında, Kuomintang, bir süre Direniş Savaşı'na katılmak zorunda kalmışsa da, sonradan, Japonya'ya pasif direniş ve Komünist Partisi'ne aktif muhalefet politikasını benimsemiştir. Böylece, Japon emperyalizmiyle savaşmanın ağır sorumluluğu, Çin Komünist Partisi önderliğindeki Sekizinci Ordu ve Yeni Dördüncü Ordu ile kurtarılmış bölgelerdeki halkın omuzlarına yüklenmiş oldu. Savaş patlak verdiğinde, Sekizinci ve Yeni Dördüncü Orduların yalnızca 40 bin dolayında bir mevcudu vardı; ve, silâh bakımından olsun, malzeme bakımından olsun son derece yetersiz bir durumdalardı. Uzun süre, bir yandan Japon emperyalistlerinin, bir yandan da Kuomintang birliklerinin saldırıları karşısında, bir ateş kıskacı altında kaldılar. Ama, savaş boyunca gitgide güçlendiler ve Japon emperyalizmini yenmede temel güç durumuna geldiler.

Nasıl mümkün oldu bu? Zayıf bir ülkenin, sonunda, güçlü bir ülkeyi yenmesi nasıl mümkün oldu? Zayıf görünen bir ordunun, savaşın temel gücü durumuna gelmesi nasıl mümkün oldu?

Bunun asıl nedenleri, Japonya'ya karşı Direniş Savaşı'nın, doğru marksist-leninist politika ve askerî planların uygulandığı, Çin Komünist Partisi ve Mao Tse-tung arkadaş tarafından yönetilen gerçek bir halk savaşı olması, ve, Sekizinci ve Yeni

Dördüncü Orduların Mao Tse-tung arkadaş tarafından formüle edilen halk savaşı stratejisini ve taktiklerini tamamen uygulayan gerçek halk orduları olmasıydı.

Mao Tse-tung arkadaşın halk savaşı üzerine teori ve politikası, marksizm-leninizmi yaratıcı bir biçimde zenginleştirdi ve geliştirdi. Çin halkının Japonya'ya karşı savaştaki zaferi, halk savaşının zaferiydi, marksizm-leninizmin ve Mao Tse-tung'un düşüncelerinin zaferiydi.

Çin Komünist Partisi, Japonya'ya karşı savaştan önce, yıl 1924 - 1927'de Birinci Devrimci İç Savaşı ve yıl 1927 - 1936'da da İkinci Devrimci İç Savaşı geçirmiş, bu savaşlardaki başarı ve yenilgilerin deneyimleriyle, dersleriyle yoğrulmuş, ve Mao Tse-tung'un yolgösterici düşüncesi parti içine iyice yerleşmiş bulunuyordu. Bu, partinin, Çin halkını, Direniş Savaşı'nda zafere ulaştırabilme yeteneğinin temel güvencesiydi.

Çin halkının Direniş Savaşı'ndaki zaferi, onun tüm ülkede iktidarı ele geçirmesini sağladı. Amerikan emeryalistlerinin desteklediği Kuomintang gericileri 1946'da tüm ülkede bir iç savaş açınca Çin Komünist Partisi ve Mao Tse-tung arkadaş halk savaşı teorisini daha da geliştirdi, daha geniş ölçüde bir halk savaşına girişmekte Çin halkına yolgösterdi. Böylece, üç yıldan biraz fazla bir süre içinde, Halk Kurtuluş Savaşı'nın büyük zaferi kazanılmış, emperyalizmin, feodalizmin ve bürokrat-kapitalizmin ülkemizdeki egemenliği sona ermiş ve Çin Halk Cumhuriyeti kurulmuş oldu.

Çin halkının devrimci savaşının zaferi, emperyalist cepheye Doğu'dan bir gedik açtı, dünya güçler dengesinde büyük bir değişiklik yaptı, bütün ülkelerin halklarının devrimci hareketini hızlandırdı; ve o andan başlayarak Asya, Afrika ve Lâtin Ame-

rika'daki ulusal kurtuluş hareketleri yeni bir tarihî döneme girdiler.

Japon emperyalistlerinin dün Çin'de ve Asya'nın öteki kısımlarında giriştikleri hareketleri, bugün Amerikan emperyalistleri dünya ölçüsünde tekrarlıyorlar. Bu bakımdan, birçok ülkelerin halkları için, halk savaşını iyice öğrenmek ve bunu Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı bir silâh olarak kullanmak kaçınılmaz bir zorunluluk haline gelmiştir. Amerikan emperyalizmi ve onun uşakları, akla gelen her çareye başvurarak, halk savaşının devrimci alevlerini söndürme çabasındadırlar. Kruşçef revizyonistleri, vebadan korkar gibi korktukları halk savaşına küfürler yağdırıyorlar. Bu ikisi, Amerikan emperyalizmi ve Kruşçef revizyonistleri, halk savaşını önlemek ve kösteklemek için, ittifak halindedirler. Bu koşullar altında, halk savaşının Çin'deki büyük zeferinin tarihî deneyimini bir daha gözden geçirmek ve Mao Tse-tung'un halk savaşı teorisinin özünü sunmak, canalıcı nitelikte pratik bir önem taşımaktadır.

DİRENİŞ SAVAŞI DÖNEMİNDE TEMEL ÇELİŞME VE PARTİNİN İZLEDİĞİ YOL

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ ve Mao Tse-tung arkadaş, Japonya'ya karşı Direniş Savaşı'nda Çin halkını zafere ulaştırabilmişlerse, bunun birinci nedeni, doğru bir marksist-leninist çizginin çizilmesi ve uygulanmasıdır.

Marksizm-leninizmin temel ilkelerine dayanan ve sınıf çözümlemesi yöntemini uygulayan Mao Tse-tung arkadaş, Çin'in Japon emperyalizmi tarafından istilâsı üzerine, 1) Çin'deki temel ve temel olmayan çelişmelerin karşılıklı biçim değiştirmeleri-

ni, 2) Çin toplumunun sınıf ilişkilerindeki ve uluslararası ilişkilerdeki değişikliklerin sonucunu ve 3) Çin ile Japonya arasındaki güç dengesini, çözümledi. Bu çözümleme, Direniş Savaşı'ndaki politik ve askerî planların dayandırıldığı bilimsel temeli oluşturdu.

Uzun süredir Çin'de iki temel çelişme, emperyalizm ile Çin ulusu arasındaki çelişme ve feodalizm ile halk yığınları arasındaki çelişme olmak üzere iki temel çelişme, vardı. Direniş Savaşı'nın patlak verişinden önceki on yıl boyunca, emperyalizmin, büyük toprak sahiplerinin ve büyük burjuvazinin çıkarlarını temsil eden gerici Kuomintang kliği, Çin halkının çıkarlarını temsil eden Çin Komünist Partisi'ne ve komünistlerce yönetilen işçi ve köylülerin Kızıl Ordu'suna karşı bir iç savaş sürdürdü. Yine bu süre içinde, 1931'de, Japon emperyalizmi Kuzeydoğu Çin'i bastı ve elegeçirdi; sonraları, özellikle 1935'ten sonra, daha da ileri gitti, ve, topraklarımızdaki etkinliğini gitgide derinleştirerek, Çin'e karşı saldırılarını adamakıllı genişletti. Böylece, istilâsının bir sonucu olarak, Japon emperyalizmi, Çin ulusu ile kendi arasındaki çelişmeyi aşırı derecede keskinleştirdi ve Çin içindeki sınıf ilişkilerinde büyük ölçüde değişikliğe yolaçtı. İç savaşa bir son vermek ve Japon saldırısına karşı birleşmek, halkın, ulus ölçüsünde zorlayıcı bir isteği haline geldi. Milli burjuvazinin ve Kuomintang içindeki birtakım grupların politik tutumlarında da farklı ölçülerde değişiklikler ortaya çıktı. 1936'daki SİAN olayı[1] bunun en iyi örneğidir.

1 Çin İşçi ve Köylü Kızıl Ordusu'nun ve Japonya'ya karşı halk hareketinin etkisiyle, Kuomintang Kuzeydoğu Ordusu'na ve Kuomintang 17. Ordusu'na kumanda eden generaller, Chang Hsueh-liang ve Yang Hu-cheng, Çin sal Birlesik Cephe'yi kabul ettiler ve Chang Kai-shek'in Komünist Partisi tarafından önerilen Japonya'ya karşı Ulu iç savaşı durdurup Japonya'ya karşı direniş hareketinde Komünist Partisi'yle birleşmesini istediler. Chang Kai-shek

Çin'in politik durumundaki değişmeler nasıl değerlendirilmeliydi ve bundan ne gibi sonuçlar çıkartılmalıydı? Bu soru, doğrudan doğruya Çin ulusunun varlığını ilgilendiren bir soruydu.

Direniş Savaşı'nın patlak vermesinden önce, Çin Komünist Partisi içinde bir süre Wang Ming tarafından temsil edilen "sol" oportünistler, 1931'den buyana, Japon saldırısının bir sonucu olarak, Çin'in politik durumunda ortaya çıkan önemli değişikliklere gözlerini kapamışlardı. Bunlar, Çin'in Japonya ile ulusal çelişmesinin keskinleştiğini, çeşitli sosyal tabakaların bir Direniş Savaşı isteğini inkâr ediyorlar, bunun yerine, Çin'deki bütün karşı-devrimci güçleri, ara güçleri ve bütün emperyalist ülkeleri aynı sepete koyarak, bunların bir tek bloku oluşturdukları savını ileri sürüyorlarıdı. "Sol" oportünistler, bu "kapalı kapıcılık" tutumlarında direttiler, ve, "hepsi de kahrolsun" biçimindeki görüşlerini inatla sürdürdüler.

Mao Tse-tung arkadaş, bu "sol" opotünist hatalara karşı azimle mücadele etti; ve, Çin devriminin yeni durumunun derinliğine bir çözümlemesini yaparak, Japonların Çin'i bir Japon sömürgesi haline getirme çabalarının Çin ile Japonya arasındaki çelişmeyi keskinleştirdiğini ve bunu temel bir çelişme haline getirdiğini ortaya koydu. Kuşkusuz, Çin içindeki sınıf çelişmeleri, örneğin halk yığınlarıyla feodalizm arasındaki çelişme, köylülerle toprak ağaları sınıfı arasındaki çelişme, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme, köylüler ve kent küçük-bur-

---

öneriyi reddetti. Bunun üzerine, 12 Aralık 1936'da, Chang Hsueh-liang ile Yang Hu-cheng, onu Sian'da tutukladılar. Olaya, Çin Komünist Partisi arabuluculuk yaptı, ve sonunda, Chang Kai-shek, Komünist Partisi'yle birleşme ve Japonya'ya karşı direniş hareketine katılma koşulunu kabul etmek zorunda kaldı.

juvazisiyle burjuvazi arasındaki çelişme, gene duruyorlardı. Ama bunların hepsi, Japonya'nın saldırgan savaşı sonucu, ikinci dereceye, hattâ daha az önemli bir duruma düşmüşlerdi. Çin'in her yerinde, Japon emperyalizmine karşıkomak, büyük toprak sahipleri ile büyük burjuvazi içindeki biravuç Japon yanlısı hain dışında, çeşitli sınıf ve tabakaları içine alan halkın tümünün ortak isteği haline gelmişti.

Çin ile Japonya arasındaki çelişme keskinleştikçe ve bu temel bir çelişme haline geldikçe, İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri gibi öteki emperyalist ülkeler ile Çin arasındaki çelişme de ikinci dereceye, ya da daha az önemli bir duruma düşmüştü. Japonya ile öteki emperyalist ülkeler arasındaki gerginlik, Japon emperyalizminin Çin'i tümüyle kendi sömürgesi haline getirme çabalarının sonucu olarak, daha da sertleşti. Bu durum, Çin'in Japon emperyalizmini tecrit etme ve ona karşıkoma olanaklarını artırdı.

Japonya'nın emperyalist saldırıları karşısında, parti, iç savaşı ve tarım devrimini mi sürdürmeliydi, yoksa ulusal kurtuluş bayrağını açıp geniş bir ulusal birleşik cephe kurmak üzere, birleşmesi mümkün bütün güçlerle birleşerek, ana ağırlığı, Japon saldırganlarıyla savaşmaya mı vermeliydi?.. İşte, partinin karşıkarşıya bulunduğu temel sorun buydu.

Çin Komünist Partisi ve Mao Tse-tung arkadaş, ortaya çıkan bu yeni durum üzerine yaptıkları çözümlemelere dayanarak, Japonya'ya karşı ulusal Birleşik Cephe çizgisini saptadılar. Partimiz ulusal kurtuluş bayrağını açarak, Japon emperyalizmine karşı, ülke halkının tümünün yürekten desteğini kazanan bir çağrıyı, Ulusal Birlik ve Birleşik Direniş Çağrısı'nı, yayınladı. Partimizin, yurtsever Çin Ordularının ve Çin halkının ortaklaşa çabaları sayesinde, Kuomintang'ın yönetici kliği, sonunda iç savaşı durdurmak

zorunda kaldı, ve böylece, Japonya'ya karşı ortak direniş mücadelesinde yeni bir durum, Kuomintang - Komünist işbirliği durumu, meydana geldi.

1937 Yazmda, Japon emperyalizmi Çin'e karşı olanca gücüyle bir saldırı savaşına geçti ve ulus ölçüsündeki Direniş Savaşı da böylece başlamış oldu.

Direniş Savaşı zaferle sona erebilecek miydi? Ve nasıl kazanılacaktı bu zafer? İşte, tüm Çin halkının önünde, yanıtlanması gereken canalıcı soru buydu.

Bozguncular, Çin'in Japonya'nın dengi olmadığı ve ulusun mutlaka boyuneğmek zorunda kalacağı savıyla ortaya çıktılar. Öte yandan kör iyimserler, Çin'in fazla çaba göstermeden çabucak zafer kazanacağını ileri sürüyorlardı.

Çin ulusu ile Japon emperyalizminin, temel çelişmenin bu iki cephesinin, somut bir çözümlemesinden yola çıkan, ve, "ulusal boyuneğme teorisi"nin yanlış olduğunu, "çabucak zafer teorisi"nin de tutarlı kanıtları olmadığını gösteren Mao Tse-tung arkadaş, Direniş Savaşı'nın, Çin'in sonunda zaferle çıkacağı uzun bir savaş olacağı sonucuna vardı.

Mao Tse-tung arkadaş, "Uzun Savaş" adlı ünlü eserinde, Çin ile Japonya'nın, savaşan bu iki ülkenin, birbirine karşıt özelliklerini belirtti. Japonya güçlü bir emperyalist ülkeydi, ama Japon emperyalizmi bir çöküş ve son demini yaşama dönemine girmişti. Çıkarttığı bu savaş bir saldırı savaşıydı, gerici ve barbarca bir savaştı. Japonya, insan gücü ve maddî kaynakları bakımından zayıftı ve uzun bir savaşa dayanamazdı; haksız bir davanın peşindeydi; bu yüzden de uluslararası alanda pek az destek görüyordu. Öte yandan, Çin, yarı-sömürge, yarı-feodal, zayıf bir ülkeydi. Ama gelişme dönemindeydi. Verdiği savaş, saldırıya karşı bir direniş savaşıydı; ilerici, haklı bir savaştı. Uzun savaşa dayanabilecek yeterlikte insan gücü ve maddî kaynakları vardı; uluslararası açıdan da derin bir sev-

gi ve destek görüyordu. İşte, Çin - Japon savaşının temel etkenleriydi bunlar.

Mao Tse-tung, bu etkenlerin savaşın gidişini nasıl etkileyeceğini de gösterdi. Japonya'nın üstünlükleri geçiciydi, ve bu, bizim çabalarımız sonunda, giderek ortadan kalkacaktı; zaafları ise temeldeydi, giderilemezdi bunlar, ve, savaşın gidişi içinde yavaş yavaş büyüyeceklerdi. Öte yandan, Çin'in zaafları geçiciydi ve giderek yenilebilirdi; üstünlükleri ise temeldeydi, ve, savaşın gidişi içinde gitgide daha olumlu bir rol oynayacaklardı. Japonya'nın üstünlükleri ile Çin'in zaafları, Çin için çabuk zafer kazanmanın mümkün olmadığını gösteriyordu; Çin'in üstünlükleri ile Japonya'nın zaafları ise Japonya'nın yenilgisinin kaçınılmazlığını ve Çin'in kesin zaferini belirliyordu.

Bu çözümlemeden yola çıkan Mao Tse-tung arkadaş, uzun sürecek bir savaş stratejisi çizdi. Çin'in Direniş Savaşı uzun olacak, düşman güçlerini yavaş yavaş zayıflatmak ve kendi gücümüzü genişletmek için yoğun ve sabırlı çabalar gerekecekti. Böylece, giderek, düşman güçlü olmaktan çıkıp zayıf düşecek ve biz zayıflıktan çıkıp güçleneceğiz; ve en sonunda, onu dize getirmek için yeterli bir güce erişeceğiz... Mao Tse-tung arkadaş gösterdi ki, düşmanla bizim aramızdaki güç dengesinde meydana gelecek değişikliğe uygun olarak, Direniş Savaşı üç aşamadan geçecektir; stratejik savunma, stratejik faaliyetsizlik ve stratejik saldırı olmak üzere üç aşamadan, geçecektir. Aynı zamanda, o gösterdi ki, bu uzun savaş bir, halkı ayaklandırma, örgütleme ve silâhlandırma süreci olacaktır.

Ancak halkın tümünü harekete geçirebilmekledir ki, bir direniş savaşı olan bu halk savaşı azimle sürdürülebilir ve Japon saldırganları dize getirilebilirdi.

Partimiz, Japonya'ya karşı savaşı gerçek bir halk savaşına çevirmek için, geniş halk yığınlarına sıkıca

dayandı, Japonya'ya karşı birleşmesi mümkün bütün güçlerle birleşti ve Japonya'ya karşı Ulusal Birleşik Cephe'yi sağlamlaştırıp genişletti. Halk yığınlarını cesaretle ayaklandırmak ve halk güçlerini genişletmek partimizin temel çizgisiydi. Ancak böylelikle, partinin öncülüğünde, saldırganlar yenilebilir, yeni bir Çin kurulabilirdi.

Japonya'ya karşı Direniş Savaşı, Çin'in millî-demokratik devriminde tarihî bir aşamadır. Bu bakımdan, Direniş Savaşı boyunca, partimizin izlediği yol, yalnızca savaşta zafer kazanmaya değil, aynı zamanda millî-demokratik devrimin ulus ölçüsünde zaferinin temellerini atmaya da yönelmişti. Çünkü ancak, bir sosyalist devrime geçiş bu millî-demokratik devrimin tam başarıya ulaştırılmasıyla mümkündü.

Demokratik ve sosyalist devrimler arasındaki ilişkiler üzerine, Mao Tse-tung arkadaş şöyle der:

"Bir yazının ancak ilk yarısı bitirildikten sonra ikinci yarısı yazılabilir. Demokratik devrimin azimli önderliği, sosyalizmin zaferi için bir ön koşuldur."[2]

Somut koşulların somut çözümlenmesi ve somut çelişmelerin somut biçimde çözüme bağlanması, marksizm-leninizmin canalıcı niteliğidir. Mao Tse-tung arkadaş, birsürü çelişmeler arasından temel çelişmeyi çekip çıkarmada, bu temel çelişmenin her iki yönünü somut olarak çözümlemede ve "bu egemen tepeden karşıkonmaz bir güçle karşı tarafı zorlayarak" çeşitli çelişmeleri anlayış ve ele alış sorununu doğru biçimde çözüme bağlamada her zaman başarılı olmuştur.

İşte tam böyle bilimsel bir çözümlemeye dayanarak, Mao Tse-tung arkadaş, Japonya'ya karşı Direniş Savaşı'nda, halk savaşının politik ve askerî plan-

2 Mao Tse-tung. "Japonya'ya Karşı Ulusal Birleşik Cephe İçin, Yığınları Milyonlarla Saflarımıza Kazanın" **Seçme Eserler,** ingilizce basımı, 1965, cilt I. sayfa 290.

larını çizdi; kırlık bölgelerde üsler kurulması, kentlerin kuşatılarak sonunda ele geçirilmesi için kırlık bölgelerin kullanılması üzerine düşüncelerini geliştirerek, halk savaşını yürütmek için politik, askerî, ekonomik ve kültürel alanlarda gerekli bütün ilkeleri ve politik çizgileri, stratejiyi ve taktikleri formüle etti. İşte, Direniş Savaşı'nın zaferini sağlayan ve millî-demokratik devrimin ulus ölçüsünde zaferinin gerekli koşullarını yaratan bu olmuştur.

ULUSAL BİRLEŞİK CEPHE ÇİZGİSİ VE POLİTİKASI

BİR HALK SAVAŞINI kazanabilmek için, mümkün olan en geniş bir birleşik cephe kurmak, ve, ana yığınların tam seferberliğinin yanısıra, birleşmesi mümkün bütün güçlerin birliğini gerçekleştirecek bir politika izlemek zorunludur.

Ulusal Birleşik Cephe, Japonya'ya karşı olan bütün sınıf ve tabakaları içine alıyordu. Bu sınıf ve tabakaların Japonya'ya karşı savaşta ortak çıkarları vardı; ve birlikte olmalarının temelini bu ortak çıkarlar oluşturuyordu. Ama bunların Japonya'ya karşı direnişte sağlamlık dereceleri birbirlerinden farklıydı; aralarında sınıf çelişmeleri ve çıkar çatışmaları vardı. Bundan dolayı da, Birleşik Cephe içerisinde sınıf mücadelesi kaçınılmazdı.

Mao Tse-tung arkadaş, partinin Japonya'ya karşı Ulusal Birleşik Cephe çizgisini çizerken, Çin toplumunun sınıf çözümlemesini şu biçimde yaptı:

İşçiler, köylüler ve kent küçük-burjuvazisi Direniş Savaşı'nın sonuna dek sürdürülmesini kesinlikle istiyorlardı; bunlar Japon saldırısına karşı savaşın ana güçleriydi, ve, birlik isteyen, ilerleme isteyen ana yığınları oluşturuyorlardı.

Burjuvazi, millî ve komprador olmak üzere, ikiye bölünmüştü. Millî burjuvazi, burjuvazinin çoğunluğunu meydana getiriyordu. Oldukça gevşek, çoğu zaman kararsız ve işçi sınıfıyla çelişme halindeydi; ama öte yandan, belli bir ölçüde, emperyalizme karşı olmaya hazırdı ve Direniş Savaşı'ndaki müttefiklerimizden biri de oydu. Komprador burjuvazi, sayıca çok az olan, ama Çin'de yönetici durumunda bulunan bürokrat-kapitalist sınıftı. Bu sınıfın üyeleri, başka başka emperpalist güçlere bağlanmışlardı. Bir kısmı Japon yanlısı, bir kısmı İngiliz, ya da Amerikan yanlısıydı. Komprador burjuvazinin Japoncu kesimi, düşmana teslim olmuş, açık ya da gizli haindi. Bu sınıfın İngilizci, ya da Amerikancı kesimiyse, belli bir ölçüde Japonya'ya karşı direnişten yanaydı, ama bu tutumlarında kesin değillerdi. Japonya'yla uzlaşmaya pek istekli ve, nitelikleri gereği, Komünist Partisi'ne ve halka karşıydılar.

Toprak sahipleri de, büyük, orta ve küçük toprak sahipleri olmak üzere, değişik bölümlere ayrılıyorlardı. Büyük toprak sahiplerinin bir kısmı ihanete düşmüşken, öteki bir kısmı direnişten yana çıktılar; ama epeyce de sallantılı bir durumdaydılar. Orta ve küçük toprak sahiplerinden çoğu, direnmek istiyorlardı, ama onlarla köylüler arasında da çelişme vardı.

Bu karmaşık sınıf çelişmeleri karşısında, partimizin Birleşik Cephe içindeki çalışmalarla ilgili politikası, hem dostluk hem mücadele, oldu. Yani görevimiz, Japonya'ya karşı olan bütün sınıf ve tabakalarla birleşmek, ve, yalnızca sallantılı olan, ama giderek müttefik olabilecekleri de kazanmaya çalışmak, bu sınıflar ve tabakalar arasındaki ilişkileri düzenlemek için doğru bir politika izlemekti. İşte bu doğru politika sayesinde, bu sınıf ve tabakaları Japonya'ya karşı direniş davasında göreve koymak mümkün oldu. Aynı zamanda, partimizin, bağımsızlık ve insiyatif ilkesini korumak, yığınların cesur ayaklanmasını ve

halk güçlerinin genişletilmesini, çalışmalarımızın ağırlık merkezi yapmak, ve, direniş hareketine, birliğe ve ilerlemeye zararlı olan bütün faaliyetlere karşı gerekli mücadeleyi vermek zorundaydık.

Partimizin Japonya'ya karşı Ulusal Birleşik Cephe politikası, hem Chen Tu-hsiu'nun **hep dostluk mücadele yok** biçimindeki sağ oportünist politikasından, hem de Wang Ming'in **hep mücadele dostluk yok** biçimindeki "sol" oportünist hatalarından dersler çıkardı, ve, **hem dostluk hem mücadele** biçiminde bir politika saptadı.

Partimiz, Kuomintang da içinde olmak üzere, Japonya'ya karşı olan bütün parti ve gruplarla, Japonya'ya karşı olan bütün sınıf ve tabakalarla, düşmana karşı ortak bir savaşta birleşmek amacıyla güttüğü politikada birsürü ayarlamalar yaptı. Kendimizi, Dr. Sun Yat-sen'in devrimci Üç Halk İlkesi'nin tümüyle gerçekleştirilmesi için savaşmaya adadık. Buna bağlı olarak, Shensi-Kansu-Ningsie devrimci üs alanı hükümeti, Çin Cumhuriyeti'nin Shensi-Kansu-Ningsie Özel Bölge Hükümeti adını aldı. Bizim işçi ve köylü Kızıl Ordu'larımızın adları değişerek Ulusal Devrimci Ordunun Sekizinci Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordusu adlarını aldılar. Toprak ağalarının topraklarına elkoma biçimindeki toprak politikamız, toprak kira ve faizlerinin azaltılması biçimine sokuldu. Üs alanlarımızdaki politik gücü temsil eden organlarımızda, "üç üçte bir"[3] sistemini uygulayarak, küçük-burjuvaziyi, millî burjuvaziyi, soylu aydınları ve Japonya'ya karşı-direniş hareketinden yana olan ve Komünist Partisi'ne karşıçıkmayan Kuomintang temsilcilerini ve üyelerini bu organların içine kattık. Yine, Japonya'ya karşı

3 «Üç Üçte Bir Sistemi», Japonya'ya karşı Ulusal Birleşik Cephe ilkesine göre Komünist Partisi üyelerinin, partidışı ilericilerin ve ara güçlerin herbirinin, iktidar organlarında üçte bir oranında temsil edilmesi sistemidir.

Ulusal Birleşik Cephe ilişkilerine uygun olarak, ekonomi, vergileme, emek ve ücretler, karşı-casusluk, insan hakları, kültür ve eğitim vb. politikamızda da gerekli ve uygun değişiklikler yaptık.

Bu politika ayarlamalarını yaparken, Komünist Partisi'nin, halk ordusunun ve üslerimizin bağımsızlıklarını da koruduk. Üstelik, Kuomintang'ın, direniş için genel bir seferberlik açmasında, hükümet mekanizmasında reform yapmasında, demokrasiyi getirmesinde, halkın yaşama koşullarının iyileştirilmesinde, halkın silâhlandırılıp topyekûn bir direniş hareketi verilmesi için çaba göstermesinde direndik. Kuomintang'ın Japonya'ya karşı pasif direniş, Komünist Partisi'nevse aktif olarak karşıkoma tutumuna karşı, halktaki direniş isteğini ezme, uzlaşma ve teslimiyet yolundaki haince faaliyetlerine karşı kararlı bir mücadele yürüttük.

Geçmiş deneyimler bize, partimiz sağ hataları düzelttikten sonra "sol" hataların ortaya çıkabileceğini, ve "sol" hataları düzelttikten sonra da sağ hataların ortaya çıkabileceğini öğretmişti. "Sol" hataların, Kuomintang yönetici kliği ile bozuştuğumuz zaman ortaya çıkması olasılığı vardı, sağ hatalar da onunla birleştiğimiz zaman kendini gösterebilirdi.

"Sol" oportünizmin yenilmesinden, Japonya'ya karşı Ulusal Birleşik Cephe'nin kurulmasından sonra, partimizdeki ana tehlike, sağ oportünizm ya da teslimiyet politikasıydı.

İkinci Devrimci İç Savaş sırasında "sol" oportünizmin temsilcisi olan Wang Ming, Japonya'ya karşı Direnis Savası'nın ilk günlerinde, öteki aşırı uca saparak, sağ oportünizmin, yani teslimiyet politikasının savunucusu haline geldi. Mao Tse-tung arkadaşın çizdiği doğru yola ve politikaya tamamen bir teslimiyet politikasıyla ve aşırı sağ bir politikayla karşıkodu. Japonya'ya karşı Ulusal Birleşik Cephe'de proletarya-

nın önderliğini reddetti, ve, önderliği kendi isteğiyle Kuomintang'a devretti. O, "her şey Birleşik Cephe'den geçmeli", ya da "her şey Birleşik Cephe'nin onayına sunulmalı" sloganını ortaya atarak, gerçekte her şeyin Chiang Kai-shek ve Kuomintang'dan geçmesini, ya da onların onayına sunulmasını savunmuş oluyordu. Yığınların cesur ayaklandırılmasına, demokratik reformların yapılmasına, işçi ve köylülerin yaşamlarının iyileştirilmesine karşıkodu, ve, Birleşik Cephe'nin temeli olan işçi ve köylü ittifakını kösteklemek istedi. O, halk devrimci güçlerinin komünistler yönetimindeki üslerini istemiyor, tam tersine, devrimci halk güçlerinin kökleriyle bağlarını koparma yolunu tutuyordu. Komünist Partisi'nin yönetimindeki bir halk ordusunu reddediyor, halk silâhlı güçlerini Chiang Kai-shek'in eline vermek istiyordu. Buysa, halkın sahip olduğu en büyük gücün teslim edilmesi demekti. Wang Ming, partinin önderliğini istemiyordu. Chiang Kai-shek'in, Komünist Partisi'ni yıpratma planlarına uyar bir biçimde, Kuomintang ve Komünist Partisi gençlikleri arasında bir ittifak kurulmasını savunuyordu. O, kendisine resmî bir görev verileceği umuduyla, Chiang Kai-shek'e yanaştı ve hizmetlerini ona sundu. Bütün bunlar revizyonizmin daniskasıydı. Wang Ming'in revizyonist çizgisini ve onun politikasını izlemiş olsaydık, Çin halkı, Japonya'ya karşı Direniş Savaşı'nı kazanamazdı; hele ulus ölçüsündeki son zaferi hiç...

Direniş Savaşı'nda, Wang Ming'in revizyonist politik çizgisi, bir süre için, Çin halkının devrimci davasına zarar getirdi. Ama, Mao Tse-tung arkadaş, daha o zamandan partimizin Merkez Komitesi'nde önderliğini perçinlemiş bulunuyordu. Onun önderliği altında, partideki bütün marksist-leninistler Wang Ming'in hatalı tutumu karşısında kesin bir mücadele verdiler. Ve zamanla bu hataları düzelttiler. İşte, Wang Ming'in hatalı yolunun parti davasına daha büyük ve daha de-

rin zararlar vermesini bu mücadele önlemiştir. Verdiği olumsuz derslerle bize öğretmenlik eden Chiang Kai-shek, Wang Mingci hataları düzeltmemizde bize yardımcı olmuştur. Toplarla ve makineli tüfeklerle hiç durmadan bu dersi verdi bize. En ağır ders, Ocak 1941'deki Güney Anhivei olayıdır. Yeni Dördüncü Ordu kumandanlarından bazıları, Parti Merkez Komitesi'nin buyruklarına uymayarak, Wang Ming'in revizyonist yolunu izleyince, bu ordunun Güney Anhivei'deki birlikleri Chiang Kai-shek'in âni saldırısı karşısında korkunç kayıplara uğradılar ve birçok yiğit devrimci savaşçı, Kuomintang gericileri tarafından katledildi. Kan pahasına öğrenilen bu dersler, arkadaşlarımızdan çoğunun aklını başına almasına ve doğru yolu yanlış olanından ayırdetme yeteneklerinin artmasına yardım etti.

Mao Tse-tung arkadaş, Japonya'ya karşı Ulusal Birleşik Cephe'nin politik çizgisini uygularken, bütün parti tarafından edinilmiş olan deneyimleri durmadan özetleyerek, güdülecek politikayı daima tam zamanında saptamıştır.

Bu politika ana çizgileriyle şöyleydi:

1) Direnişten yana olan bütün halk, yani Japonya'ya karşı olan bütün işçiler, köylüler, askerler, öğrenciler, aydınlar ve iş adamları, birleşmeli ve Japonya'ya karşı Ulusal Birleşik Cephe'yi kurmalıdırlar.

2) Birleşik Cephe içinde, politikamız, bağımsız ve insiyatifi elde tutan bir politika olmalıdır. Yani, hem beraberlik hem bağımsızlık zorunluydu.

3) Askerî strateji açısından politikamız, tek bir stratejinin çerçevesi içinde, bağımsız ve kendi insiyatifimizde yürütülecek bir gerilla savaşı olmalıdır. Gerilla savaşı temeldi, ama koşullar elverişli olduğu zaman, seyyar ordu savaşıyla bir cephe savaşı verme fırsatı da kaçırılmayacaktı.

4) Chiang Kai-shek'in önderlik ettiği koyu komü-

nizm düşmanlarına karşı mücadelede politikamız, çelişmelerden yararlanmak, çoğunluğu kazanmak, azınlığa karşıdurmak ve düşmanları birer birer yoketmek, ve, mücadeleyi haklı temeller üzerinde, temkinle kendi lehimize sürdürmekti.

5) Japonların işgal ettiği bölgelerde ve Kuomintang'ın elindeki bölgelerde politikamız, bir yandan Birleşik Cephe'yi mümkün olan en büyük genişliğe ulaştırmak, bir yandan da yeraltı faaliyetlerine girişecek seçkin kadrolara sahip olmaktı. Örgüt ve mücadele biçimlerine gelince, politikamız, seçkin kadroları uzun bir süre gizli faaliyetle görevlendirmek, böylece gücümüzü artırıp fırsat kollamaktı.

6) Ülkedeki çeşitli sınıfların saflarımızdaki yeri bakımından temel politikamız, ilerici güçleri geliştirmek, ara güçleri kazanmak ve koyu komünizm düşmanı güçleri tecrit etmekti.

7) Öte yandan, koyu komünizm düşmanlarıyla bile, Japonya'ya karşı direnişe razı olabildikleri sürece, birleşmek, ama Komünist Partisi'ne karşıkomada inat ettikleri sürece, onlarla kıyasıya mücadele etmek ve onları azamî derecede tecrit etmek biçiminde çift yönlü devrimci bir politika uygulamak.

8) Toprak sahipleri ve burjuvazi, hattâ büyük toprak sahipleri ve büyük burjuvazi açısından, her durumu tek tek incelemek ve ayrılıkları belirtmek gereklidir. Bu ayrılıklara dayanarak, esnek bir politika formüle etmeliyiz, ve böylece, birleşmesi mümkün bütün güçlerle birleşme amacımızı gerçekleştirebilmeliyiz.

Mao Tse-tung arkadaşın belirlediği bu politika, Japonya'ya karşı bu Ulusal Birleşik Cephe çizgisi, Direniş Savaşı sınavından geçmiş ve tamamen doğru olduğu ispatlanmıştır.

Tarih gösteriyor ki, bir Komünist Partisi, ülkesi emperyalizmin azgın saldırısına uğradığı zaman, millî

bayrağı yukarıya kaldırarak ülke nüfusunun yüzde doksanından fazlasını oluşturan yurtsever ve anti-emperyalist halkı kendi çevresinde toplamalıdır. Ancak böylelikle, bütün olumlu unsurlar seferber edilebilir, birleşmesi mümkün bütün güçlerle birleşilebilir ve tüm ulusun ortak düşmanı azamî derecede tecrit edilebilir. Millî bayrağı biryana atar da, "kapalı kapıcılık" yolunu benimser, ve böylece, kendimizi tecrit edersek. önderlik etmek ve halkın devrim davasını geliştirmek söz konusu olamaz, ve bu, gerçekte düşmana yardım etmek, kendimizi yenilgiye sürüklemek olur.

Ve, tarih gösteriyor ki, Birleşik Cephe içinde, Komünist Partisi, ideoloji, politika ve örgüt bakımından bağımsızlığını korumalı, bağımsızlık ve insiyatif ilkesine sarılmalı ve önderlik rolü kazanmada kararlı bir biçimde hareket etmelidir. Birleşik Cephe'deki çeşitli sınıflar arasında farklılıklar olduğundan, ilerici güçleri geliştirmek, ara güçleri kazanmak ve gerici güçlere karşıkomak için partinin doğru bir politikası olmalıdır. Parti çalışmalarında ağırlık, ilerici güçleri geliştirmeye ve halk devrimci güçlerini genişletmeye verilmelidir. Birleşik Cephe'yi korumanın ve güçlendirmenin tek yoludur bu. "Birlik mücadele yoluyla sağlanmaya çalışılmışsa, yaşayacaktır; teslimiyet yoluyla sağlanmaya çalışılmışsa, bu birlik ölüme mahkûmdur."[4] İşte, gerici güçlere karşı verdiğimiz mücadelede kazanılan ana deneyim budur.

Ve, yine tarih gösteriyor ki, millî-demokratik devrim sırasında, birleşik cephede iki çeşit ittifak olmalıdır: Birincisi işçi-köylü ittifakı, ikincisi emekçi halkla burjuvazi ve emekçi olmayan halk kesimi arasındaki ittifak.

İşçi-köylü ittifakı, işçi sınıfıyla köylüler, ve, kent ve köydeki bütün öteki emekçi halk arasındaki itti-

4 Mao Tse-tung, "Japonya'ya Karşı Ulusal Birleşik Cephe'de Bugünkü Taktik Sorunları" **Seçme Eserler**, ingilizce basımı, 1965, cilt II, sayfa 422.

faktır. Bu ittifak Birleşik Cephe'nin temelidir. İşçi sınıfının millî-demokratik devrimin öncülüğünü kazanıp kazanmaması, geniş köylü yığınlarına mücadelede önderlik ederek, onları çevresinde toparlayıp toparlayamamasına bağlıdır. Ancak işçi sınıfının köylülere öncülük edebilmesiyle ve ancak işçi-köylü ittifakı temeli üzerinde ikinci ittifakı kurmak, geniş bir birleşik cephe meydana getirmek ve bir halk savaşını zafere götürmek mümkün olur. Tersi durumda yapılanların hepsi, tıpkı havada kurulan şatolar gibi, ya da birsürü lâf ebeliği gibi, boşunadır.

KÖYLÜLERE GÜVENMEK VE KIR BÖLGELERİNDE ÜSLER KURMAK

KÖYLÜLER, yarı-sömürge ve yarı-feodal tüm Çin nüfusunun yüzde sekseninden fazlasını oluşturuyorlardı. Emperyalizmin, feodalizmin ve bürokrat-kapitalizmin üçlü baskısı ve sömürüsü altındaydılar, ve, Japonya'ya karşı direniş ve devrim için istekliydiler. Halk savaşı kazanılacaksa, temel koşul köylülere güvenmekti.

Ama başlangıçta, partimizde birçok arkadaş bu noktayı göremiyorlardı. Partimizin tarihi gösteriyor ki, Birinci Devrimci İç Savaş sırasında Chen Tu-hsiu'nun temsil ettiği sağ oportünistlerin başlıca hatalarından biri, köylü sorununun önemini kavrayamamaları ve köylülerin ayaklandırılıp silâhlandırılmasına karşı çıkmaları olmuştur. Öte yandan, İkinci Devrimci İç savaş sırasında Wang Ming'in temsil ettiği "sol" oportünistlerin başlıca hatalarından biri, gene köylü sorununun önemini kavrayamayışları olmuştur. Onlar hiçbir zaman, köylüler arasında uzun vadeli ve dikkatli çalışmalara girişmenin ve kırlık bölgelerde devrimci üsler kurmanın zorunlu olduğunu anlayamamışlardır.

Büyük kentleri çabucak ele geçirebilecekleri ve ulus ölçüsünde bir devrimin zaferini hemen kazanabilecekleri hayaline kapılmışlardı. Gerek sağ gerekse "sol" oportünistlerin bu hataları, Çin devrimini önemli gerilemelere ve yenilgilere uğratmıştır.

Ta Birinci Devrimci İç Savaş döneminde Mao Tse-tung arkadaş, köylü sorununun Çin devriminde son derece önemli bir yer tuttuğunu, emperyalizme ve feodalizme karşı gerçekleştirilecek burjuva demokratik devrimin aslında bir köylü devrimi olduğunu belirtmiş, ve, Çin proletaryasının burjuva demokratik devrimdeki temel görevinin köylü mücadelesine önderlik etmek olduğunu göstermişti.

Japonya'ya karşı Direniş Savaşı döneminde, Mao Tse-tung arkadaş, proletaryanın en güvenilir ve en kalabalık müttefikinin köylüler olduğunu, köylülerin Direniş Savaşı'nda ana güç olduklarını söylemiştir. gerçekten köylüler Çin orduları için gerekli insan gücünün temel kaynağı oldu. Uzun bir savaş için gerekli maddî kaynak ve malzeme ikmali özellikle köylülerden sağlanıyordu. Japonya'ya karşı savaşta köylülere güvenmek ve savaşa en geniş ölçüde katılmaları için onları ayaklandırmak zorunluydu.

Japonya'ya karşı Direniş Savaşı, gerçekte, partimizce yönetilen devrimci bir köylü savaşıydı. Köylü yığınlarını ayaklandırıp örgütleyerek ve onları proletarya ile kaynaştırarak, partimiz en büyük düşmanı yenebilecek üstün bir güç yarattı.

Köylülere güvenmek, kır bölgelerinde üsler kurmak ve kentleri kuşatıp sonunda ele geçirmek için kırlık bölgelerden yararlanmak... İşte, Çin devriminde zafere giden yol buydu.

Çin devriminin özelliklerini gözönünde bulunduran Mao Tse-tung arkadaş, kır bölgelerinde devrimci üsler kurmanın önemini şöylece belirtmiştir:

Çin'in kilit kentleri, çoktandır güçlü emperyalist-

ler ve onların gerici Çinli müttefikleri tarafından elegeçirildiğine göre, devrimci safların geri kalmış köyleri, ileri, sağlam üsler haline getirmeleri, devrimin büyük askerî, politik, ekonomik ve kültürel kaleleri haline getirmeleri, kır bölgelerine saldırmak için kentlerden yararlanan alçak düşmanlarla buralara dayanarak savaşmaları, ve böylece uzun savaşlar yoluyla, giderek devrimi tam zafere ulaştırmaları zorunludur; emperyalizmle ve onun uşaklarıyla anlaşmak istemiyorlar, savaşı sürdürmekte direniyorlarsa, ve, güçlerini geliştirmek, pekiştirmek, kendi güçleri yetersizken güçlü bir düşmanla kesin savaştan kaçınmak istiyorlarsa, devrimci safları böyle kurmaları zorunludur.[5]

İkinci Devrimci İç Savaş dönemindeki deneyimler gösterdi ki, Mao Tse-tung arkadaşın bu stratejisi uygulanınca, devrimci güçlerde büyük bir gelişme oldu ve birbiri ardından kızıl üsler kuruldu. Tersine olarak, buna aykırı hareket edilince ve "sol" oportünistlerin saçmalıkları uygulanınca devrimci güçler, kentlerde hemen hemen yüzde yüz ve kırlık bölgelerde yüzde doksan gibi ağır kayıplara uğradılar.

Japonya'ya karşı Direniş Savaşı sırasında, emperyalist Japon güçleri, Çin'in büyük kentlerinden birçoğunu ve ana haberleşme hatlarını ele geçirmişlerse de, birliklerinin azlığı yüzünden ele geçirmeyi başaramayarak denetimi altına alamadığı geniş kırlık bölgeler, kendisine darbeler indirilecek bir kesim olarak kaldı. Bu yüzden, kır bölgelerinde üs kurma olanakları daha da arttı. Direniş Savaşı'nın başlamasından hemen sonra, Japon güçlerinin Çin içerlerine sızdıkları ve Kuomintang güçlerinin yenilgi üstüne yenilgiye uğrayıp dağılarak kaçtıkları sırada, partimizce yönetilen Sekizinci ve Yeni Dördüncü Ordular, Mao Tse-tung

5 Mao Tse-tung, «Çin Devrimi ve Çin Komünist Partisi» **Seçme Eserler,** ingilizce basımı, 1965, cilt II. sayfa 316-317.

arkadaşın çizdiği akıllıca politikayı izleyerek düşman hatlarının gerisindeki bölgelere, küçük gruplar halinde, cesaretle daldılar ve kırlık bölgelerin her yanında üsler kurdular. Savaşım sekiz yılı boyunca, Kuzey, Orta ve Güney Çin'de, Japonlara karşı ondokuz üs kurduk. Büyük kentler ve ana haberleşme hatları dışında, düşman gerilerindeki geniş bölgeler halkın elindeydi.

Bu üs alanlarında demokratik reformlar yaptık, halkın yaşama koşullarını iyileştirdik ve köylü yığınlarını seferber edip örgütledik. Japonlara karşı geniş ölçüde demokratik iktidar organları kurduk. Halk yığınları kendi işlerini kendileri yürütme demokratik hakkından yararlanıyorlardı. Aynı zamanda, "makul bir yükümlülük" ve, "kira ve faizin indirilmesi" politikasını izliyorduk. Bu uygulama feodal sömürü düzenini zayıflatıyor ve halkın yaşama koşullarını iyileştiriyordu. Bunun sonucu olarak, köylü yığınlarının coşkunluğu derinden uyanırken Japonlara karşı olan çeşitli tabakalara da gerekli ilgi gösterildi ve bunlar saflarımızda sıkıca birleştirildi. Üs alanları için politikamızı saptarken, bu politikanın düşman işgali altında kalan yerlerdeki çalışmalarımızı kolaylaştırmasını da sağladık.

Düşman işgali altındaki kentlerde ve köylerde, gizli ve açık mücadeleyi birarada yürüterek, ana yığınları ve bütün yurtseverleri birleştirdik, ve, dışardan yapılan harekâtla birlikte, koşullar olgunlaştığı zaman düşmana içinden de saldırmaya kendimizi hazırlamak üzere, düşmanın ve onun kuklalarının politik gücünü böldük ve dağıttık.

Partimizin kurduğu üs alanları, Çin halkının Japonya'ya karşı direniş ve ülkeyi kurtarma mücadelesinde, ana ağırlık merkezleri haline geldiler. Partimiz bu üslere dayanarak, halk devrimci güçlerini genişletip güçlendirdi, uzun savaşı kararlıkla sürdürdü ve

sonunda, Japonya'ya karşı Direniş Savaşı'ndan zaferle çıktı.

Kuşkusuz devrimci üs alanlarının, her zaman, hiçbir güçlüğe uğramadan gelişebilmesi olanaksızdı. Düşman için korkunç bir tehlike olan bu üslerin saldırıya uğrayacakları kesindi. Bu yüzden, gelişmeleri, dolambaçlı bir yayılma, çekilme ve sonra yeniden yayılma sürecini izledi. 1937 - 1940 yılları arasında, Japonlara karşı kurduğumuz üs alanlarındaki nüfus 100 milyonu buluyordu; ama 1941 - 1942 yıllarında, Japon emperyalistleri, istilâ güçlerinin en büyük kısmını üslerimize karşı kıyasıya bir saldırı için kullandılar ve bu üsleri tahrip ettiler. Kuomintang da üslerimizi kuşattı, ekonomik kuşatmaya aldı ve hattâ onlara saldıracak kadar ileri gitti. Bu yüzden, 1942'de Japonya'ya karşı kurulan üslerimiz daraldı ve bunların nüfusu 50 milyonun altına düştü. Yığınlara tam bir güven besleyen partimiz, kararlılıkla bazı politik tedbirler aldı, ve bunun sonucu olarak, üslerimiz son derece zor koşullar altında varlıklarını koruyabildiler.

Bu gerilemeden sonra, üs alanlarımızdaki ordu ve halk, çelikleşmiş ve daha da güçlenmiştir. 1943 yılından sonra yavaş yavaş yenilenen ve genişleyen üslerimizdeki nüfus 1945'te 160 milyonu bulmuştur. Çin devriminin tümünü hesaba katarsak, devrimci üs alanlarımız daha birçok iniş-çıkış göstermiş, küçük ve ayrı ayrı bölgeler halinde, birdizi dalgalanmalardan geçerek, gitgide daha geniş ve birleşik üs alanları haline gelinceye dek pek çok sınavlardan geçmiştir.

Devrimci üsleri kurma çalışmaları, aynı zamanda, tüm ülke ölçüsünde zafere hazırlığın son bir yoklaması oluyordu. Bu üslerde partiyi kurduk, devlet iktidarı organlarını işlettik, halk silâhlı birliklerini ve yığın örgütlerini kurduk. Sanayi ve tarım faaliyetle-

rine giriştik, ve, ayrı bir bölgenin bağımsız olarak varlığını sürdürebilmesi için gerekli kültür, eğitim vb. faaliyetlerini yürüttük. Bu üs alanlarımız gerçekte küçültülmüş birer devletti. Üslerimizdeki çalışmalarımızın durmadan genişletilmesiyle, partimiz güçlü bir halk ordusu kurdu, çeşitli işler için kadrolar eğitti, birçok alanlarda deneyim kazandı ve ülke ölçüsünde zafer için uygun koşullar yaratacak gücü, maddî ve moral gücü kazandı.

Direniş Savaşı'nda kurulan bu devrimci üs alanları, sonradan, Çin halkının Kuomintang karşı-devrimcilerini yenilgiye uğratan Halk Kurtuluş Savaşı'nın birer sıçrama tahtası oldular. Kurtuluş Savaşı'nda, önce kırlık bölgelerden kentleri kuşatma, sonra da kentleri elegeçirme politikasını sürdürdük, ve, ülke ölçüsünde zaferi böylece kazandık.

YENİ TİP BİR HALK ORDUSU

"HALK ORDUSU yoksa halkın hiçbir şeyi yok demektir."[6] Bu, Mao Tse-tung arkadaşın, Çin halkının uzun devrimci mücadele yıllarındaki deneyimlerinden, karşılığı kanla ödenen deneyimlerden çıkarttığı sonuçtur. Bu, marksizm-leninizmin evrensel bir gerçeğidir.

Çin devriminin kendine özgü niteliği, silâhlı devrim hareketinin silâhlı karşı-devrimle karşılaşmasıydı. Ana mücadele biçimi savaş, ana örgüt biçimi Çin Komünist Partisi'nin mutlak önderliği altında olan orduydu. Partimizce yönetilen bütün öteki örgüt ve mücadele biçimleri de, doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak, savaşla uyumlu haldeydiler.

6 Mao Tse-tung, «Koalisyon Hükümeti Üzerine», **Seçme Eserler,** ingilizce basımı, 1965. cilt III. sayfa 296. 297.

Birinci Devrimci İç Savaş sırasında, birçok sağlam partili arkadaş silâhlı devrimci mücadeleye etkin bir biçimde katıldı. Ama partimiz o zamanlar henüz çocukluk dönemindeydi ve, Çin devriminin bu kendine özgü niteliğini açıkça kavrayabilmiş değildi. Ancak, Birinci Devrimci İş Savaş'tan sonradır ki, Kuomintang devrime ihanet edip çok sayıda komünisti katlettikten ve bütün devrimci yığın örgütlerini yokettikten sonradır ki, partimiz, devrimci silâhlı güçleri örgütlemenin ve devrimci savaş stratejisini ve taktiklerini incelemenin büyük önemini daha açık olarak kavrayabildi, ve, işçi ve köylü Kızıl Ordu'sunu, Çin Komünist Partisi önderliğindeki ilk halk ordusunu, yarattı.

İkinci Devrimci İç Savaş sırasında, Mao Tse-tung arkadaşın işçi ve köylü Kızıl Ordu'su oldukça büyüdü ve bir zaman geldi ki mevcudu 300 bin kişiyi buldu. Ama sonraları, "sol" oportünist önderliğin izlediği hatalı politik ve askerî çizgi yüzünden, silâhlı güçlerimizin onda dokuzunu yitirdik.

Japonya'ya karşı Direniş Savaşı'nın başlangıcında, Çin Komünist Partisi'nce yönetilen halk ordusunun mevcudu 40 binin biraz üstündeydi. Ancak, Kuomintang karşı-devrimcileri, akla gelen her yola başvurarak, bu halk ordusunu kösteklemeye, zayıflatmaya ve yoketmeye çalışıyorlardı. Mao Tse-tung arkadaş gösterdi ki, bu koşullar altında, Direniş Savaşı'nı sürdürmek, Japon saldırganlarını yenmek için, Sekizinci ve Yeni Dördüncü Orduları ve partimizce yönetilen bütün gerilla birliklerini büyük ölçüde genişletmek ve sağlamlaştırmak zorunludur. Parti tümüyle, savaşla yakından ilgilenmeli ve askerî sorunları incelemeliydi. Her parti üyesi, her zaman, silâhını alıp cepheye gitmeye hazır olmalıydı.

Ayrıca, Mao Tse-tung arkadaş, açık ve kesinlikle belirtti ki, komünistler kendi adına bir askerî güç

için değil, parti ve halk uğrunda bir askerî güç için mücadele etmelidirler.

Partinin devrimci silâhlı güçleri genişletme biçimindeki doğru çizgisinin yolgöstericiliğinde, komünistlerin yönetimindeki Sekizinci ve Yeni Dördüncü Ordularla gerilla birlikleri, daha savaş başlar başlamaz, ön cephede ve en ön saflarda yer aldılar. Böylece, düşman hatlarının gerisinde kalan geniş alanlarda, halk silâhlı güçlerinin tohumlarını yaydık ve her yerde gerilla savaşının alevlerini tutuşturduk. Savaş içinde bizim halk ordumuz durmadan gelişti; öyle ki, savaş sonunda bir milyon mevcutlu duruma geldi. İki milyondan fazla da milis vardı. Böylelikle, saldırgan Japon güçlerinin hemen hemen üçte ikisiyle ve kukla birliklerin yüzde doksan beşiyle çarpışmayı ve Japonlara karşı Direniş Savaşı'nın ana gücü durumuna gelmeyi başarabildik. Saldırgan Japon güçlerine karşıkorken, Kuomintang gericilerinin bize karşı, 1939'da, 1941'de ve 1943'te geniş ölçüde giriştikleri üç saldırıyı püskürttük ve onların sayısız bölücü faaliyetlerini ezdik.

Sekizinci ve Yeni Dördüncü Ordular, küçük ve zayıfken, nasıl oldu da böyle büyük ve güçlü duruma gelebildiler ve Japonlara karşı Direniş Savaşı'nda büyük zaferler kazanabildiler?

Bunun asıl nedeni, Sekizinci ve Yeni Dördüncü Orduların, Mao Tse-tung arkadaşın ordu kurma teorisine uygun bir biçimde meydana getirilmiş olmalarıydı. Bunlar, içtenlikle halk çıkarları hizmetinde olan, yeni tip birer ordu, birer halk ordusuydular.

Mao Tse-tung arkadaşın halk ordusu kurma teorisinin yolgöstericiliğindeki ordumuz, Çin Komünist Partisi'nin mutlak önderliği altındaydı, ve, partinin marksist-leninist çizgi ve politikasını tam ve içten bir bağlılıkla uyguluyordu; bilinçli, sıkı bir disipline sahipti, ve, bütün düşmanları yokedecek, bütün

güçleri yenecek biçimde kahramanca bir havayla dopdoluydu. Ordu içinde, kadrolarla sıradan savaşçılar arasında, çok ve az sorumlu görevlerde olanlar arasında, çeşitli meslekler arasında ve ayrı ayrı kardeş birlikler arasında tam bir dayanışma vardı. Öte yandan, orduyla halk arasında ve orduyla yerel hükümetler arasında da yine tam böyle bir dayanışma vardı.

Ordumuz, Japonlara karşı Direniş Savaşı sırasında, Mao Tse-tung arkadaşın kovduğu üç görevi, yani savaşma, yığın çalışması ve üretim görevlerini, kararlılıkla yerine getirmiş, böylece, aynı zamanda hem savaş gücü, hem politik çalışma gücü, hem de bir üretim gücü olabilmiştir. Bu ordu, gittiği her yerde, yığınlar arasında propaganda faalivetinde bulunuvor, onları silâhlandırıyor ve devrimci bir devlet iktidarı kurmalarında halka yardım edivordu. Ordudaki arkadaşlarımız, üç temel disiplin ilkesine ve gözetilecek Sekiz Noktava[7] sıkısıkıva bağlı kaldılar; "hükümeti desteklemek ve halkı hoş tutmak" için seferber oldular ve her yerde halk için iyi işler yaptılar. Ayrıca, ekonomik zorlukları yenmek, kendi geçimlerini

7 Üç ana disiplin ilkesi ve dikkat edilecek sekiz nokta, Mao Tse-tung arkadaş tarafından, Tarım Devrimi Mücadelesi sırasında, Çin İşçi ve Köylü Kızıl Ordusu için ortaya konmuştur. Bunlar daha sonraları Sekizinci Ordu, Yeni Dördüncü Ordu tarafından, şimdi de Halk Kurtuluş Ordusu tarafından benimsenmiş olan disiplin kurallarıdır. Bu kurallar, değişik bölgelerin ordu birliklerinde bazı farklılıklara uğramış olduğu için, Çin Halk Kurtuluş Ordusu Genel Karargâhı tarafından, 1947 Eylül'ünde, standart biçimiyle şöyle yayınlanmıştır:
ÜÇ ANA DİSİPLİN İLKESİ: 1) Bütün hareketlerinizde buyruklara uyunuz, 2) Halktan bir tek iğne, ya da iplik parçası almayınız. 3) Düşmandan elegeçirilen her şeyi halka teslim ediniz.
DİKKAT EDİLECEK SEKİZ NOKTA: 1) Terbiyeli konuşunuz. 2) Satın aldığınız şeyin bedelini hakkaniyetle, tam olarak ödeyiniz. 3) Ödünç aldığınız her şeyi geri veriniz. 4) Yolaçtığınız her zararın karşılığını ödeyiniz. 5) Halka işkence ve hakaret etmeyiniz. 6) Ekinlere zarar vermeyiniz. 7) Kadınlara sarkıntılık etmeyiniz. 8) Esirlere kötü davranmayınız.

düzeltmek ve halkın yükünü hafifletmek üzere, kendileri de üretim faaliyetine katılmakta her olanaktan yararlandılar. Örnek hareketleriyle, onlara sevgiyle "bizim kendi çocuklarımız" diyen halk yığınlarının gönülden desteğini kazandılar.

Ordumuz, yerel olarak silâh altına alınmış birliklerden ve nizamî birliklerden meydana gelmiştir. Üstelik, yorulmak bilmeden, gittiği her yerde milis birlikleri de kurmuş ve geliştirmiştir. Böylece, üç askerî yapıyı, yani nizamî birlikleri, yerel birlikleri ve milis birliklerini birleştirme sistemini uygulamıştır.

Ordumuz, ayrıca düşman subay ve erlerini kendi tarafımıza kazanmaya çalışmakla ve savaş tutsaklarına yumuşak davranmakla da doğru bir yol izlemiştir. Japonlara karşı savaş sırasında, yalnızca düşman güçleri arasında isyan çıkartmakla ve çok sayıda kukla birliği teslim almakla kalmamış, faşist ideolojiyle adamakıllı zehirlenmiş olan Japon tutsaklarından epeycesini değiştirmeyi de başarmıştır. Bu tutsaklar, politik açıdan uyandırıldıktan sonra, kendi aralarında örgütlenerek, Japon Halkının Kurtuluşu Birliği, Çin'deki Savaşa Karşı Japonlar Birliği ve Uyanmış Japonlar Birliği gibi, savaşa karşı örgütleriyle Japon ordusunu dağıtmamıza yardımcı olmuşlar ve Japon militarizmine karşıkomada bizimle işbirliği yapmışlardır.

Bir halk ordusu kurulurken ağırlığın politikaya verilmesi, Mao Tse-tung arkadaşın ordu kurma teorisinin özünü oluşturmuştur. Yani ordu, her şeyden önce politik bir temel üzerine kurulmalıdır. Belirleyici öğe politikadır. Politika her şeyin ruhudur. Politik faaliyet, ordumuz için bir varlık nedenidir. Kuşkusuz, bir halk ordusu. silâhlarının, malzemesinin ve askerî tekniğinin durmadan gelişmesine önem vermelidir, ama o savaşırken, yalnızca silâhlara ve tekniğe gü-

venmez; temelde politikaya, devrimci proletarya bilincine kumandan ve savaşçıların cesaretine, yığınların desteğine ve yardımına güvenir.

Mao Tse-tung arkadaşın ordu kurma çizgisini uygulamakla, ordumuzda her zaman, yüksek bir proletarya politik bilinç düzeyi, Mao Tse-tung'un fikirlerini incelemek için çoşkun bir hava, kusursuz bir moral, tam birlik ve düşmana karşı derin bir kin yaratılmış, ve böylece, dev gibi bir moral güç ortaya konmuştur. Bu ordu, savaşta ne zorluklardan, ne de ölümden korkmuştur; koşullar gerektirdiğinde saldırmasını bilmiş, mevzilerini kurumasını bilmiştir. Bir kişi birçok kişinin, onlarca, hattâ yüzlerce kişinin yaptığını yapabilmiş ve mucizeler yaratmıştır.

Bütün bunlar, Çin Komünist Paritsi'nce yönetilen halk ordusunu, bütün o eski tip ordulardan temelden ayırdeden özelliklerdir. Çin'deki halk savaşı deneyimi gösterir ki, Mao Tse-tung arkadaşın ordu kurma teorisine göre yaratılan bir halk ordusu, erişilemez bir biçimde güçlü ve yenilmez olacaktır.

HALK SAVAŞININ STRATEJİSİ VE TAKTİKLERİ

ENGELS, "proletaryanın kurtuluş hareketi askerlik alanında da kendi özgül ifadesini bulacak ve kendi özgül yeni askerî yöntemini yaratacaktır"[8] demiştir Onun bu derin sözü, Çin halkının, Çin Komünist Partisi önderliğinde verdiği devrimci savaşlarda gerçekleşti. Uzun silâhlı mücadele sırasında, halk savaşının gerekli stratejisini ve taktiklerini yarattık, ve bunlarla, düşmana zayıf noktalarından vurmak üzere, kendi güçlü noktalarımızdan yararlanmayı başarabildik.

8 Frederich Engels, «Kutsal İttifak'ın 1852'de Fransa'ya Karşı Açtığı Savasın Olanak ve Perspektifleri», **Marx ve Engels'in Bütün Eserleri**, rusça basımı, cilt VII.

Japonya'ya karşı Direniş Savaşı sırasında, düşmanın ve kendimizin ayrıntılı bir çözümlemesine dayanan Mao Tse-tung arkadaş, Sekizinci ve Yeni Dördüncü Ordular için şu stratejik ilkeyi, "gerilla savaşı temeldir, ama uygun koşullar altında seyyar ordu savaşı yapma fırsatı hiçbir zaman kaçırılmamalıdır"[9] ilkesini koymuştur. O, gerilla savaşını stratejik bir düzeye çıkarmıştır; buna göre, devrimci silâhlı güçler heybetli bir düşmanı yenmek istiyorlarsa, kendi gücüyle düşmanınki arasında büyük bir oransızlık olduğu durumlarda, sonuçları umursamadan çarpışmalara girmemelidirler. Böyle yapmazlarsa, ciddî kayıplar verecekler ve devrimi ağır gerilemelere uğratacaklardır. Gerilla savaşı, düşmana karşı halkın bütün gücünü seferber etmenin ve halkın bütün gücünü kullanmanın tek yoludur. Savaş sırasında güçlerimizi genişletmenin, düşman güçlerini azaltmanın, zayıflatmanın ve kendimizle düşman arasındaki güç dengesini yavaş yavaş kendi lehimize değiştirmenin, gerilla savasından seyyar ordu savaşına geçmenin ve sonunda düşmanı yenmenin tek yoludur.

İkinci Devrimci İç Savaş'ın ilk döneminde, Mao Tse-tung arkadaş, gerilla savaşının temel taktiklerini şöyle sıralamıştır: "Düşman ilerler biz çekiliriz, düşman konaklar biz rahat vermeyiz, düşman yorulur biz saldırıya geçeriz, düşman çekilir biz kovalarız'.[10]

Gerilla savaşı taktikleri, Japonya'ya karşı Direniş Savaşı sırasında daha da geliştirildi. Düşman hatları gerisindeki üs alanlarında savaşa herkes katıldı; birlikler ve sivil halk, erkekler ve kadınlar, yaş-

9 Mao Tse-tung, "Uzun Savaş", **Seçme Eserler**, ingilizce basımı, 1965, cilt II. sayfa 116.

10 Mao Tse-tung, "Bir Tek Kıvılcım Tüm Merayı Tutuşturabilir", **Seçme Eserler**, ingilizce basımı, 1965 cilt I, sayfa 124.

lı ve genç herbir köy savaştı. "Serçe savaşı"[11] toprak mayını savaşı, tünel savaşı, baltalama savaşı, göl ve ırmaklar üzerinde gerilla savaşı da içinde olmak üzere, ustaca düşünülmüş türlü savaş yöntemleri uygulandı.

Japonya'ya karşı Direniş Savaşı'nın daha sonraki dönemlerinde ve Üçüncü Devrimci İç Savaş sırasında, güç dengesindeki değişikliklerin ortaya koyduğu durum üzerine, stratejimizi, ana savaş biçimimiz olan gerilla savaşından seyyar ordu savaşına çevirdik. Üçüncü Devrimci İç Savaş'ın ortalarında ve özellikle sonlarına doğru, harekâtımız, büyük kentlere saldırıyı da içine alan geniş ölçüde bir seyyar ordu savaşına dönüştü.

Yoketme savaşı askerî harekâtımızın ana yolgösterici ilkesidir. İster seyyar ordu savaşı, ister temel savaş biçimimiz olan gerilla savaşı olsun, savaş, bu yolgösterici ilke gözönünde bulundurularak yürütülmelidir. Kuşkusuz gerilla savaşında daha çok, düşmanı hırpalamak ve tedirgin etmek için savaşılır; ama koşullar elverişliyse, yine de etkin savunma yapmak ve yoketme savaşları açmak zorunludur. Seyyar ordu savaşında, her çarpışma için, üstün birlikler bir yere toplanmalıdır, öyle olmalıdır ki düşman birlikleri teker teker yokedilebilsin.

Mao Tse-tung demiştir ki:

"Çok güçlü bir düşmanla karşıkarşıya olduğumuz zaman, onu bozguna uğrattığımız bir çarpışma, kesin bir zafer sayılmamalıdır. Öte yandan, bir yoket-

11 Serçe Savaşı, düşman hatları gerisinde, komünistlerin yönetimindeki Japonya'ya karşı gerilla birlikleri tarafından yaratılmış yaygın bir savaş yöntemidir. İki bakımdan bu adı almıştır: Birincisi, serçelerin gökte uçuşları gibi dağınık biçimde uygulanan bir yöntem olması; ikincisi üçlük ya da beşlik gruplar halinde çalışan gerillalar ya da milisler tarafından, beklenmedik bir anda ortaya çıkarak ve kaybolarak, düşman birliklerini yaralama, öldürme ve dağıtma biçiminde, her duruma elverişli olarak uygulanan bir yöntem olmasıdır.

me savaşı, herhangi bir düşman üzerinde büyük ve âni bir etki yaratır. Bir adamın on parmağının hepsini de yaralamak birini koparmak kadar etkili olamaz, on düşman tümenini bozguna uğratmak bunlardan birini yoketmek kadar etkili değildir."[12]

Yoketme savaşları, düşmana vurmanın en etkin yoludur; her seferinde tugay ya da alaylarından biri yokedilmekle düşmanın bir tugayı ya da alayı eksilmiş olacak, ve böylece, düşman güçlerinin moralı bozularak saflarında çözülmeler başgösterecektir Yoketme savaşları vermekle, ordumuz her çarpışmada tutsaklar alma, ya da düşmandan silâhlar elegeçirme olanağına sahip olur; ve, ordumuzun morali yukselir; ordumuz daha da büyür, silâhlarımız daha da iyi olur, ve savaşta etkinliğimiz durmadan artar.

Ünlü on temel askerî ilkesini, Mao Tse-tung arkadaş, şöyle açıklamıştır:

"Her çarpışmada mutlak üstünlükte bir güç toplayın (iki, üç, dört, hattâ bazan beş, ya da altı kat büyüklükte düşman gücüne karşı). Düşman birliklerini tamamen kuşatın onları toptan yoketmeye bakın ve bu kurduğunuz ağdan kimsenin kaçmasına izin vermeyin. Özel durumlarda düşmana ezici vuruşlar indirme yöntemini kullanın; yani bütün gücümüzü bir cephe saldırısı ve yanlardan birine ya da her iki yana birden saldırı için kullanın; öyle ki, bu yanlardan birini yokedip ötekini de bozguna uğratmak mümkün olsun, ve böylece, ordumuz, düşmanın öteki birliklerini yenilgiye uğratmak üzere, birliklerini hızla hareket ettirebilsin. Kazançtan çok kayba uğrayacağımız ya da berabere kalacağımız yıpranma çarpışmalarından kaçının. Bir tüm olarak (sayı bakımından) zayıf olsak bile her kısımda ve her belli mücadelede mutlaka üstün olmalıyız; bu bizim, savaşta

12 Mao Tse-tung "Çin Devrimci Savaşında Strateji Sorunları" **Seçme Eserler**, ingilizce basımı, 1965, cilt I, sayfa 248.

zaferimizin güvencesidir. Böylece, giderek, bir tüm olarak üstün duruma geçeceğiz ve ergeç düşmanı tamamen yokedeceğiz."[13]

O, aynı zamanda, bize öğretti ki, önce dağınık ve tecrit edilmiş düşman birliklerine, toplu ve güçlü düşman birliklerineyse daha sonra saldırıya geçmeliyiz; düşmanı seyyar ordu savaşıyla yoketmeye çalışmalıyız; hazırlıksız hiçbir çarpışmaya girmemeli ve kazanacağımıza güvenmediğimiz hiçbir çarpışmayı kabul etmemeliyiz; girdiğimiz her çarpışmada, ordumuzun güçlü yönlerini ve o kusursuz savaş stilini geliştirmeliyiz. Bir yoketme savaşı vermenin başlıca ilkeleridir bunlar.

Düşmanı yoketmek için, onu içerilere çekme politikasını benimsemeli ve planlı olarak bazı kent ve bölgeleri kendiliğimizden terketmeliyiz ki, o rahatça içerilere girebilsin. Çünkü ancak, düşmanı içerilere çektikten sonra, bir tüm olarak halk, türlü yollarla savaşa katılabilir ve halk savaşının gücünden tam olarak yararlanılabilir. Ancak düşmanı içeri çektikten sonradır ki, onu, güçlerini dağıtmak, ağır yükler taşımak ve hatalar işlemek zorunda bırakabiliriz. Yani, bırakmalıyız düşmanı gevşesin, on parmağının hepsini de açsın ve girdiği bataklıktan kurtulma umudu kalmasın. Böylece, düşman birliklerini teker teker yoketmek, lokma lokma yemek için üstün bir güç toplamamız mümkün olsun. Kentler ve mevziler, ancak düşmanın etkin güçleri yokedildikten sonra elde tutulabilir ya da ele geçirilebilir. Biz, bütün bölgeleri savunmak için güçlerimizi bölmenin, toprak kaybederiz ya da çanak-çömleğimiz kırılır korkusuyla her yerde direnişe kalkışmanın kesinlikle karşısındayız. Çünkü, bu, ne düşman güçlerini yoketmeye, ne de kent ya da mevzileri elde tutmaya yarar.

13 Mao Tse-tung "Şimdiki Durum ve Görevlerimiz", **Seçme Eserler,** ingilizce basımı, 1966, sayfa 95 - 96.

Mao Tse-tung arkadaş, halk savaşı stratejisinin ve taktiklerinin ustaca bir özetini vermiştir: Siz kendi yolunuzda savaşın, biz kendi yolumuzda savaşırız; biz kazanacağımız zaman savaşırız, kazanamayacağımız zaman çeker gideriz.

Başka bir deyişle: Siz modern silâhlara güvenirsiniz, biz derin bilinçli devrimci halka güvenirız; siz asıl rolü kendi üstünlüğünüze tanırsınız, biz nerde size üstünsek o yanımızı tam olarak etkin bir duruma getirmeye çalışırız; sizin kendi savaşma yolunuz vardır, bizim de kendi savaşma yolumuz. Siz bizimle savaşmak istediğinizde bu fırsatı vermeyiz size, bizi bulamazsınız bile. Ama biz sizinle savaşmak isteyince kaçamayacağınızdan güvenliyizdir, tam çenenize vurur, yokederiz sizi. Sizi yoketme gücüne sahip olduğumuz zaman, bunu büyük bir sertlikle yaparız; yokedemeyeceğimiz zaman ise, sizin bizi yokedememeniz için ne gerekirse onu yaparız. Yenebilecekken savaşmamak oportünizmdir. Kazanamayacakken savaşmakta diretmek maceracılıktır. Savaşmak, strateji ve taktiklerimizin tümünün mihveridir. Savaşmanın gereği yüzündendir ki, çekilmenin gereğini kabul ederiz. Çekilmenin tek amacı savaşmak ve düşmanın tam ve kesinlikle yokedilmesini sağlamaktır. Bu strateji ve taktikler, ancak geniş halk yığınlarına güvenmekle uygulanabilir, ve, böyle bir uygulama halk savaşının üstünlüğünü tam olarak ortaya koyabilir. Düşman teknik malzeme bakımından ne kadar üstün olursa olsun ve ne türlü hilelere başvurursa başvursun, kendini vuruşlara hedef olacağı pasif bir durumda bulacak ve insiyatif her zaman bizde olacaktır.

Küçük ve zayıf bir durumdan büyük ve güçlü bir güç durumuna geldik, ve sonunda, içte ve dışta en güçlü düşmanları yendik; çünkü biz, halk savaşının strateji ve taktiklerini yürüttük. Sekiz yıl süren Japonya'ya karşı Direniş Savaşı'nda, Çin Komünist Par-

tisi yönetimindeki halk ordusu, düşmanla 125 binin üstünde çarpışma yaptı, Japon ve kukla birliklerinden 1 milyon 700 binin üstünde kişiyi safdışı etti; ayrıca, Kurtuluş Savaşı'nın üç yılı içinde, gerici Kuomintang birliklerinden sekiz milyon kişiyi safdışı etti, ve böylece, büyük halk devrimi zaferini kazandı.

KENDİNE GÜVEN POLİTİKASI

ÇİN HALKININ Japonya'ya karşı Direniş Savaşı, faşizme karşı Dünya Savaşı'nın önemli bir parçasıydı. Faşizme karşı savaşın dünya ölçüsündeki zaferi, dünya halklarının ortak mücadelesinin sonucudur. Japonya'ya karşı savaşın son döneminde Stalin'in başkanlığındaki Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin önderliği altındaki Sovyet Ordusu, bu savaşa katılmakla Japon emperyalizminin yenilgisini sağlamada önemli bir rol oynamıştır. Bu zaferde, Kore, Vietnam, Moğolistan, Laos, Kamboçya, Endonezya, Birmanya, Hindistan, Pakistan, Malaya, Filipinler, Tayland ve başka Asya ülkeleri halklarının büyük payı vardır. Hattâ Amerika, Avurtralya, Avrupa ve Afrika halklarının da katkıları olmuştur.

Japon komünistleri ve Japon halkının devrimci güçleri de, son derece zor koşullar altında yiğit ve kararlı mücadeleler sürdürdüler ve Japon faşizminin yenilmesinde geniş rol oynadılar.

Bu ortak zafer, birbirlerine destek olan, birbirlerini yüreklendiren bütün halklar tarafından kazanılmıştır. Ama bununla birlikte, her ülke, her şeyden önce, kendi halkının çabaları sonucunda kurtulmuştur.

Çin halkı, Japonya'ya karşı Direniş Savaşı'nda olsun halk kurtuluş savaşında olsun, öteki halklardan

gördüğü desteği sevinçle karşılamıştır; ama zafer, kuşkusuz daha çok, Çin halkının kendi çabalarının sonucudur. Bazı kişiler, Çin'in Direniş Savaşı'ndaki zaferinin tamamen dış yardım sayesinde kazanıldığını ileri sürüyorlar. Bu, ancak Japon militaristlerinin görüşüne uygun saçma bir savdır.

Yığınlar kurtuluşlarını kendileri sağlar; marksizm-leninizmin temel ilkesidir bu. Herhangi bir ülkedeki devrim ya da halk savaşı, o ülkedeki yığınların işidir ve, her şeyden önce, o yığınların kendi öz çabalarıyla yürütülmelidir; başka yol yoktur.

Japonya'ya karşı Direniş Savaşı sırasında, partimiz olabildiğince çok dış yardım almak için çalışırken, Çin halkının asıl olarak kendi öz gücüne güvenmesi gerektiğini savundu. Kuomintang yönetici kliğinin tamamen dış yardıma güvenme politikasına kesinlikle karşıydurdu. Kuomintang'ın ve Chiang Kai -shek'in gözünde, Çin'in sanayisi ve tarımı değersizdi; silâhları ve malzemesi işe yaramazdı, Çin'de işe yarar hiçbir şey yoktu, bundan dolayı da Çin, Japonya'yı yenmek istiyorsa, öteki ülkelere ve özellikle Amerikan -İngiliz emperyalistlerine dayanmak zorundaydı. Bu, tamamen kölece bir düşünüştü. Bizim politikamız Kuomintang'ın bu tutumunun tamamen karşısındaydı. Partimiz, Amerikan - İngiliz emperyalizmi ile Japon emperyalizmi arasındaki çelişmelerden yararlanmanın mümkün olduğu, ama onlara hiçbir zaman güvenilemeyeceği görüşündeydi. Gerçekten de, Amerikan - İngiliz emperyalistleri Japon emperyalistleriyle Çin sırtından bir anlaşmaya varabilmek için, bir "Uzakdoğu Münih"i yaratmak üzere, durmadan entrika çevirdiler ve, oldukça uzun bir süre boyunca, Japon saldırganlarına savaş malzemesi sağladılar. Amerikan emperyalistleri bu dönemde Çin'e yardım ederlerken, öte yandan Çin'i kendi sömürgelerine benzetmek gibi meşum bir planı gerçekleştirme peşindeydiler.

Mao Tse-tung arkadaş, "Çin, Direniş Savaşı'nda asıl olarak kendi öz çabalarına güvenmek zorundadır"[14] demiş, ve, "dış yardım umarız, ama ona bağlanamayız; biz kendi öz çabalarımıza, ordunun tümünün ve halkın tümünün yaratıcı gücüne dayanıyoruz"[15] diye eklemiştir.

Kendine güven ilkesi, özellikle halk silâhlı güçleri ve partimizce yönetilen Kurtarılmış Bölgeler için önemliydi.

Japonya'ya karşı savaşın ilk döneminde, Kuomintang Hükümeti, Sekizinci ve Yeni Dördüncü Ordulara küçük bazı yardımlarda bulunuyordu; ama sonraları bir kuruş bile vermedi. Kurtarılmış Bölgeler, Japon emperyalistlerinin azgın saldırıları ve gaddarca "tenkil" seferleri yüzünden, bir yandan da Kuomintang'ın askerî kuşatması, ekonomik kuşatması ve doğal afetler yüzünden büyük zorluklarla karşılaştı. Zorluklar, özellikle yiyecek ve giyecek kıtlığı çektiğimiz 1941 ve 1942 yıllarında çok büyük oldu.

Ne yapmalıydık? Mao Tse-tung arkadaş soruyordu: Çok eski zamanlardan buyana insanoğlu sağ kalmayı nasıl başarmıştır? Geçimlerini sağlamak için ellerini kullanmadılar mı? Neden onların sonraki kuşakları olan bizler, bu kadarcık bir bilgeliği akıl edemeyelim? Neden biz de kendi ellerimizi kullanmayalım?

Parti Merkez Komitesi ve Mao Tse-tung arkadaş tarafından, "kendine güvenerek bol yiyecek ve giyecek sağla!", "ekonomiyi geliştir ve ikmalleri sağla" politikası ortaya kondu; ordu ve kurtarılmış bölgelerdeki halk, bu politikaya uygun olarak asıl ağırlığı tarıma

14 Mao Tse-tung, "Merkezî Haberler Bürosu'nda üç gazeteciyle yapılan görüşme", **Seçme Eserler**, ingilizce basımı, 1965, cilt II, sayfa 270.

15 Mao Tse-tung, "Ekonomik Faaliyette Bulunmayı Öğrenmeliyiz", **Seçme Eserler**, ingilizce basımı, 1965, cilt III, sayfa 241.

verdiler ve geniş ölçüde bir üretim atılımına girdiler.

Zorluklar, yenilmez canavarlar değildir. Herkes işbirliği yapar ve mücadeleye katılırsa, bu zorluklar altedilecektir. Kuomintang gericileri, ödeneği kesmekle ve ekonomik bir kuşatmaya almakla, bizi açlıktan öldürebileceklerini sandılar. Oysa aslında onlar, güçlükleri yenmek için bizi kendi öz çabalarımıza güvenmeye yönelttiklerinden, bize yardım etmiş oldular. Büyük üretim girişimimizde "daha iyi birlikler ve daha yalın yönetim" politikasını uyguladık, ve, insangücü ve maddî kaynakların kullanılmasında kısıntı yaptık; böylece, yalnızca ağır maddî zorlukların üstesinden gelmekle ve krizi başarıyla atlatmakla kalmadık, halkın yükünü de hafiflettik, yaşama koşullarını iyileştirdik ve Japonya'ya karşı savaştaki zaferimizin maddî temellerini hazırlamış olduk.

Askerî teçhizat sorununu, birtakım silâhlar imal etmiş olmakla birlikte, asıl olarak düşmandan elegeçirilen silâhlarla çözüme bağlıyorduk. Öyle ki, Chiang Kai-shek, Japon emperyalistleri ve Amerikan emperyalistleri, bizim hep "nakliye birliklerimizin başları" olmuşlardır. Zaten emperyalistlerin askerî teçhizat depoları, ezilen halkların ve ulusların hep yedek silâh depoları olagelmiştir.

Partimizce yönetilen halk silâhlı güçleri tekbaşına geniş ölçüde bir halk savaşı vermiş ve sekiz yıldan fazla süren Japonya'ya karşı Direniş Savaşı boyunca olsun, üç yıldan fazla süren Halk Kurtuluş Savaşı boyunca olsun, dışardan hiçbir maddî yardım almaksızın büyük zaferler kazanmıştır.

Mao Tse-tung arkadaş, politikamızın temeli kendi öz gücümüze dayandırılacaktır, demiştir. Ancak kendi öz çabalarımıza güvenerek bütün koşullar altında yenilmez olarak kalabiliriz.

Dünya halkları, emperyalizme ve onun uşaklarına

karşı mücadelelerinde, birbirlerini ayrıcasız desteklerler. Zaferi kazanmış olan ülkeler, henüz buna ulaşamamış olan halkları destekleme ve onlara yardım etme göreviyle yükümlüdürler. Bununla birlikte, dış yardım ancak tamamlayıcı bir rol oynayabilir.

Devrim yapmak, bir halk savaşı vermek ve zafer kazanmak için, her şeyden önce, kendine güven politikasına bağlanmak zorunludur, ülkenin kendi yığınlarının gücüne güvenmek ve, dışarıdan maddî yardım büsbütün kesildiği zaman bile, savaşı tekbaşına yürütmeye hazır olmak zorunludur. Kim ki, kendi çabalarıyla iş görmez, kendi ülkesindeki devrimin sorunlarını bağımsız olarak düşünüp çözüme bağlamaz ve yığınların gücüne güvenmeyip tamamen dış yardıma yaslanır, bu yardım devrime bağlı kalan sosyalist ülkelerden de gelse, hiçbir zafer kazanamaz, ya da kazansa bile bunu pekiştirmesi mümkün olmaz.

HALK SAVAŞI TEORİSİNİN ULUSLARARASI ÖNEMİ

ÇİN DEVRİMİ, Büyük Ekim Devrimi'nin bir uzantısıdır. Ekim Devrimi'nin yolu, bütün halk devrimlerinin ortak yoludur. Çin Devrimi ve Ekim Devrimi şu ortak temel niteliklere sahiptirler: 1) her ikisi de devrimci çekirdeği marksist-leninist bir parti olan işçi sınıfı tarafından yönetilmişlerdir; 2) her ikisi de işçi - köylü ittifakına dayanmıştır; 3) her iki durumda da, devlet iktidarı devrimle kazanılmış ve proletaryanın devrimci yönetimi kurulmuştur; 4) her iki durumda da, devrimin zafere ulaşmasından sonra sosyalist düzene geçilmiştir; 5) her ikisi de dünya proleter devriminin öğeleridir.

Kuşkusuz, Çin Devrimi'nin kendine özgü nitelikleri de vardır. Ekim Devrimi emperyalist Rusya'da

oldu. Oysa Çin Devrimi, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkede gerçekleşti. Birincisi bir proleter sosyalist devrimi olduğu halde, ikincisi yeni-demokratik devrimin tam zaferinden sonra sosyalist devrime dönüşmüştür. Ekim Devrimi, kentlerde silâhlı ayaklanmalarla başlamış, sonra kırlık bölgelere yayılmış olduğu halde, Çin Devrimi, kentlerin kırlık bölgelerden kuşatılması ve sonunda kentlerin elegeçirilmesiyle ulus ölçüsünde bir zafere ulaşmıştır.

Mao Tse-tung arkadaşın büyük başarısı, marksizm-leninizmin evrensel gerçeğiyle Çin Devrimi'nin özel uygulamasını kaynaştırabilmiş olmasında ve, Çin halkının uzun devrimci mücadelesi sırasında edinilen deneyimleri ustaca genelleştirerek ve özetleyerek, marksizm-leninizmi zenginleştirmiş ve geliştirmiş olmasındadır.

Mao Tse-tung arkadaşın halk savaşı teorisinin böyle savaşların objektif yasalarına uygun olduğu ve sağlamlığı Çin Devrimi'nin uzun deneyimiyle ispatlanmıştır. Bu teori, yalnızca Çin için geçerli değil, dünyanın her yerindeki ezilen ulusların ve halkların devrimci mücadelelerine de büyük bir katkıdır.

Çin Komünist Partisi'nce yönetilen halk savaşı, Direniş Savaşı'nı ve Devrimci İç Savaşları kapsayarak, 22 yıl sürdü. Bu, modern tarihte, proletaryanın yönettiği en uzun, en karmaşık halk savaşıdır ve deneyimce en zengin olanıdır.

Marksist-leninist devrim teorisi, son çözümlemede, halka-karşı savaşa bir halk savaşıyla karşılıkoma teorisidir.

Marx'ın yerinde bir deyişiyle, "zor, yeni bir topluma gebe olan her eski toplumun ebesidir".[16]

Mao Tse-tung arkadaşın, yalın ve canlı bir biçimde anlatılmış olan, ünlü "iktidar silâhın namlusunda-

16 Karl Marx, **Kapital**, Cilt I.

dır"[17] diyen tezi, Çin'deki halk savaşlarından alınan derslere dayanmaktadır.

O açıkça belirtmiştir ki:

"İktidarın silâhlı güçle elegeçirilmesi, sonucun savaşla alınması, devrimin en temel görevi ve en yüksek biçimidir. Bu marksist-leninist ilke, Çin ve öteki ülkelerle birlikte, bütün dünya için geçerlidir."[18]

Savaş, emperyalizmin ve insanın insan tarafından sömürülmesi düzeninin ürünüdür. Lenin, "savaş, her zaman ve her yerde, sömürücülerin kendileri tarafından, yönetici ve baskıcı sınıflar tarafından başlatılmıştır"[19] der. Emperyalizm ve insanın insan tarafından sömürülmesi düzeni var oldukça, gericiler gerici yönetimlerini korumak ve ezilen ulusları ve halkları savaşa sürüklemek için, her zaman için güce güveneceklerdir. Bu, insan iradesinden bağımsız, objektif bir yasadır.

Bugün dünyada, Amerika Birleşik Devletleri'nin bayraktarlığındaki bütün emperyalistler ve onların uşakları, ayrıcasız hepsi, devlet mekanizmalarını ve özellikle silâhlı güçlerini güçlendirmektedirler. Özellikle Amerikan emperyalizmi, her yerde silâhlı saldırılarda ve baskılarda bulunuyor.

Emperyalistlerin ve onların uşaklarının saldırı savaşları ve silâhlı baskıları karşısında, ezilen uluslar ve ezilen halklar ne yapmalıdırlar? Boyuneğip sonsuza dek köle mi kalacaklardır, yoksa bir direniş hareketi içinde ayağa kalkarak kurtuluşları için savaşacaklar mıdır?

Mao Tse-tung arkadaşın bu soruya verdiği karşılık açıktır. O, uzun araştırma ve çalışmalardan sonra bulmuştur ki, bütün emperyalistler ve onların uşak-

17 Mao Tse-tung, "Savaş ve Strateji Sorunları", **Seçme Eserler**, ingilizce basımı, 1965, cilt II, sayfa 224.

18 **Aynı**, sayfa 219.

19 V.İ. Lenin. "Devrimci Ordu ve Devrimci Hükümet", **Bütün Eserleri**, cilt VIII.

ları "ellerinde kasap bıçakları, cana kıymaya çıkmışlardır; halk en sonunda bunu anlamış ve onlara karşı aynı biçimde davranmak zorunda kalmıştır."[20] Bu, karşındakinin sana yaptığını sen de ona yap, demektir. Son çözümlemede, sorun, emperyalistlerin ve onların uşaklarının silâhlı saldırılarına ve silâhlı baskılarına karşı kısasa kısas savaşıp savaşmama sorunudur, onlara karşı bir halk savaşına girişmeye cesaret edip etmeme, devrim yapmaya cesaret edip etmeme, sorunudur. Bu, gerçek devrimcileri ve marksist-leninistleri, sahtelerinden ayırdeden en şaşmaz mihenk taşıdır.

Bazı insanların emperyalistler ve gericiler karşısında korkuya kapılmaları gerçeğine bakarak, Mao Tse-tung arkadaş, "emperyalizm ve bütün gericiler kâğıttan kaplanlardır" diyen ünlü tezini ileri sürmüştür. O, şöyle der: "Bütün gericiler kâğıttan kaplanlardır. Görünüşte gericiler korkunçturlar, ama gerçekte öyle güçlü değillerdir. Uzun vadeli bir görüşle, gerçekten güçlü olanlar, gericiler değil, halktır."[21]

Çin'in ve öteki ülkelerin halk savaşı tarihi ispat ediyor ki, halk devrimci güçlerinin zayıf ve küçük başlangıçlardan güçlü ve büyük güçler durumuna geçmeleri, sınıf mücadelesi gelişiminin evrensel bir yasasıdır, halk savaşı gelişiminin evrensel bir yasasıdır. Kuşkusuz, halk savaşı, gelişmesi sırasında kaçınılmaz olarak, birçok zorluklarla karşılaşacak, birçok iniş - çıkışlar ve gerilemeler gösterecektir; ama, hiçbir güç onun kaçınılmaz zafere doğru genel yönelişini değiştiremez.

Mao Tse-tung arkadaş, düşmanı stratejik bakımdan küçümsememiz gerektiğini, ama taktik bakımdan

20 Mao Tse-tung, "Japonya'ya Karşı Direniş Savaşı'nın Zaferinden Sonraki Durum ve Politikamız", **Seçme Eserler,** ingilizce basımı, 1961, cilt IV, sayfa 14 - 15.

21 Mao Tse-tung, "Amerikan Gazetecisi Anna Louise Strong'la Konuşma", **Seçme Eserler,** ingilizce basımı, 1961.

onu tüm gücüyle hesaba katmamız gerektiğini bize öğretiyor.

Düşmanı stratejik bakımdan küçümsemek bir devrimci için ilk koşuldur. Düşmanı küçümseme yürekliliği olmadan, kazanma kararlılığı göstermeden, bırakın zafere ulaşmayı, bir devrim hareketine girişmek ve bir halk savaşı vermek bile olanaksız olacaktır.

Aynı biçimde, devrimciler için, taktik bakımdan düşmanın gücünü tam olarak hesaplamak da çok önemlidir. Taktik bakımdan, düşmanın gücünü tam hesaba katmadan ve somut koşulları çözümlemeden, mücadele sanatını öğrenmeye büyük önem vererek hazır duruma gelmeden, her ülkede devrimin somut pratiğine ve her somut mücadele sorununa göre uygun mücadele biçimleri benimsemeden, bir halk savaşında zafer kazanmak gene olanaksız olacaktır.

Diyalektik ve tarihî materyalizm bize öğretiyor ki, asıl önemli olan şey, belli bir anda dayanıklı göründüğü halde, şimdiden yokolmaya başlamış olan şey değil, belli bir anda dayanıklı görünmemesine karşın, yeni doğan ve gelişen şeydir. Çünkü, ancak yeni doğan ve gelişen şey yenilemez.

Neden, görünüşte zayıf olan yeni doğmuş güçler, öylesine güçlü görünen eski güçleri her zaman yenebilmektedirler? Bunun nedeni, gerçeğin onlardan yana ve yığınların onlardan yana olması, öte yandan gerici sınıfların her zaman için yığınlardan kopmuş olmaları ve yığınları karşılarına almış olmalarıdır.

Bu, Çin Devrimi'nin zaferiyle, bütün devrimler tarihiyle, ve, sınıf mücadelesi tarihinin, insanlık tarihinin tümüyle doğrulanmış bir gerçektir.

Emperyalistler, Mao Tse-tung arkadaşın "emperyalizm ve bütün gericiler kâğıttan kaplanlardır" tezinden son derece korkuyorlar ve bütün revizyonistler bu teze fena halde düşmandırlar. Hepsi birden bu te-

ze karşıçıkıyorlar ve saldırıyorlar. Sahte devrimciler de bu tezi alaya alarak aynı yolu izliyorlar. Ama bütün bunlar bu tezin önemini zerrece azaltamaz. Gerçeğin ışığını hiç kimse karartamaz.

Mao Tse-tung arkadaşın halk savaşı teorisi, yalnızca bir halk savaşı verme yürekliliği gösterme sorununu değil, aynı zamanda, bu savaşın nasıl verileceği sorununu da çözüme bağlayan bir teoridir.

Mao Tse-tung arkadaş savaşı yasalarına göre yönetmekte usta olan büyük bir devlet adamı ve büyük bir askerlik bilimi adamıdır. O, halk savaşı için belirlediği çizgi ve politikasıyla, strateji ve taktikleriyle, en karmaşık ve zor koşullar altında, halk savaşı gemisini bütün gizli kavalıklardan geçirerek zafer kıyılarına doğrultmakta Çin halkına önderlik etmiştir.

Ayrıca belirtilmelidir ki, Mao Tse-tung arkadaşın, kırlık bölgelerde devrimci üsler kurma ve kentleri kırlık bölgelerden kuşatma teorisi, ezilen bütün ulusların ve halkların bugünkü devrimci mücadeleleri için ve özellikle Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'daki ezilen ulusların ve halkların Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı verdikleri devrimci mücadeleler için büyük önem taşıyan, evrensel ve pratik önem taşıyan bir teoridir.

Bugün Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'daki birçok ülke halkları, başta Amerika Birleşik Devletleri emperyalizmi olmak üzere, emperyalistler ve onların uşakları tarafından yürütülen geniş ölçüde bir saldırı ve köleleştirmenin ezgisi altındadırlar. Bu ülkelerin çoğundaki temel politik ve ekonomik koşullarla, eski Çin'de hüküm süren koşullar arasında pek çok benzerlikler vardır. Çin'de olduğu gibi, bu ülkelerde de köylü sorunu son derece önemlidir. Köylüler, emperyalistlere ve onların uşaklarına karşı millî-demokratik devrimin ana gücünü oluştururlar. Emperyalistler bu ülkelere karşı saldırılarda bulunurlarken, çoğunlukla

büyük kentleri ve ana haberleşme hatlarını elegeçirerek işe başlarlar. Ama, geniş kırlık bölgeleri tamamen denetimleri altına almak onların gücü dışındadır. Devrimcilerin serbestçe manevra yapabilmesini sağlayacak geniş alanlar ancak ve ancak kırlık bölgelerdir. Devrimcilerin kesin zafere doğru ilerleyebilecekleri devrimci üsler ancak ve ancak kırlık bölgelerde kurulabilir. Bu nedenledir ki, Mao Tse-tung arkadaşın, kırlık bölgelerde devrimci üsler kurma ve kentleri kırlık bölgelerden kuşatma teorisi, bu ülkelerin halkları arasında gitgide daha fazla ilgi toplamaktadır.

Yeryüzünün tümünü ele alırsak, Kuzey Amerika ile Batı Avrupa'ya "dünyanın kentleri" denebilirse, Asya, Afrika ve Lâtin Amerika da "dünyanın kırlık bölgeleri"ni oluştururlar. İkinci Dünya Savaşı'ndan buyana, devrimci proletarya hareketini, türlü nedenler yüzünden, Kuzey Amerika ve Batı Avrupa kapitalistleri geçici olarak bastırılabildikleri halde, Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'daki devrimci halk hareketleri hızla büyümektedir. Böylece, çağdaş dünya devrimi de bir bakıma kentlerin kırlık bölgelerden kuşatılması görüntüsünü vermektedir. Son çözümlemede, dünya devrimi davasının tümü, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu meydana getiren Asya, Afrika ve Lâtin Amerika halklarının devrimci mücadelelerine dayanmaktadır. Bu bakımdan, sosyalist ülkeler Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'daki halkların devrimci mücadelelerini desteklemeyi uluslararası bir görev saymalıdırlar.

Ekim Devrimi ezilen ulusların devriminde yeni bir çağ açmıştır. Ekim Devrimi'nin zaferi Batı'daki proleter sosyalist devrimleriyle Doğu'nun sömürge ve yarı-sömürge ülkelerindeki millî-demokratik devrimler arasında bir köprü kurmuştur. Çin Devrimi de sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde, millî-demokratik devrimler ile sosyalist devrimlerin birbirine nasıl bağ-

lanacağı sorununu başarıyla çözüme bağlamıştır.

Mao Tse-tung arkadaş, Ekim Devrimi'nden buyana geçen zaman içinde herhangi bir sömürge ya da yarı-sömürge ülkede gerçekleşen anti-emperyalist devrimin, eski burjuva ya da kapitalist dünya devriminin bir parçası olmadığını, tam tersine, yeni dünya devriminin, proleter sosyalist devrimin bir parçası olduğunu göstermiştir.

O, eksiksiz bir yeni-demokratik devrim teorisi formüle etmiştir. Ve belirtmiştir ki, bütün ötekilerden farklı olan bu devrim, ancak proletaryanın önderliği altında, geniş halk yığınları tarafından, emperyalizme, feodalizme ve bürokrat-kapitalizme karşı girişilen bir devrim olabilir ve olmalıdır.

Bu demektir ki, devrim, başka bir sınıf ya da parti tarafından değil, ancak proletarya tarafından ve marksizm-leninizmle silâhlanmış gerçekten devrimci parti tarafından yönetilebilir, yönetilmelidir.

Bu demektir ki, devrim, yalnızca işçileri, köylüleri ve kent küçük-burjuvazisini değil, ayrıca millî burjuvaziyi ve öteki yurtsever anti-emperyalist demokratları da saflarında toplar.

Sonuç olarak, bu demektir ki, devrim emperyalizme, feodalizme ve bürokrat-kapitalizme karşı yöneltilmiştir.

Yeni-demokratik devrim sosyalizme götürür, kapitalizme değil.

Mao Tse-tung arkadaşın yeni-demokratik devrim teorisi, marksist-leninist aşamalı devrim teorisi olduğu gibi, aynı zamanda marksist-leninist sürekli devrim teorisidir.

Mao Tse-tung arkadaş, iki devrim aşaması arasında, yani millî-demokratik devrim ile sosyalist devrim arasında doğru bir ayırım yapmış, aynı zamanda bu ikisini birbirine doğru bir biçimde sıkıca birleştirmiştir. Millî-demokratik devrim sosyalist devrime ha-

zırlık için zorunlu bir aşama olduğu gibi, sosyalist devrim de millî-demokratik devrimin kaçınılmaz uzantısıdır. Bu iki devrim aşaması arasında Çin Setti yoktur. Ama, sosyalist devrim ancak millî-demokratik devrimin tamamlanmasından sonra mümkün olacaktır. Millî-demokratik devrim ne kadar pekişmişse, sosyalist devrimin koşulları da o kadar elverişli olacaktır.

Çin Devrimi deneyimi, ayrıca millî-demokratik devrim görevlerinin uzun ve dolambaçlı mücadelelerle yerine getirilebileceğini göstermektedir. Devrimin bu aşamasında, baş düşman emperyalizm ve onun uşaklarıdır. Emperyalizme ve onun uşaklarına karşı mücadelede, millî burjuvazi ve bütün yurtsever şahsiyetler içinde olmak üzere, bütün anti-emperyalist yurtsever güçleri aynı safta birleştirmek zorunludur. Burjuvazi ve öteki sömürücü sınıflar arasından anti-emperyalist mücadeleye katılan bütün bu yurtsever şahsiyetler ilerici bir tarihî rol oynarlar; emperyalizm elbette bunları hoşgörmez, ama proletarya bağrına basar.

Bu iki aşamayı, yani millî-demokratik devrim ile sosyalist devrimi birbirine karıştırmak çok zararlıdır. Mao Tse-tung arkadaş, "her ikisini de bir atılımda başarmak" yolundaki hatalı fikirleri eleştirmiş ve bu ütopik fikrin emperyalizme ve onun uşaklarına karşı mücadeleye, zamanımızın bu en canalıcı mücadelesine, ancak zarar vereceğini belirtmiştir. Kuomintang gericileri ve onlar tarafından kiralanan troçkistler, Direniş Savaşı sırasında ilân ettikleri "tek devrim teorisi" ile Komünist Partisi'nin varlığını kabul etmeksizin "sosyalizm" dedikleri şeyi savunarak, Çin Devrimi'nin bu iki aşamasını, yani millî-demokratik devrim ile sosyalist devrim aşamalarını, bile bile birbirine karıştırıyorlardı. Bu ahmakça teoriyle, Komünist Partisi'ni yutmaya, her türlü devrimi yoketmeye ve millî

-demokratik devrimin ilerlemesini engellemeye kalkıştılar ve emperyalizme karşı direniş hareketine katılmayıp teslim oluşlarına bir bahane olarak bunu kullandılar. Bu gerici teori, yıllar önce Çin devrim tarihi tarafından mezarına gömülmüştür.

Kruşçef revizyonistleri, şimdi açıkça, sosyalizmin proletarya olmaksızın ve gelişmiş proletarya ideolojisiyle silâhlanmış gerçek bir devrimci parti olmaksızın da kurulabileceğini vaaz ediyorlar ve marksizm-leninizmin temel ilkelerini dörtbir yana savuruyorlar. Revizyonistlerin amacı yalnızca, ezilen ulusları emperyalizme karşı mücadelelerinden döndürmek ve millî-demokratik devrimleri baltalamaktır. Ve, bütün bunlar hep emperyalizmin hizmetinde yapılmaktadır.

Çin Devrimi, proletarya önderliğinde, sonuna dek vardırılan bir millî-demokratik devrimi gerçekleştirmenin başarılı bir örneği olduğu gibi, proletarya önderliğinde milli-demokratik devrimden sosyalist devrime tam zamanında geçişin de başarılı bir örneğidir.

Mao Tse-tung'un fikirleri, Çin Devrimi'nin zaferinin yolgöstericisi olmuştur. Bu fikirler marksizm-leninizmin evrensel gerçeğini, Çin Devrimi'nin somut pratiğiyle birleştirmiş, marksizm-leninizmi yaratıcı bir biçimde geliştirmiş, böylece marksizm-leninizmin cephaneliğine yeni silâhlar katmıştır.

Dünya kapitalizminin ve emperyalizminin ölüme yöneldiği, sosyalizmin zafere doğru yürüdüğü bir çağda yaşıyoruz. Mao Tse-tung arkadaşın halk savaşı teorisi, yalnızca Çin devriminin bir ürünü değil, aynı zamanda çağımızın da niteliğini taşımaktadır. İkinci Dünya Savaşı'ndan buyana çeşitli ülkelerdeki halkların devrimci mücadelelerinde kazanılan yeni deneyimler, Mao Tse-tung'un fikirlerinin dünyanın tüm devrimci halkları için ortak bir hazine olduğunu ispat etmiştir. Mao Tse-tung'un fikirlerinin uluslararası önemi işte burdadır.

EMPERYALİZME KARŞI HALK SAVAŞI

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI'ndan buyana, Alman, Japon ve İtalyan faşizminin çizmelerini giyen Amerikan emperyalizmi, tüm dünyayı egemenliği altına almak ve köleleştirmek için, büyük bir Amerikan imparatorluğu kurmaya çalışmaktadır. Dünya savaşı çıkartmakta başlıca suç ortakları olan Japon ve Batı Alman militarizmini etkin bir biçimde destekliyor. Hain bir kurt gibi içine girdiği çeşitli halklara zorbalık ediyor, halkları köleleştiriyor, onların varlıklarını yağmalayıp ülkelerinin bağımsızlıklarına el uzatıyor ve içişlerine uluorta karışıyor. O, insanlık tarihinin en kudurmuş saldırganı, tüm dünya halklarının en azgın düşmanı ve ortak düşmanıdır. Dünyada devrim isteyen, bağımsızlık ve barış isteyen her ülke ya da halk, mücadelesinin ilk atılımını Amerikan emperyalizmine karşı yöneltmekten başka bir yol tutamaz.

Japon emperyalistlerinin Çin'i elegeçirme politikası, Çin halkının onlara karşı kurulması mümkün en geniş birleşik cepheyi kurmasına olanak sağlamış olduğu gibi, Amerikan emperyalistlerinin dünya egemenliği peşinde olma politikası da dünyanın her yerindeki halkların, Amerikan emperyalizmine toplu bir saldırıda bulunmak üzere, birleşmesi mümkün bütün güçleri birleştirmelerine ve kurulması mümkün en geniş birleşik cepheyi kurmalarına olanak sağlamış bulunmaktadır.

Bugün, dünya halkları ile Amerikan emperyalizmi ve onun uşakları arasındaki amansız mücadelenin başlıca çarpışma alanları Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'nın geniş alanlarıdır. Tüm dünyada, halkları emperyalist baskılar altında en çok acı çeken ve emperyalist egemenliğin en zayıf olduğu alanlardır buralar. İkinci Dünya Savaşı'ndan buyana, devrimci fırtınalar dünyanın bu bölgelerinde kopmaktadır ve buralar bu-

gün Amerikan emperyalizmine doğrudan doğruya vuruşlar indiren en önemli fırtına merkezleri durumuna gelmişlerdir. Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'nın devrimci halklarıyla Amerika Birleşik Devletleri'nin bayraktarlığındaki emperyalistler arasındaki çelişme, çağdaş dünyanın temel çelişmesidir. Bu çelişmenin gelişmesi, dünya halklarının tümünün Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı verdiği mücadeleyi daha da güçlendirmektedir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan buyana, halk savaşı, Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'da gücünü gitgide artırarak kendini göstermiştir. Çin, Kore, Vietnam, Laos, Küba, Endonezya, Cezayir ve öteki ülkelerin halkları, emperyalistlere ve onların uşaklarına karşı halk savaşları vermişler ve büyük zaferler kazanmışlardır. Bu halk savaşlarına öncülük eden sınıflar değişebildiği gibi, yığın hareketlerinin ve zafer derecesinin genişliği ve derinliği de değişik olabilir; ama bu halk savaşlarının zaferleri, emperyalizmin güçlerini fazlasıyla zayıflatmış, bastırmış, Amerikan emperyalizminin bir dünya savaşı çıkarma planlarını boşa çıkarmış ve dünya barışını korumakta zorlu etkenler durumuna gelmişlerdir.

Bugün Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'nın devrimci halklarının, Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı halk savaşları vermeleri için, koşullar her zamankinden çok daha elverişlidir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan ve bunu izleyen devrimci atılımlardan buyana, bütün ülkelerdeki halkların politik bilinç düzeylerinde ve örgütlenme derecelerinde büyük bir yükselme olmuş, karşılıklı dayanışma ve yardımlaşma yetenekleri daha da artmıştır. Kapitalist-emperyalist sistemin tümü korkunç derecede zayıflamıştır, gitgide hızlanan bir cançekişme ve dağılma süreci içine girmiştir. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, emperyalistler yeni doğmuş Sosyalist Sov-

yet Devleti'ni yıkacak güce sahip değillerdi; ama dünyanın kendi egemenlikleri altında olan bazı bölgelerinde, bazı ülkelerdeki devrimci halk hareketlerini ezme ve böylece kısa süreli nispî bir denge sağlama gücüne gene de sahiplerdi. Ama, İkinci Dünya Savaşı'ndan buyana koşullar büyük ölçüde değişmiştir; emperyalistler artık yalnızca, birçok ülkenin sosyalist yolu seçmesini engellemeyi başaramamakla kalmamışlar, ayrıca, kendi egemenlikleri altında olan alanlardaki devrimci halk hareketlerinin kabaran dalgalarını da önleyemez duruma gelmişlerdir.

Amerikan emperyalizmi geçmişteki herhangi bir emperyalizmden daha güçlüdür; ama aynı zamanda, zayıf noktaları ötekilerden daha çoktur. Bu emperyalizm, kendi halkı da, yani Amerika Birleşik Devletleri halkı da içinde olmak üzere, dünya halklarının tümünü karşısına almıştır. İnsangücü, askerî gücü, maddî ve manevî kaynakları dünyayı tamamen egemenliği altına alma sevdasını gerçekleştirebilecek yeterlikte olmaktan çok uzaktır. Amerikan emperyalizmi dünyada bu kadar çok yeri işgal altına almakla, kendi gücünü aşan bir çabaya düşmekle, elini ulaşamayacağı yerlere uzatmakla, güçlerini böylesine dağıtmakla, yedek güçlerinden böylesine uzaklaşmakla ve ikmal yolunu böylesine uzatmakla kendini daha da zayıf bir duruma düşürmüştür. Mao Tse-tung arkadaşın dediği gibi, Amerikan emperyalizmi "her yeni saldırıya giriştiğinde boynuna yeni bir ilmik daha geçirmektedir. Bu emperyalizm bütün dünya halkları tarafından çepeçevre kuşatılmış bulunmaktadır."[22]

Amerikan emperyalizmi yabancı bir ülkede saldırıya girişirken kendi güçlerinin ancak bir kısmından yararlanabilir; bunlar da kendi anavatanlarından çok uzakta haksız bir savaşta dövüşmek üzere gönde-

22 Mao Tse-tung, Kongo (Leopoldville) halkını, Amerikan saldırısına karşı destekleyen demeci, 28 Kasım 1964.

rilen ve bu yüzden de moralleri düşük olan güçlerdir. Onun için, Amerikan emperyalizminin başı derttedir. Saldırıya uğrayan halklar, Amerikan emperyalizmiyle, ne Waşington'da ne de Newyork'da, ne Honolulu'da ne de Florida'da bir güç denemesi veriyorlar; kendi öz toprakları üzerinde bağımsızlıkları ve özgürlükleri için savaşıyorlar. Onlar birkez büyük ölçüde seferber edildikten sonra tükenmez bir güce sahip olacaklardır. Böylece, üstünlük Amerika Birleşik Devletleri'nin değil, onun saldırısına uğrayan halkın elinde olacaktır. Zayıf ve küçük görünseler bile, gerçekte onlar Amerikan emperyalizminden çok daha güçlüdürler.

Amerikan emperyalizmine karşı ayrı ayrı halklar tarafından verilen mücadeleler birbirlerine destek olurlar ve dünya ölçüsünde tufanı andıran bir direniş dalgası halinde birleşirler. Belli bir bölgedeki halk savaşı ne kadar çok başarılı gelişirse, oraya çekilecek olan ve işi bitirilecek olan emperyalist Amerikan güçlerinin sayısı da o kadar büyük olacaktır. Amerikan saldırganları bir yerde iyice sıkıştırılınca, ötekiler üzerindeki pençesini gevşetmekten başka çare bulamamaktadır. Bu yüzden de, öteki yerlerdeki halkların Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı mücadelelere girişmesi için, koşullar çok daha elverişli bir duruma girmektedir.

Her şey bölünebilir ve Amerikan emperyalizmi denen o dev de bölünüp yenilebilir. Asya, Afrika, Lâtin Amerika ülkelerinin ve bütün öteki ülkelerin halkları, kimi başından kimi ayağından vurarak, onu parçalara bölerek yokedebilirler. İşte, Amerikan emperyalizminin dünyanın değişik bölgelerinde ve özellikle Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'da halk savaşlarının çıkacağından ödü kopmasının nedeni, halk savaşma bir ölüm tehlikesi gözüyle bakmasının nedeni budur.

Amerikan emperyalizmi, halkları yıldırmak için, yalnız nükleer silâhlarına güveniyor. Ama bu silâhlar

onu ölümden kurtaramaz. Ve artık nükleer silâhlar kolay kolay kullanılamaz. Japonya'ya iki atom bombası atmakla işlediği korkunç cinayet yüzünden Amerikan emperyalizmi tüm dünya halklarının gazabını üzerinde toplamış ve tüm dünya halkları tarafından mahkûm edilmiştir. Nükleer silâhları yeniden kullanırsa, dünyada son derece yalnız kalacaktır. Üstelik, Amerikan nükleer silâh tekeli çoktan ortadan kalkmıştır. Amerikan emperyalizmi bu silâhlara sahiptir, ama başkaları da sahiptir. Öteki ülkeleri nükleer silâhlarla yıldırmaya kalkışırsa, kendi ülkesini de aynı tehlikeyle karşıkarşıya bırakmış olacaktır. Bu nedenle, yalnızca başka yerlerdeki halklardan değil, ayrıca, kaçınılmaz olarak, kendi ülkesindeki halktan da güçlü bir direniş görecektir. Ve o, hayasızca, nükleer silâhları kullansa bile, boyuneğmeyen halkları hiçbir zaman yenemeyecektir.

Modern silâhlar, teknik malzemeler ne kadar çok gelişmiş olursa olsun ve modern savaş yöntemleri ne kadar karmaşık olursa olsun, son çözümlemede bir savaşın sonucu kara güçlerinin savaşmasıyla, çarpışma alanlarında göğüsgöğüse çarpışmakla, insanların politik bilinçleriyle, yiğitlikleri ve özverileriyle belirlenecektir. Böyle bir savaşta Amerikan emperyalizminin zayıf noktaları tamamen açığa çıkarken, devrimci halkın üstünlüğü de her yönüyle kendini gösterecektir. Amerikan emperyalizminin gerici birlikleri, devrimci halkın sahip olduğu yürekliliğe ve özverilik ruhuna hiçbir zaman sahip olamazlar. Devrimci halkın sahip olduğu manevî atom bombası, maddî atom bombasından çok daha güçlü ve etkili bir silâhtır.

Bugün, bir saldırı kurbanının halk savaşıyla Amerikan emperyalizmini yenişinin en inandırıcı örneği Vietnam'dır. Amerika Birleşik Devletleri halk savaşlarını bastırmak için Güney Vietnam'ı bir deneme alanı durumuna getirmiştir. Bu vahşeti yıllardır sür-

düregeliyor ve şimdi herkes görebiliyor ki, Amerikan saldırganları halk savaşıyla başaçıkacak bir yol bulmaya yetenekli değillerdir. Öte yandan, Vietnam halkı da Amerikan saldırganlarına karşı mücadelesinde halk savaşının gücünü tam olarak ortaya koymuştur. Amerikan saldırganları Vietnam'daki halk savaşımda batağa saplanmak tehlikesiyle karşıkarşıyadırlar. Vietnam'daki yenilgilerinin zincirleme bir tepkiye yolaçmasından son derece endişelidirler. Kendilerini yenilgiden kurtarma çabasıyla savaşı biraz daha yaymaktadırlar. Ama savaşı ne kadar yayarlarsa düşüşleri de o kadar korkunç, yenilgileri o kadar feci olacaktır. Böylece, dünyanın öteki bölgelerindeki halklar çok daha açıkça göreceklerdir ki, Amerikan emperyalizmi yenilebilir ve Vietnam halkının yapabildiğini kendileri de yapabilirler.

Tarih doğrulamıştır ve doğrulamaya devam edecektir ki, halk savaşı, Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı en etkili silâhtır. Bütün devrimci halklar, Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı halk savaşı vermeyi öğreneceklerdir. Bütün devrimci halklar, silâha sarılacaklar, çarpışmayı öğrenecekler ve, önceden bunları yapmamış olmalarına karşın, halk savaşı vermekte ustalaşacaklardır. Ve, azgın bir boğa gibi oradan oraya atılan Amerikan emperyalizmi, en sonunda, kendi davranışlarının kışkırttığı halk savaşlarının korkunç ateşlerinde kül olacaktır.

KRUŞÇEV REVİZYONİSTLERİ HALK SAVAŞINA İHANET EDİYORLAR

AMERİKAN emperyalizmi tam paniğe kapılmış ve halk savaşıyla başetme çabasında çaresiz kalmışken, Kruşçev revizyonistleri onu kurtarmaya koştular. Bun-

lar, Amerikan emperyalizmiyle çok sıkı ilişkiler içinde, halk savaşına karşı her türlü iddiayı yaymak için ellerinden geleni yapıyorlar ve onu zayıflatmak için, nerde fırsat çıkarsa, açık ve gizli yollarla türlü dolap çeviriyorlar.

Kruşçev revizyonistlerinin halk savaşına karşıçıkmalarının temel nedeni, yığınlara inanmamaları, ve, Amerikan emperyalizminden, savaştan ve devrimden korkmalarıdır. Bütün öteki oportünistler gibi, onların da yığınların gücüne gözleri kapalıdır ve devrimci halkın emperyalizmi yenebileceğine inançları yoktur. Amerikan emperyalistlerinin nükleer şantajına boyuneğmektedirler. Ezilen halklar ve uluslar halk savaşı vermek üzere ayaklanırlarsa, ya da sosyalist ülkelerin halkları Amerikan emperyalist saldırısını püskürtürlerse, kendileri de işe karışmak zorunda kalacaklarından ve tüm dünyaya egemen olmak için Sovyet - Amerikan işbirliği biçimindeki tatlı düşlerinin bozulacağından korkmaktadırlar.

Lenin'in Büyük Ekim Devrimi'ni zafere ulaştırmasından buyana, sayısız devrimci savaşların deneyimi hep şu gerçeği ortaya koymuştur ki, başlangıçta yalnızca çıplak elleriyle ayaklanan devrimci bir halk, kendisine karşı tepeden tırnağa silâhlanmış olan güçleri yenmeyi en sonunda başarmıştır. Silâhları yetersiz olanlar iyice silâhlanmış olanları yenmişlerdir. Halk silâhlı güçleri, yalnızca ilkel kılıçlarla, mızraklarla, tüfeklerle ve elbombalarıyla işe başlayarak, sonunda, modern uçaklarla, tanklarla, ağır toplarla ve atom bombalarıyla silâhlanmış emperyalist güçleri yenmişlerdir. Gerilla güçleri, eninde sonunda, nizamî orduları yenmişlerdir. Olaylar inatla, revizyonistlerin savlarına aykırı düşen bir yönde gelişmekte ve gerçekleri suratlarına tokat gibi indirmektedir.

Kruşçev revizyonistleri, nükleer silâhlardan yoksun olan bir ülkenin, hangi savaş yöntemlerini benim-

serse benimsesin, nükleer silâhlara sahip olan bir düşmanı yenemeyeceği görüşünde diretiyorlar. Bu sav, nükleer silâhları olmayan bir ülke felâkete uğramaya mahkûmdur, ya da, böyle bir ülke nükleer silâhlarla karşıkarşıya geldiğinde düşmana teslim olmalı ya da bir başka nükleer gücün "kanadı altına" girmeli ve onun kölesi olmalıdır, demekle aynı şey değil midir? Bu, orman kanununun ta kendisi değil midir? Bu, emperyalistlere nükleer şantajlarında yardımcı olmak değil midir? Bu, açıkça, halkın devrim yapmasını yasaklamak değil midir?

Kruşçev revizyonistleri, nükleer silâhların ve stratejik roket birliklerinin belirleyici nitelikte olduklarını, öte yandan nizamî birliklerin önemi kalmadığını ve milisin de etten-kemikten başka bir şey olmadığını ileri sürüyorlar. Böyle gülünç nedenlerle, sosyalist ülkelerdeki yığınların emperyalist saldırıya halk savaşıyla karşıkomaya hazır olmak üzere seferber edilmelerine ve yığınlara güvenmenin gereğine karşıçıkıyorlar. Onlar ülkelerinin tüm geleceğini nükleer silâhlara bağlamışlar ve politik bir alış-veriş yapmaya çalıştıkları Amerikan emperyalizmiyle nükleer bir kumara girişmişlerdir. Askerî strateji teorileri, her şeyi nükleer silâhlar belirler diyen bir teoridir. Ordu kumanda çizgileri, insan öğesini görmezlikten gelen, yalnızca maddî öğeyi gören, tekniği her şey, politikayı ise hiçbir şey sayan o burjuva çizgisidir.

Kruşçev revizyonistleri, yeryüzünün herhangi bir kısmındaki bir tek kıvılcımın nükleer bir dünya yangınına yolaçabileceğini ve insanlığı yokedebileceğini ileri sürüyorlar. Bu doğru olsaydı, gezegenimiz yeniden yeniden yokolmuştu. İkinci Dünya Savaşı'ndan buyana geçen yirmi yıl boyunca birçok ulusal kurtuluş savaşı oldu. Ama bunlardan hangisi bir dünya savaşma yolaçmıştır? Amerikan emperyalistlerinin dünya savaşı planlarının tamamen Asya, Afrika ve

Lâtin Amerika'daki ulusal kurtuluş savaşları sayesinde bozulduğu bir gerçek değil midir? Halk savaşı "kıvılcımlarını" ezip söndürmek için ellerinden geleni yapmış olanlar, aslında, Amerikan emperyalizmini saldırı ve savaşlarında yüreklendirmiş olmuyorlar mı?

Kruşçev revizyonistleri, kendilerinin "barış içinde birarada yaşama, barış içinde geçiş ve barış içinde ekonomik yarış" genel çizgisi izlenirse, ezilenlerin kurtarılacağını, ve, "silâhları, silâhlı güçleri ve savaşları olmayan bir dünya"nın doğacağını ileri sürüyorlar. Ama katı gerçek şudur ki, Amerika Birleşik Devletleri'nin bayraktarlığındaki emperyalizm ve gericilik, savaş mekanizması hazırlığını canlabaşla sürdürmektedir; her gün, devrimci halkları kanla bastırmakla, bağımsız ülkelere karşı yıldırma yöntemleri ve silâhlı güçler kullanmakla uğraşıyor. Kruşçev revizyonistlerinin gevelediği türden saçmalıklar, şimdiden birçok ülkede birçok cana maloldu. Kanla ödenen bu acı dersler, hâlâ yeterli değil mi? Kruşçev revizyonistlerinin izledikleri genel çizginin özü, ezilen bütün halkların ve ulusların, bağımsızlığını kazanmış olan bütün ülkelerin silâhlarını bırakmalarını ve tepeden tırnağa silâhlanmış Amerikan emperyalistlerinin insafına sığınmalarını istemekten başka nedir?

"Yüksek sulh yargıçlarına evleri tutuşturma izni verilmişken, halka lâmba yakmak bile yasaklanmıştır." Emperyalistlerin ve gericilerin yöntemi böyledir. Bu emperyalist felsefeye imza koyan Kruşçev revizyonistleri, dünya barışı uğrundaki savaşın ön cephesinde yeralan Çin halkına, "siz kavgacısınız" diye çıkışıyorlar. Beyler, bu suçlamanız bizim saygınlığımızı artırır. Bu "kavgacılığımız"la biz, emperyalizmin bir dünya savaşı çıkarmasını engellemeye katkıda bulunuyoruz. Halk "kavgacıdır", çünkü kendisini korumak zorundadır. Çünkü, emperyalistler ve gericiler onu böyle davranmaya zorlamaktadırlar. Halka sa-

vaş sanatını öğretenler de yine emperyalistler ve karşı-devrimcilerdir. Biz yalnızca, karşı-devrimci kavgacılığın hakkından gelmek için devrimci kavgacılığa başvuruyoruz. Emperyalistler ve onların uşakları halkı her yerde öldürebilecekleri halde, halkın kendini korumak üzere onlara karşılıkta bulunmaması, ya da birbirlerine yardım etmemesi nasıl ileri sürülebilir? Ne biçim mantıktır bu? Kruşçev revizyonistleri, Kennedy ve Johnson gibi emperyalistlere "anlayışlı" gözüyle bakıyorlar da bizi ve emperyalist saldırıya karşı silâhlı bir mücadeleye girişebilen bütün herkesi "kavgacı" olarak tanımlıyorlar. Bu, Kruşçev revizyonistlerini emperyalist gangsterlerin suç ortağı olduklarını gösteren gerçek renkleriyle açığa vurmaktadır.

Savaşın halka yıkım, kayıp ve acı getireceğini biliyoruz. Ama silâhlı emperyalist saldırıya hiçbir direniş gösterilmezse, halk köleliğe razı olursa, yıkım, kayıp ve acı çok daha büyük olacaktır. Devrimci savaşlarda az sayıda insanın feda edilmesi, bütün ulusların, bütün ülkelerin ve hattâ insanlığın tümünün güvenliğini sağlar. Savaş, halkı olgunlaştırır ve tarihi ileri iter. Bu anlamda, savaş büyük bir okuldur.

Birinci Dünya Savaşını tartışırken, Lenin, şöyle demiştir:

"Savaş, en uygar ülkelere, kültürel bakımdan en gelişmiş olanlara bile açlık getirmiştir. Öte yandan, savaş, çok büyük bir tarihî süreç olarak sosyal gelişmeyi, misli görülmemiş ölçüde hazırlandırmıştır."[23]

Ve o, eklemiştir ki

"Savaş yığınları sarsmış ve savaşın görülmemiş dehşet ve acıları onları uyandırmıştır. Savaş, tarihe hız vermistir; tarih, şimdi bir lokomotif hızıyla gitmektedir."[24]

23 V. İ. Lenin, "Ekmek ve Barış İçin", **Bütün Eserleri**, cilt XXVI.

24 V. İ. Lenin, "Günümüzün Ana Görevi", **Bütün Eserleri**, cilt XXVII.

Kruşçev revizyonistlerinin savlarına inanılırsa, buna göre Lenin, "kavgacıların" en kötüsü olmuyor mu?

Marksist-leninistler ve devrimci halk, Kruşçev revizyonistlerinin tam tersine, savaşa hiçbir zaman duygusal bir görüşle bakmazlar. Emperyalist saldırı savaşlarına karşı bizim tutumumuz her zaman açıktır. Birkez, bu savaşlara karşıyız; sonra da, onlardan korkmuyoruz. Bize kim saldırırsa, yokedeceğiz onu. Ezilen ulusların ve halkların verdikleri devrimci savaşlara gelince, bunlara karşıkomak değil, tam tersine, her zaman kesin destek ve etkin yardım sağlarız. Bu, geçmişte böyle olmuştur, bugün böyledir ve zamanla gücümüz arttıkça, gelecekte onlara daima daha çok destek olup yardım sağlayacağız. Devrimimizin muzaffer olduğuna, ulusal kurtuluşumuzun yarışın en önünde gittiğine, ulusal varlığımızın arttığına ve yaşam koşullarımızın düzeldiğine bakarak, bizim de devrimci savaş isteğimizi yitireceğimizi dünya devrimini davasından cayacağımızı, marksizm-leninizmi ve proleter enternasyonalizmini biryana atacağımızı düşünenler varsa, bunlar bir gaflet içindedirler. Kuşkusuz, bir ülkedeki her devrim, o ülkenin kendi öz halkının istek ve çabalarından doğar. Bir ülkedeki halk uyanmış, seferber olmuş, örgütlenmiş ve silâhlanmışsa ancak, emperyalizmin ve onun uşaklarının silâhlı saldırısına karşı mücadele edebilir ve devrim yapabilir. Dışardan herhangi bir halk onun yerini tutamaz ve alamaz. Yani, devrim ithal edilemez. Ama bu, devrimci halkların emperyalistlere ve onların uşaklarına karşı mücadelelerinde karşılıklı sevgi ve destekte bulunmalarına engel değildir. Tam tersine, öteki devrimci halklara destek ve yardımımız, onların kendine güvenli mücadelelerine katkıda bulunur.

Kruşçev revizyonistlerinin, halk savaşı aleyhine propagandaları, bozgunculuk ve teslimiyet politikası

yolunda yaptıkları reklâm, her yerde, devrimci halkın moralinin düşmesine ve onun manevî bakımdan silâhsız kalmasına yolaçıyor. Bu revizyonistler, devrimci marksist-leninist savaş teorisine tamamen ihanet etmişler, halk savaşı hainleri durumuna düşmüşlerdir. Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleyi kazanmak ve halk savaşlarını zafere ulaştırmak için, dünyanın her yerindeki marksist-leninistler ve devrimci halklar, Kruşçev revizyonizmine kararlılıkla karşıkomalıdırlar.

Bugün, Kruşçev revizyonizminin dünya devrimci halkları arasında izleyicisi gitgide azalmaktadır. Nerede emperyalizm ve onun uşaklarının silâhlı saldırısı ve baskısı varsa, orada, saldırıya ve baskıya karşı halk savaşının olması zorunludur. Ve elbette ki, böyle savaşlar hızla gelişecektir. Bu, ne Amerikan emperyalistlerinin ne de Kruşçev revizyonistlerinin iradelerine bağlıdır; objektif bir yasadır bu. Dünya devrimci halkları ilerlemelerinin önüne dikilen her şeyi silip süpüreceklerdir. Kruşçev'in işi bitmiştir. Kruşçev revizyonizmini izlevenlerin yazgıları da onunkinden iyi olmayacaktır. Halk savaşını karşılarına alan emperyalistler, gericiler ve Kruşçev revizyonistleri, devrimci halkın zorlu süpürgesiyle tarih sahnesinden toz gibi süpürüleceklerdir.

***

JAPONYA'YA karşı Direniş Savaşı'nın Zaferinden buyana geçen yirmi yıl içinde, Çin'de ve dünyada büyük değişiklikler olmuştur. Bu değişiklikler, durumu her zamankinden çok devrimci halkın lehine ve her zamankinden çok da emperyalizmin ve onun uşaklarının aleyhine çevirmiş bulunuyor.

Japon emperyalizmi Çin'e karşı saldırı savaşı aç-

tığı zaman, Çin halkı, yalnızca çok küçük bir halk ordusuna ve çok küçük bir devrimci üs alanına sahipti ve Doğu'nun en büyük askerî zorbasıyla karşıkarşıyaydı. Ama, Mao Tse-tung arkadaş, ta o zamandan, Çin halk savaşının Japon emperyalizmini yenebileceğini göstermişti. Bugün, dünya halklarının devrimci üs alanları misli görülmemiş boyutlara erişmiştir; ve dünya halklarının devrimci hareketleri, önceleri olduğundan çok daha büyük bir güç taşımaktadır; emperyalizm her zamankinden daha zayıftır; ve dünya emperyalizminin bayraktarlığını yapan Amerikan emperyalizmi yenilgi üstüne yenilgiye uğramanın acısıyla kıvranmaktadır. Şimdi, bütün ülkelerde halk savaşının kazanılabileceğini ve Amerikan emperyalizminin yenilebileceğini daha büyük bir güvenle söyleyebiliriz.

Dünya halkları, şimdi, Ekim Devrimi'nin, anti -faşist dünya savaşının, Çin halkının Direniş Savaşı ve Kurtuluş Savaşı'nın, Kore halkının Amerikan saldırısına karşı Direniş Savaşı'nın, Vietnam halkının Kurtuluş Savaşı ve Amerikan saldırısına karşı Direniş Savaşı'nın ve öteki birçok ülkelerdeki halkların devrimci silâhlı mücadelelerinin getirdiği deneyimlere sahiptir. Her halk bu deneyimleri iyice incelediği ve onları kendi ülkesindeki devrimin somut pratiğiyle yaratıcı bir biçimde birleştirdiği zaman, dünya devrimci halkları, hiç kuşku yok ki, ülkelerindeki halk savaşı tiyatrosunda çok daha güçlü ve parlak oyunlar sahneye koyacaklar, ve, yeryüzünü bütün halkların ortak düşmanı olan Amerikan emperyalizminden ve onun uşaklarından kesin olarak temizleyeceklerdir.

Vietnam halkının Amerikan saldırısına karşı ve ulusal kurtuluş uğruna verdiği mücadele, bugün, dünya halklarının Amerikan saldırısına karşı mücadelelerinin odak noktası durumuna gelmiştir. Çin halkının, Vietnam halkını bu mücadelesinde destekle-

mesindeki kararlılık sarsılmaz. Amerikan emperyalizmi savaşı yayma macerasında ne yaparsa yapsın, Çin halkı, Amerikan saldırganları Vietnam'dan tamamen kovuluncaya dek Vietnam halkını desteklemek için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Amerikan emperyalistleri, şimdi Çin halkıyla başka bir güç denemesi için, Asya toprakları üzerinde geniş ölçüde başka bir kara savaşı için kışkırtıcılık etmektedirler. Japon faşistlerinin izinde yürümekte mi diretiyorlar, pekâlâ öyleyse, dilediklerini yapsınlar. Çin halkının emperyalist Amerikan saldırı savasıyla başaçıkmak için kendi yolları vardır. Yöntemlerimiz gizli değildir bizim. Bunların en önemlisi, vine, halkın seferber edilmesi, halka güvenmek, herkesi asker yapmak ve bir halk savaşı vermektir.

Amerikan emperyalistlerine bir daha bildirmek isteriz ki, silâha sarılmış birkaç yüzmilyonluk Çin halkının geniş okyanusu, sizin bir-iki milyonluk saldırgan birliğinizi boğmaya yeter de artar bile. Bize savas acmaya kalkışırsanız biz de hareket serbestliği kazanacağız. O zaman, savaşın nasıl verileceğini belirlemek size düşmeyecektir. Düşmanı yoketmede bize en yararlı olan yollarla ve düşman nerede yokedilebilecekse orada savaşacağız. Çin halkı yirmi yıl önce Japon saldırganlarını yokedebildiğine göre, elbette ki bugün Amerikan saldırganlarının işini bitirecek güce daha çok sahiptir. Ne o övündüğünüz deniz ve hava üstünlüğü, ne de bize doğru yönelttiğiniz o atom bombası Çin halkının gözünü korkutur. Üstümüze birlikler yollamak istiyorsanız, buyurun. Hem ne kadar büyük birlikler yollarsanız bizim için o kadar iyi. Gönderdiğiniz sayıda saldırganı yokedeceğiz, karşılığında size makbuz da verebiliriz. Çin halkı büyük ve yiğit bir halktır. Biz Amerikan emperyalizmiyle savaşmanın ağır yükünü omuzlayacak güce, dünya halklarının bu en azgın düşmanına karşı son zaferi kazan-

ma mücadelesinde kendi payımıza düşeni yapacak cesarete sahibiz.

Japonya'ya karşı Direniş Savaşı'ndaki zaferin yirminci yıldönümünü kutlarken, bütün ciddiyetimizle belirtiriz ki, Amerikan emperyalizminin beslediği Japon militaristleri, Japon halkının ve Asya halklarının kararlılıkla karşıkomalarını görmezlikten gelerek, kendilerini bir daha boş maceralara kaptırırlar ve Asya'da eski saldırgan yollarına dönerlerse, elbette ki çok daha sert bir cezaya uğrayacaklardır.

Amerikan emperyalizmi bir dünya savaşı hazırlıyor. Ama bu onu ölümden kurtarabilir mi? Birinci Dünya Savaşı'nı Sosyalist Sovyetler Birliği'nin doğuşu izledi. İkinci Dünya Savaşı'nı birdizi sosyalist ülkenin ve birçok ulusal bağımsız ülkenin ortaya çıkması izledi. Amerikan emperyalistleri diretirler de bir üçüncü dünya savaşı çıkartırlarsa, kesinlikle denilebilir ki, daha yüzlerce milyon insan sosyalizme yönelecektir. O zaman yeryüzünde emperyalistlere çok az bir yer kalacaktır; hattâ emperyalizmin tüm gövdesiyle çökmesi de mümkündür.

Biz dünyanın geleceği konusunda iyimseriz. Halkın insanlık tarihindeki savaşlar çağına bir son vereceğine inanıyoruz. Mao Tse-tung'un çok önceden belirttiği gibi, savaş denen bu canavar "insan toplumunun ilerlemesiyle sonunda yokedilecektir, hem de çok uzak bir gelecekte değil. Ama onu yoketmenin tek yolu vardır, bu yol savaşa savaşla karşıkomak, karşı-devrimci savaşa devrimci savaşla karşıkomaktır." [25]

Amerikan emperyalist saldırısından, baskısından ve yağmacılığından acı çeken bütün insanlar, birleşiniz! Halk savaşının haklı bayrağını yükseltiniz, dün-

25 Mao Tse-tung, "Çin Devrimci Savaşında Strateji Sorunları", **Seçme Eserler**, ingilizce basımı, 1965, cilt I, sayfa 182.

ya barışı, ulusal kurtuluş, halk demokrasisi ve sosyalizm davası için savaşınız! Zafer, elbette dünya halklarının olacaktır.

Yaşasın halk savaşının zaferi!

"YAŞASIN HALK SAVAŞININ ZAFERİ" DAVASI

Lin Piao'nun bu kitabı 1968 Martında Bilim ve Sosyalizm Yayınları arasında birinci baskı olarak yayınlandığı zaman, çevirinin sorumlusu TCK.nun 142. maddesine aykırılık iddiasıyla koğuşturmaya uğradı. Dava, Ankara Üçüncü Ağırceza Mahkemesi'nin beraet kararını kesinleştiren Yargıtay onamasıyla sonuçlandı. Bu kısımda, davanın niteliğini belirleyen ana belgeler yer almıştır.

[Bu kitabın birinci baskısı 1968 Martında yayınlandı. Ankara Basın Savcılığı, kitabı, bilirkişiye inceletilmesi için, İstanbul Basın Savcılığı'na gönderdi. Bilirkişi seçilen İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Kamu Hukuku Profesörü Dr. İlhan Akın şu tarihsiz raporu düzenledi:]

[BELGE: 1.]

BİLİRKİŞİ RAPORU

İstanbul C. Savcılığı Basın Bürosuna

Dosya No. 968/1186

Ankara Cumhuriyet Savcılığından gönderilen, Lin Piao tarafından kaleme alınıp dilimize çevrilen "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" adlı kitabın TCK. nun 142, 311, 312. maddeleri ile diğer mer'i mevzuatımıza göre suç teşkil edip etmediğinin tetkiki için memuriyetinizce resen bilirkişi olarak seçilmiş bulunuyorum.

Sözü geçen "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" isimli 76 sahife tutan kitabı tetkik ederek işbu raporu hazırlamış bulunuyorum.

* Belge olarak verilen metinler, dava dosyasından fotokopileri çıkarılarak aynen dizdirilmiş, dosya özeti niteliğindeki bilgiler köşeli parantezler içine alınmıştır.

Bilindiği gibi kitabın yazarı komünist bir rejim altında yönetilmekte olan Çin Halk Cumhuriyetinin Lideri Mao Tse -tung'dan sonra gelen Çin Savunma Bakanı Lin Piao'dur. Yazar, kitabın hemen bütününde Japonya'nın Çin'e saldırısı olayında Çin'in nasıl teşkilâtlandığını ve ülkenin emperyalist bir kuvvetten nasıl temizlendiğini, bunun için Mao Tse -tung'un nasıl bir strateji kullandığını anlatmaktadır. Şüphe edilemez ki, bir ülke yabancı bir devletin baskısı altında kaldığı sürece bütün güçlerini seferber edecek ve bağımsızlığı uğruna savaşacaktır. Ancak, zaman zaman Mukavemet Savaşı, Halk Savaşı, Milli Demokratik Devrim adı verilen bu bağımsızlık uğruna girişilen savaş, kitapta da belirtildiği şekilde Çin'in bugünkü komünist yönetim şekline ulaşmasında tarihî bir merhale olarak kabul edilmektedir. Yani bu savaştan sonra sosyalist devrim kendisini gösterecektir. Kitabın 56. sayfasında belirtildiği gibi, milli demokratik devrim, sosyalist devrime hazırlık için zorunlu bir aşama olduğu gibi, sosyalist devrim de milli demokratik devrimin kaçınılmaz uzantısıdır. Nitekim Çin'de olaylar bu şekilde gelişmiştir.

Yazar kitabında, baştan sona kadar daima Japonya'ya karşı girişilen savaş stratejisini ve Mao Tse-tung'un dehasını anlatmaktadır. Ne var ki, yazarın açık inancı, sosyalist devrimin komünist bir devrim olduğu, hiç değilse bunun komünist partisi tarafından gerçekleştirilebileceğidir. Kitapta "Kuomintang gericileri ve onlar tarafından kiralanan troçkistler, Mukavemet Savaşı sırasında ilân ettikleri tek devrim teorisi ile komünist partisinin varlığını kabul etmeksizin sosyalizm dedikleri şeyi savunarak" demekle varmak istediği yönetimin batılı anlamda demokratik sosyalizm ile ilişiği olmadığını ortaya koymaktadır. Zaten Çin'de olaylar da bunu göstermiştir.

Halk savaşı teorisinin uluslararası önemi başlığı altında, Çin'in kazandığı büyük başarıdan söz açılırken bu teorinin sadece Çin için geçerli olmadığı, dünyanın her yerinde ezilen ulusların ve halkların devrimci mücadelelerine büyük katkıda bulunacağı belirtilmektedir. Yazar, büyük rejim ayrılıkları dolayısıyla Amerikaya karşı büyük bir düşmanlık ifade etmektedir. Ne var ki, Amerikaya düşmanlık bu ülkenin Vietnam'a karşı giriştiği savaşa inhisar etmemekte, Asya, Afrika, Latin Amerika devletlerinin de Amerika tarafından sömürüldüğü, dolayısıyla bunların da halk savaşı ya da milli demokratik devrimi gerçekleştirecekleri

belirtilmektedir. Yazara göre yeni dünya devrimi proleter bir sosyalist devrim olacaktır.

Kanımıza göre, Lin Piao tarafından yazılan, "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" adlı kitap açık bir komünizm propagandası niteliğinde olmasa bile, yukarıda izahına çalıştığımız hususları ihtiva etmesi ile bir komünizm övgüsü yapmaktadır.

Keyfiyeti saygılarımla arzederim.

Bilirkişi
Prof. Dr. İlhan Akın
(İmza)

[BELGE: 2.]

T.C.
İstanbul Cumhuriyet Savcılığı
Basın Bürosu Sayı : 968/1186

ÜCRET KARARI

Ankara C. Savcılığından gönderilen (Yaşasın Halk Savaşının Zaferi) isimli kitabın tetkiki için memuriyetimizce resen bilirkişi İlhan Akın seçilmiş ve adı geçen gerekli tetkikatını yapıp yazılı raporunu tevdi eylediğinden sepkeden mesaisi karşılığı 100 liranın şimdilik Suç Üstü tahsisatından tarafına ödenmesine karar verildi. 15/5/1968

İstanbul C. Savcı Yardımcısı
Necdet Mengüç
(Resmi Mühür ve İmza)

[Basın Savcılığına çağrılarak sorguya çekilen kitabın sorumlusu, koğuşturma konusu kitabın iddia edilen suç unsurlarını taşımadığını, bu nedenle iddiayı kabul etmediğini ifade eden kısa bir savunma yaptı. Savcılık dosyayı sorgu yargıçlığına göndererek "ilk tahkikat"ın açılmasını istedi:]

[BELGE: 3.]

Basın Hz : 968/218
Esas No : 968/100

TALEPNAME

Ankara Sorgu Hakimliğine

Sanık : Süleyman Ege, İbrahim oğlu Ümmühandan doğma 1931 doğumlu Konya Ereğlisi Gaybi köyü nüfusuna kayıtlı olup, Ankara Bahçelievler 22 nci sokak 12/A da oturur.

Suç : Komünizmi övmek.
Suç Tarihi : Mart 1968

Lin Piao tarafından yazılan ve Bilim ve Sosyalizm Yayınları tarafından yayınlanan Yaşasın Halk Savaşının Zaferi isimli kitap sanık tarafından türkçeye tercüme edilmiş olup, bu kitapta Profesör Dr. İlhan Akın tarafından Bilirkişi olarak tanzim olunan Raporda belirtildiği üzere Komünizmin övüldüğü anlaşıldığından hazırlık soruşturması evraki ilişikte sunulmuştur.

(Sanığa isnat olunan suçun mahiyeti itibarı ile hakkında C.M.U.K.nun 171, 177 nci maddeleri gereğince ilk tahkikatın açılıp yapılması talep ve evrak tevdi olunur. 23.5.1968

M. Zekâi Turan
C. Savcı Yardımcısı
(İmza)

[Kitabın sorumlusu, sorgu için çağrıldığı İkinci Sorgu Yargıçlığı'na, Prof. İlhan Akın'ın düzenlediği "bilirkişi raporu"nu çürüten, yaklaşık olarak 5000 kelimelik yazılı bir savunmayla gitti. — bu savunma, esas olarak son savunmada da tekrar edildiği için, burada ayrıca yer almamıştır.]

[BELGE: 4.]

Basın Hz : 968/218
Esas No : 968/100

ESAS HAKKINDA İDDİANAME

2 nci Sorgu Hakimliğine
Sanık : Süleyman Ege, İbrahim oğlu Ümmühandan doğma 1931 doğumlu Konya Ereğlisi Gaybi köyü nüfusuna kayıtlı olup, Ankara Bahçelievler 22 nci sokak 12/A da oturur.
Suç : Komünizmi övmek.
Suç Tarihi : Mart 1968

Lin Piao tarafından yazılan ve sanık Süleyman Ege tarafından tercüme edilen Bilim ve Sosyalizm Yayınları tarafından yayınlanan "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" isimli kitapta Japonya'nın Çin'e saldırması üzerine Çin'in nasıl teşkilâtlandığını ve Emperyalist Japon Kuvvetlerinden nasıl temizlendiğini ve bu harekette Mao Tse-tung'un takip ettiği strateji anlatılmakta olup, Millî Demokratik Devrimin Sosyalist Devrime hazırlık için zaruri bir merhale olduğunu ve Sosyalist devrim de Milli Demokratik Devrimin kaçınılmaz bir sonucu olarak gösterilmekte, Asya-Afrika, Lâtin Amerika

devletlerinin de Amerika tarafından sömürüldüğü ve bunların da Vietnam'da olduğu gibi, Halk savaşı ve Milli Demokratik Devrimi gerçekleştirecekleri ve yeni dünya devriminin proleter bir sosyalist devrim olacağı belirtilmekte olup, dosya arasında mevcut Prof. Dr. İlhan Akın tarafından verilen raporda belirtildiği üzere sanık tarafından tercüme edilen bu kitapta komünizmin övüldüğü anlaşılmaktadır.

Sanığın yargılanmasının Ankara Ağır Ceza Mahkemesinde yapılarak T.C.K.nun 142/1 nci Maddesinde cezalandırdığı komünizmi övdüğü anlaşıldığından hareketine uyan TCK. nun 142/4, 6 ve 173/3 maddeleri gereğince cezalandırılması için hakkında C.M.U.K.nun 196 ve 200 ncü maddeleri gereğince son tahkikatın açılması ve sanığın gayrimevkuf olarak mahkemeye sevkine karar verilmesi iddia olunur.

M. Zekâi Turan
C. Savcı Yardımcısı
13720
(İmza)

[BELGE: 5.]

Esas No : 968/230
Karar No. : 968/261
C.M.U.No. : 968/100 basın

KARARNAME

Sorgu Hakimi : Mithat Güven 6354
B. Kâtip : Saadet Acar
Davacı : K.H.
Sanık : SÜLEYMAN EGE, İbrahim oğlu, 1931 Do. lu, Aslen Konya Ereğlili olup, Ankara Bahçelievler 22. sokak 12/A da oturur.
Suç : Komünizmi övmek.
Suç Tarihi : Mart 1968.

Komünizmi övmek suçundan sanık yukarda açık hüviyeti yazılı gayri mevkuf Süleyman Ege hakkında icra kılınan hazırlık, ilk tahkikat evrakı ile C. Savcılığının iddianamesi okundu:

G. Düşünüldü:

Sanık, Yaşasın Halk Savaşısının Zaferi isimli 76 sayfadan ibaret kitabı türkçeye tercüme etmek suretile ve bu kitap münderecatı ile komünist bir rejim altında yönetilmekte olan Çin Halk Cumhuriyetinden ve bunun liderlerinden bahsederek komünist Çin'in Japonya'ya karşı giriştiği sa-

vaş stratejisini mevzubahis ederek binnetice komünizmi över mahiyette bu kitabı neşredip satışa arzettiği dosyada mevcut ve suç delili olan kitap münderecatı ve kitap münderecatının komünizmi över mahiyette bulunduğuna dair bilirkişi Prof. Dr. İlhan Akın tarafından verilen rapor münderecatı gibi delillerle anlaşılmış ve sanık hakkında son soruşturmanın açılması için kâfi delil elde edilmiştir.

Bu itibarla ve müsnet suçtan dolayı sanığın eylemine uyan T.C.K.nun 142/4-6 ve 173/3. madde hükümleri uygulanmak ve duruşması Ankara Ağır Ceza Mahkemesinde yapılmak üzere C.M.U.K.nun 196 - 200. maddeleri gereğince sanık Süleyman Ege hakkındaki son soruşturmanın bulunduğu hal üzre açılmasına 17/7/1968 T.de karar verildi. 17/7/968

B. K. (İmza) Sorgu Hakimi 6354 (İmza)

[Davaya bakmak üzere dosyayı alan Üçüncü Ağırceza Mahkemesi kurulu, "bilirkişi raporu"nu ve kitabın sorumlusunun buna karşı "itiraz"ını inceledikten sonra, duruşmanın açılmasını beklemeden, kitabın yeni bir bilirkişi kuruluna inceletilmesine karar verdi. Seçilen yeni bilirkişi kurulu, mahkemeye şu raporu gönderdi:]

[BELGE: 6.]

BİLİRKİŞİ RAPORU

Üçüncü Ağır Ceza Mahkemesi
Başkanlığına,
Ankara

Dosya No : 968/229
Özü : Bilirkişi raporudur.

Bilirkişiye verilen görev:

Ankara Üçüncü Ağır Ceza Mahkemesince bilirkişi tayin edilmiş ve Lin Piao tarafından yazılıp Süleyman Ege tarafından türkçeye çevrilen "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" isimli kitapta TCK.nun 142. maddesine aykırılık bulunup bulunmadığını incelemek ve sonucu bir rapor halinde bildirmekle görevlendirilmiş bulunuyoruz.

Yapılan inceleme:

Bilim ve Sosyalizm Yayınları arasında 5 numara altında yayınlanan eser, Lin Piao tarafından yazılmış ve Süleyman Ege tarafından dilimize çevrilmiştir. 76 sahifeden iba-

ret olan bu kitabın bölümleri; "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi", "Mukavemet Savaşı Döneminde Temel Çelişme ve Partinin İzlediği Yol", "Milli Birleşik Cephe Çizgisi ve Politikası", "Köylülere Güvenmek ve Kır Bölgelerinde Üsler Kurmak", "Yeni Tip Bir Halk Ordusu", "Halk Savaşının Stratejisi ve Taktikleri", "Kendine Güven Politikası", "Halk Savaşı Teorisinin Uluslararası Önemi", "Emperyalizme karşı Halk Savaşı", "Kruşçev Revizyonistleri Halk Savaşına İhanet Ediyorlar" başlıklarını taşımaktadır. Kitap bütünü bakımından Çin - Japon savaşı sırasında Çin Komünist Partisinin uyguladığı metodları ve Çin'de Komünist Partisini işbaşına getiren olayları ve iç savaşı izah etmek amacıyla kaleme alınmış bulunmaktadır. Olaylar, Komünist Partisinin ve partiyi yöneten Mao Tse-tung'un görüşleri açısından değerlendirilmiş ve Mao Tse-tung'un şahsı çeşitli fırsatlardan yararlanılmak suretiyle övülmüştür. Kitabın son kısımlarında İkinci Dünya Savaşından sonra Amerikaya karşı yapılan halk savaşlarından söz edilmekte, Vietnam mücadelesi övülmekte, halk savaşları olarak isimlendirilen savaşlara karşı Sovyet Rusya'nın takındığı tutum yerilmektedir.

Bütünü hakkında yapılan bu kısa açıklamadan anlaşılacağı üzere, eser, Çin'in özel şartlarıyla ilgili olarak kaleme alınmış bulunmaktadır. Yazarın Çin devlet hiyerarşisinde yüksek bir yer işgal etmesi, esere Çin yöneticilerinin resmî görüşünü yansıtma karakterini vermektedir. Eserde Mao Tse-tung'un görüşlerinin savunmasına önemli bir yer verilmesi de bu fikri doğrulayıcı nitelik taşımaktadır.

Kanunî unsurlar açısından inceleme:

TCK.nun 142. maddesinin 1. fıkrasında

"a — Sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü tesis etmek,"

"b — Sosyal bir sınıfı ortadan kaldırmak,"
nizamlardan herhangi birini devirmek,"

"c — Memleket içinde müesses iktisadi ve sosyal temel nizamlardan herhangi birini devirmek,"

"d — Devlet siyasî ve hukukî nizamlarını topyekûn yok etmek"

maksadıyla propaganda yapılması suç sayılarak cezalandırılmıştır. Aynı maddenin 4. fıkrasında ise bu fiilleri övenlerin de cezalandırılacağı belirtilmiş bulunmaktadır.

Eserde, Japonya'ya karşı yapılan mukavemet savaşının millî demokratik devrimde bir aşama olduğu, Çin Komünist Partisinin ilk önce millî demokratik devrim için çalıştığı

ileri sürülmekte ve "...bir sosyalist devrime geçiş bir milli demokratik devrimin tam başarıya ulaştırılmasıylya mümkündü" (sahife 15) denilmektedir. Gene kitapta "milli-demokratik devrim, sosyalist devrime hazırlık için zorunlu bir aşama olduğu gibi, sosyalist devrim de milli-demokratik devrimin kaçınılmaz uzantısıdır" (sahife 56) ibaresi göze çarpmaktadır. Bu ibarelerin Çin Komünist Partisinin stratejisini izah etmek amacıyla kaleme alındığı belirtilebilir. Çin'de Japonya'ya karşı girişilen mukavemet savaşında ve daha sonra iç savaşta Komünist Partisi'nin uyguladığı stratejiyi öven bu ibareler, Çin'in iç şartlarıyla ilgili bulunmakta, marksist görüşe göre yapılan bazı yorumları ihtiva etmektedir. Kitapta zikredilen olaylarla Türkiye ve Türkiye'nin şartları arasında herhangi bir ilişki bulunmadığı gibi, TCK. 142. maddesine aykırılığı tazammun eden herhangi bir fikir de eserde görülememiştir. Dolayısıyla kitapta TCK. nun yukarıda açıklanan 142. maddesinin 1. ve 4. fıkraları hükümlerine herhangi bir aykırılık bulunmadığı kanaatine varılmıştır.

Kitabın son kısımlarında Amerika Birleşik Devletlerinin tutumu yerilmekte, Amerikan Emperyalizmine karşı mücadele yapılması ileri sürülmekte, Mao Tse-tung'un savaşlara son verilmesi karşı-devrimci savaşa, devrimci savaşla cevap verilmesi yolundaki görüşü (sahife 76) tekrarlanmaktadır. Bu görüşlerin mer'i mevzuatımız hükümlerine bir aykırılığı tazammun etmediği ayrıca müşahade edilmiştir. Amerikan aleyhtarı görüşleri savunmanın komünizm propagandası anlamında yorumlanamayacağı söylenebilir.

Sonuç:

Yukarıda açıklanan sebepler dolayısıyla, Lin Piao tarafından yazılıp Süleyman Ege tarafından dilimize çevrilen "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" isimli kitapta TCK.'nun 142. maddesinin 1. ve 4. fıkraları hükümlerine herhangi bir aykırılık bulunmadığı netice ve kanaatına vardığımızı saygı ile arz ederiz. 4. Kasım. 1968.

Bilirkişi
Prof. Dr.Uğur Alacakaptan
Ceza Hukuk Profesörü
(İmza)

Bilirkişi
Doç. Dr. Eralp Özgen
Ceza Hukuku Doçenti
(İmza)

Bilirkişi
Doç. Dr. Adnan Güriz
Hukuk Felsefesi Doçenti
(İmza)

[Bilirkişi raporunun okunduğu duruşmada, mahkeme başkanı, iddia makamından "esas hakkında düşüncesini" istedi. Cumhuriyet Savcısı Selâhattin Yertut (11485) şu "talepname"yi ileri sürdü:]

[BELGE: 7.]

TALEPNAME

"Sanığın tercüme ettiği Yaşasın Halk Savaşının Zaferi adlı kitap Rusya'dan daha ileri komünizm rejimini uygulayan Çin'de ikinci lider durumunda bulunan Savunma Bakanı Lin Piao tarafından yazılmıştır. Kitapta Komünist Partisi'nin ve partiyi yöneten Mao Tse-tung'un görüşlerinin değerlendirildiği görülmüştür. Komünist Partisinin uyguladığı strateji ve muvaffakiyetlerine işaret edildiği görülmüştür. Mukavemet Savaşı, halk savaşı, millî demokratik devrim gibi devirme eylemleri açıkça gösterilmiş, Çin'in bugünkü komünizme ulaşması için bu devirmenin tabiî ve merhale olduğu kabul edilip açıkça övülmüştür. Netice olarak, kitap Çin'deki Komünist Partisi'nin ve komünist metodlarının övgüsünü yapmaktadır. Buraya kadar olan kısım kitap mefninde aynen görülmektedir. Lehte olan bilirkişi raporunun objektif eser niteliğinde olduğu yolundaki mütalâasına gelince, yukarıda maruz şekilde tek taraflı olarak Komünist Partisinin devrimci metodlarını tek taraflı olarak methetmede bir ilim bitaraflığı ve eleştirilmesi vasfı görmüyoruz. Zira eleştiri bitaraf olduğu zaman aleyhte bazı mütalâalara da yer verilmesi gerekirdi. Diğer bir husus, bu eserin Çin için yazıldığıdır. Sanık eserin mütercimi olup müellifi Türkiye'de olmadığı için Basın Kanunu'nun 16/4 ncü maddelerine göre, eseri tercüme etmekten dolayı sanıktır. Ve bu kanun icabı müellifin fikirlerine mütercimin de katıldığı karinesiden doğar. Aksi halde tercüme eserlerinde müellif yabancı olduğu için suçun kesin olarak bulunamıyacağı gibi kanun ve mantığa aykırı bir neticeye varmak icap eder. Bütün bu sebeplerle eserde komünizm metodlarını TCK.nun 142/1 nci maddesinin anladığı manada devirme unsurunu da kapsama kaydı ile övüldüğü neticesine varıldığından, sanığın hareketine uyan TCK.nun 142/4 ncü maddesi gereğince tecziyesi talep ve mütalâa olunur."

[Buna karşı, kitabın sorumlusu şu savunmayı yaptı:]

[BELGE: 8.]

ANKARA ÜÇÜNCÜ AĞIRCEZA MAHKEMESİNİN SAYIN BAŞKANI, SAYIN ÜYELERİ;

ÖZÜ : 1968/229 nolu dosya konusu "Yakitapta TCK.nun 142/4 maddesişasın Halk Savaşının Zaferi' adlı ni ihlâl ettiğim iddiasına karşı savunmamdır.
Süleyman Ege

Çin liderlerinden Lin Piao'nun "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" adlı kitabını dilimize kazandırmış olduğum için, TCK.nun 142 nci maddesinin 4 ncü fıkrasını ihlâl ettiğim iddiasıyla huzurunuzda bulunuyorum. Bilindiği üzere, bu iddia, hazırlık tahkikatı sırasında savcılığın sağladığı tek kişilik bir bilirkişi raporunda ileri sürülen mütalâaların eseridir. Sayın kurulunuzun oybirliğiyle aldığı "tensip" kararında, "vazıh" olmadığı gerekçesiyle kabule uygun bulmadığı bu raporu İstanbul Üniversitesinden Prof. Dr. İlhan Akın vermiş, sayın iddia makamı ise, iddianamesini "vazıh" olmayan bu raporda yer alan mütalâalara dayandırarak cezalandırılmamı istemiştir.

Şimdi, gerek hazırlık tahkikatı sırasında sağlanan rapor üzerinde, gerekse bu rapora dayandırılan "talepname" üzerinde ayrı ayrı durmak zorundayım.

A) Prof. Dr. İlhan Akın raporu nasıl bir rapordur?

Hemen belirteyim ki, dava konusu "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" adlı kitabı inceleyen İstanbul Üniversitesinden Prof. Dr. İlhan Akın'ın verdiği rapor, kitabı yanlış anlamanın ve yanlış bir değerlendirmenin eseridir. Üstelik bu rapor, objektiflikten, bilimsellikten ve iyiniyetten tamamen uzaktır, ve acıdır ki, ulusal onurumuzu da dikkate almayan bir anlayışla düzenlenmiştir. Üzerinde tarih bile taşımayan bu rapor, şu nedenlerle en ufak bir ciddiyetten ve hukuki değerden yoksundur:

1 — Kitapta baştan sona, emperyalist kuvvetlerin saldırısına, istilâsına ve işgaline uğrayan bir ülkenin kurtuluş mücadelesi anlatılmakta ve bu mücadeleyi zafere götüren strateji ve taktiklerin bilgisi verilmektedir.

Türk ulusu emperyalizme karşı tarihin kaydettiği ilk

büyük kurtuluş savaşını vermiş bir ulustur. Türkiye Cumhuriyeti, Mustafa Kemal Atatürk'ün deyimiyle, "bizi mahvetmek isteyen emperyalizme ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı" kazanılan bu bağımsızlık ve özgürlük savaşının zaferinden sonra kurulmuştur. Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığının nedeni, emperyalizme karşı verilen bu kurtuluş savaşıdır. Türkiye Cumhuriyeti'nin siyasî, hukukî esasları ve felsefesi, varlığının nedeni olan bu kurtuluş savaşının ilkelerine, bağımsızlık ve özgürlük ilkelerine dayanır.

Dava konusu "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" adlı kitapta, baştan sona bu ilkeler savunulmakta ve bir başka ülkenin emperyalizme karşı yürüttüğü mücadeleler anlatılmaktadır. Böyle bir kitap, "mazlûm milletlerden" yana ve "müstevililere" karşı bir siyaset izleyen Mustafa Kemal Atatürk'ün ülkesinde suç konusu olamaz. Sayın bilirkişi, raporunu Türkiye Cumhuriyetinin dayandığı ilkelere yüzdeyüz aykırı bir düşünceyle kaleme almış, ya da en azından büyük bir gaflet göstermiştir.

2 — Kitabın giriş kısmının sonunda, eserin konusu ve amacı açıkça şöyle belirtilmektedir:

> "Japon emperyalistlerinin dün Çin'de ve Asya'nın öteki kısımlarında giriştikleri hareketleri, bugün Amerikan emperyalistleri dünya ölçüsünde tekrarlıyorlar. Bu bakımdan, birçok ülkelerin halkları için, halk savaşını iyice öğrenmek ve bunu Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı bir silâh olarak kullanmak kaçınılmaz bir zorunluluk haline gelmiştir. Amerikan emperyalizmi ve onun uşakları, akla gelen her çareye başvurarak halk savaşının devrimci alevlerini söndürme çabasındadırlar. Kruşçev revizyonistleri, vebadan korkar gibi korktukları halk savaşına küfürler yağdırıyorlar. Bu ikisi, Amerikan emperyalizmi ve Kruşçev revizyonistleri, halk savaşını önlemek ve köstekleyebilmek için, ittifak halindedirler. Bu şartlar altında, halk savaşının Çin'deki büyük zaferinin tarihî deneyini bir daha gözden geçirmek, ve Mao Tse-tung'un halk savaşı teorisinin özünü sunmak, canalıcı nitelikte pratik bir önem taşımaktadır" (Sayfa 8).

Açıkça görüldüğü gibi, kitabın konusu ve amacı emperyalizme karşı savaştır. Yazar, bu uğurda kendi ülkesinin geçirdiği tarihî deneyleri ve bu deneylerle geliştirilen halk savaşı teorisini, yani emperyalizme karşı mücadeleyi başarıya götürecek yolları anlatmakta, bu teorinin ezilen uluslar için, özellikle Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleri yönünden, önemini belirtmektedir. Bu böyle bir kitaptır.

Çevirisini yaptığımız metin, dosyada görüldüğü gibi, Amerikan Kütüphanesinden alınan ve Amerikalılar tarafından yayınlanmış bir kitabın içindedir. Amerika dahil, sayısız ülkede yayınlanmış olan bu kitapta, Amerikan emperyalizmine karşı fikirler ileri sürüldüğü için, hiçbir ülkede, Amerika dahil hiçbir ülkede, bir profesör çıkıp suç aramak cüretini göstermemiştir. Bu bakımdan, Prof. İlhan Akın raporu, eğer bir gafletin eseri değilse, Türk millî onuruna karşı ve Türk adliyesine karşı asgari saygıdan yoksun büyük bir pervasızlığın ifadesidir.

3 — Bu raporda ileri sürülen hususları tek tek ele alalım:

a) Deniliyor ki, "yazar büyük rejim ayrılıkları dolayısıyla Amerikaya karşı büyük bir düşmanlık ifade etmektedir."

Bu sözler birçok bakımlardan büyük bir hatanın eseridir. Birkere, kitapta söz konusu olan düşman, Amerika değil, Amerikan emperyalizmidir. Şüphesiz, Türk kanunları ne Amerikayı, ne de Amerikan emperyalizmini korumak için yürürlüktedir. Bu nedenle, özü bakımından bu nokta özel olarak benim savunmamı değil, Türk adliyesinin millî niteliği üzerinde titreyen her Türkü ve en başta Türk adliyesinin sayın görevlilerini ilgilendirir. Görülüyor ki, raporunu kaleme alırken kasıtlı bir düşünceyle hareket eden bilirkişi, Türk adliyesinin millî niteliği gibi çok önemli bir noktayı gözden kaçırmak gafletine düşmüştür. Bu noktada, bilirkişinin kastı açıktır. Bütün kitap boyunca tek kelimeyle "Amerika"dan söz edilmemektedir. O kadar ki, kitabın 62. sayfasında aynen şöyle denilmektedir: "Bu emperyalizm, kendi halkı da, yani Amerika Birleşik Devletleri halkı da içinde olmak üzere, dünya halklarının tümünü karşısına almıştır."

Açıkça görüldüğü gibi, raporda, kendisine karşı "düşmanlık ifade edildiği" ileri sürülen Amerika değil, Amerikan emperyalizmidir. Demek ki, sayın bilirkişi ya kitabı hiç anlamamıştır, ya da "Amerikan emperyalizmi" yerine "Amerika" demeyi tercih etmiştir. Ama, bu yöntemin eksik bir bilgi eseri olmadığı, özel bir niyet meselesi olduğu, bilirkişi raporundaki şu sözlerde açık ifadesini bulmaktadır:

"...Ne var ki, Amerika'ya düşmanlık bu ülkenin Vietnam'a karşı giriştiği savaşa inhisar etmemekte, Asya, Afrika, Lâtin Amerika devletlerinin de Amerika tarafından sömürüldüğü ... belirtilmektedir."

Yani, sayın belirkişi, artık herkesçe anlaşılan, her gün yazılıp çizilen, fikir ve politika dünyasında her gün konuşulan bir gerçeği, birçok geri kalmış ülkenin Amerikan emperyalizmi tarafından sömürüldüğü gerçeğini kabul etmiyor. Bilindiği gibi, emperyalizm bir sistemdir; bir saldırı, baskı ve yağma sistemidir. Bir sistem olması dolayısıyla da hiçbir ayrım gözetmeksizin, fırsat buldukça, dünyanın her yerinde aynı yüzüyle görünecektir. Nitekim, Amerikan emperyalizmi de, yalnız "Vietnama karşı giriştiği savaşa inhisar etmekle" kalmamıştır; bu emperyalizm, saldırı, baskı ve yağması yüzünden, Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'nın sayısız ülkelerinde, kendine karşı yürütülen sayısız kurtuluş savaşlarıyla karşıkarşıya gelmiştir.

Şüphesiz, sayın bilirkişi bütün bunları bilmeyebilir, ya da bilmezlikten gelebilir. Bir kimse Amerika'yı sevip sevmemekte de serbesttir. Fakat hiç kimse, hele Türk adliyesiyle ilgili bir görevin sorumluluğuyla hareket etmesi gereken bir bilirkişi, Amerikan emperyalizminden yana olmak cesaretini, Türk adliyesini sanki Amerikan emperyalizminin koruyucusuymuş gibi bir anlayışla iş görmeye sevketme niyetini ortaya koymak cesaretini gösterememelidir. Bu ülkede, varlığının nedeni bir bağımsızlık ve özgürlük savaşı olan bu ülkede, hiç kimse, emperyalizme karşı bir fikri suçlamak hakkına sahip olmadığı gibi, emperyalizmden yana olmak hakkına da sahip değildir. Bu noktada, sayın kurulunuzun "tensip" kararı ile kurulan yeni bilirkişi kurulu, "Amerikan aleyhtarı görüşleri savunmanın komünizm propagandası anlamında yorumlanamıyacağı" kanaatini ifade etmiştir. Şüphesiz bu kadar açık bir gerçeği, Amerikan aleyhtarı bir fikrin suç olamayacağını, millî bir mahkeme önünde tekrar etmek gereksizdir. Bir Türk olarak, Türk mahkemesi önünde, bu kadar açık bir gerçeği, aleyhimdeki iddia karşısında ifade etmek zorunda kalmanın bana verdiği acıyı, şüphesiz sayın kurulunuz da aynı şekilde paylaşmaktadır.

Raporunda, " ... Asya, Afrika, Lâtin Amerika devletlerinin de Amerika tarafından sömürüldüğü, dolayısıyla bunların da halk savaşı ya da millî demokratik devrimi gerçekleştirecekleri belirtilmektedir" demekle bilirkişi Prof. İlhan Akın, aynı zamanda büyük bir çelişmeye düşmüştür. Kendi tabiriyle "Amerika" ya sömürücüdür, o takdirde, sömürülen ülkelerin bu emperyalizme karşı millî demokratik devrimlerini gerçekleştirmeleri gerektiği, yani milli ve de-

mokratik birer ülke olmaları düşüncesinden şikâyete hakkı yoktur; ya da böyle bir sömürüyü kabul etmemektedir, o takdirde de, olmayan bir emperyalizme karşı gerçekleştirilecek bir halk savaşından, bir millî demokratik devrimden şikâyet etmesinin gereği yoktur. Açıktır ki, Amerikan emperyalizmini görmezlikten gelen sayın bilirkişi, düştüğü bu çelişmeyle raporu kaleme alıştaki gerçek niyetini gizleyememiştir.

b) Raporda ayrıca şöyle denmektedir:

"Mukavemet savaşı, halk savaşı, millî demokratik devrim adı verilen bu bağımsızlık uğruna girişilen savaş, Çin'in bugünkü komünist yönetim şekline ulaşmasında tarihi merhale olarak kabul edilmektedir. Yani bu savaştan sonra sosyalist devrim kendisini gösterecektir. Kitabın 56. sayfasında belirtildiği gibi, millî demokratik devrim, sosyalist devrime hazırlık için zorunlu bir aşama olduğu gibi, sosyalist devrim de millî demokratik devrimin kaçınılmaz bir uzantısıdır. Nitekim Çin'de olaylar bu şekilde gelişmiştir."

Bu sözler de, sayın bilirkişinin kitabı hiç anlamadığını, ya da değerlendirmesinde kasıtlı bir düşünceyle hareket ettiğini gösteren sözlerdir. Birkere, Çin'deki "bağımsızlık uğruna girişilen savaş"ın "Çin'in bugünkü komünist yönetim şekline ulaşmasında tarihî merhale olarak kabul edildiği" ve "yani bu savaştan sonra sosyalist devrimin kendisini göstereceği" gibi bir yoruma ulaşmıştır ki, bunun tutar yanı yoktur. Sayın bilirkişi, "komünist yönetim" ile "sosyalist devrim"i aynı şeylermiş gibi kabul ediyor. Bu yanlıştır. İyiniyetle ve bilimsellikle hiçbir ilgisi olmayan bu kanaatiyle, sayın bilirkişi ayrıca, hem bir çelişmeye düşmüş, hem de kitapta anlatılan bir tarih gerçeğini görmezlikten gelmiştir. Çelişmeye düşmüştür; çünkü bir yandan, söz konusu bağımsızlık savaşının Çin'de "kendini gösterecek sosyalist devrimin" tarihî bir merhalesi olduğunu keyfi bir düşünce olarak, bir kabul edip etmeme meselesi olarak ele almakta, fakat öte yandan bizzat kendisi bir başka kanaatini doğrulamak için "nitekim Çin'de olaylar bu şekilde gelişmiştir" demek suretiyle, bunun keyfî bir düşünce değil, gerçeğin bir ifadesi olduğunu belirtmektedir. Bilirkişi ayrıca bir tarih gerçeğini görmezlikten gelmiştir; çünkü, Çin'in bağımsızlık savaşının, o ülkenin "komünist yönetime ulaşmasının tarihî bir merhalesi olarak kabul edildiğini" anlamak için, insanın bu kitabı hiç okumamış olması gerekir. Bilirkişinin

"komünist yönetim" sözüyle anlatmak istediği Komünist Partisinin yönetimi ise, bu yönetim, mukavemet savaşından sonra ulaşılmış olan bir yönetim değildir; tam tersine, emperyalist saldırıya karşı bu mukavemet savaşını fiilen yönetmiş olan bir yönetimdir. Kitapta bu apaçık bir konu olduğu halde, bilirkişilik görevi yapan bir kimsenin, bir profesörün, tarihî gerçeği bu derece tahrif etmeye yeltenmesini akıl almaz. Yok eğer, "komünist yönetim" sözüyle anlatılmak istenen Çin Komünist Partisinin varlığı ve rolü değil de, komünist sistemin uygulanması ise, ne kitapta böyle bir şeyden söz edilmektedir, ne de henüz Çin'de, bilirkişinin sandığı gibi, böyle bir şeye "ulaşılmış"tır.

Anlaşılan bütün bunlar, ezilen ulusların emperyalizme karşı halk savaşını, millî demokratik devrimlerini gerçekleştirerek, özgür ve bağımsız uluslar olmaları fikrini savunan kitabın esas amacına karşı beslenen bir niyeti gizleme adına yapılmaktadır.

Bu niyet gizlenememiştir. "Millî demokratik devrim, sosyalist devrime hazırlık için zorunlu bir aşama olduğu gibi, sosyalist devrim de millî demokratik devrimin kaçınılmaz uzantısıdır" biçimindeki kitap yazarının düşüncesini, bilirkişi kendisi de "nitekim Çin'de olaylar bu şekilde gelişmiştir" demek suretiyle, tarihî bir gerçeğin ifadesi olarak kabul etmekle birlikte, bu düşünceyi nedense aleyhimde bir delil olarak kullanmaktadır. Yani bilirkişiye göre, madem ki, millî demokratik devrim sosyalist devrime dönüşecektir, o halde millî demokratik devrimi savunmak doğru değildir. Yani, emperyalizme karşı bağımsızlık savaşları doğru değildir. Ezilen ulusların millî bağımsızlıklarını kazanmaları ve ülkelerinde demokrasiyi gerçekleştirmeleri doğru değildir. Çünkü böyle ülkeler daha sonra sosyalist ülkeler olacaklardır... Şüphesiz, sayın bilirkişi sosyalizmden hoşlanmayabilir. Bu düşüncesinde serbesttir; fakat bu düşüncesi adına, emperyalist saldırıya, baskıya ve yağmaya uğrayan ülkelerin sonuna kadar köle kalmalarını istemenin, temelinde bir bağımsızlık ve özgürlük savaşı yatan bir ülkenin adalet görevlileri nezdinde büyük bir cüret olduğunu da iyi bilmesi gerekir.

c) Bu sayın bilirkişi, raporunda ayrıca şöyle diyor:

"Yazarın açık inancı, sosyalist devrimin komünist bir devrim olduğu, hiç değilse bunun komünist partisi tarafından gerçekleştirilebileceğidir. Kitapta, 'Kuomintang gericile-

ri ve onlar tarafından kiralanan troçkistler Mukavemet Savaşı sırasında ilân ettikleri tek devrim teorisi ile Komünist Partisi'nin varlığını kabul etmeksizin sosyalizm dedikleri şeyi savunarak' demekle, varmak istediği yönetimin batılı anlamda demokratik sosyalizmle ilişiği olmadığını ortaya koymaktadır. Zaten Çin'de olaylar da bunu göstermiştir."

Bu sözlerin tutar yanı yoktur. Kitapta anlatılanla bu sözlerden çıkan anlam arasında uzaktan yakından hiçbir ilgi yoktur. Bir kere, "sosyalist devrimin komünist bir devrim olduğu" gibi bilim dışı bir düşüncenin bu kitapta izine rastlanamaz, çünkü bu kitapta, tarihi bir gerçek olarak, olan şey anlatılmaktadır. Nitekim bilirkişi iyiniyetten, objektiflikten uzak bir tarzda "yazarın açık inancı, sosyalist devrimin komünist bir devrim olduğu, hiç değilse, bunun komünist partisi tarafından gerçekleştirilebileceğidir" demekle, bu değerlendirmesinde kendisinin de emin olmadığını göstermiştir. Ayrıca, "sosyalizmin komünist partisi tarafından gerçekleştirilebileceği' gibi, kitabın yazarına atfedilen genelleyici biçimdeki düşünce de tamamen dayanaksızdır. Çünkü kitapta böyle bir şey yoktur. Bu kitabın esas konusu, açıkladığımız üzere, emperyalizme karşı verilmiş bir bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin, yani bir milli demokratik devrim mücadelesinin nasıl zafere ulaştırıldığını bir tarih gerçeği olarak anlatmaktan ve bu tarihi deneyimlerden çıkan teorik sonuçları açıklamaktan ibarettir. Sayın bilirkişi, Çin'deki bu mücadeleyi yöneten kuvvetin Komünist Partisi olmasını nedense kitabın genelleyici bir niteliği olarak anlamak yolunu tutmuştur. Oysa bu kesinlikle havada kalan bir değerlendirmedir. Söz konusu cümleler kitabın 57. sayfasında aynen şöyledir:

"Bu iki aşamayı, yani millî demokratik devrim ile sosyalist devrimi birbirine karıştırmak çok zararlıdır. Mao Tse -tung arkadaş, 'her ikisini de bir hamlede başarmak' yolundaki hatalı fikirleri eleştirmiş ve bu ütopik fikrin, emperyalizme ve onun uşaklarına karşı mücadeleye, zamanımızın bu en acil mücadelesine, ancak zarar vereceğini belirtmiştir. Kuomintang gericileri ve onlar tarafından kiralanan troçkistler, Mukavemet Savaşı sırasında ilân ettikleri 'tek devrin teorisi' ile Komünist Partisi'nin varlığını kabul etmeksizin 'sosyalizm' dedikleri şeyi savunarak, Çin devriminin bu iki aşamasını, yani millî demokratik devrim ile sosyalist devrim aşamalarını bile bile birbirine karıştırıyorlardı. Bu ahmakça teoriyle Komünist Partisi'ni

yutmaya, her türlü devrimi yoketmeye ve millî demokratik devrimin ilerlemesini engellemeye kalkıştılar, ve emperyalizme karşı Mukavemet Hareketine katılmayıp teslim oluşlarına bir bahane olarak bunu kullandılar. Bu gerici teori yıllar önce Çin devrimi tarihi tarafından mezarına gömülmüştür."

Görüldüğü gibi, burada sözü geçen Komünist Partisi'nin, genel değil, özel bir anlamı vardır; ve Çin Komünist Partisi'nden söz edilmektedir. Bir kavramdan değil, bir partinin adından söz edilmektedir. Bu bir. Ikincisi, Mukavemet Hareketine karşı çıkanların, bu hareketlerine bir bahane olarak kullandıkları "tek devrim teorisi" ile sosyalist ve millî demokratik devrimlerin "her ikisini de bir hamlede başarmak" yolundaki hatalı tutumlarının tersine, bu parti, sosyalist devrimi değil, millî demokratik devrimi önüne görev olarak koymuştur. Bütün kitap boyunca, Komünist Partisi'nin yönetiminden söz edilirken anlatılan şey, bu partinin, emperyalizme karşı bu bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini nasıl yönetmiş olduğudur. Kitapta, "Komünist Partisi'nin varlığını kabul etmeksizin, sosyalizm dedikleri şeyi savunarak, Çin devriminin bu iki aşamasını, yani millî demokratik devrim ile sosyalist devrimi bile bile birbirine karıştıranlara" yöneltilen eleştiri, açıkça anlaşıldığı üzere, emperyalistlere teslim olanların Komünist Partisi'nin yönettiği bağımsızlık savaşını baltalamak istemeleri yüzündendir. Bu nedenledir ki, "Komünist Partisi'nin varlığı', burada, komünist partisi olduğu için değil, Çin'in o tarih şartları içinde millî demokratik devrimi yöneten kuvvet olduğu için, yani millî bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini yöneten kuvvet olduğu için savunulmaktadır. Savunulan amacın, Komünist Partisi'nin varlığı değil, bağımsızlık mücadelesinin yürütülmesi olduğu o kadar açıktır ki, kitabın 60. sayfasında aynen şöyle denmektedir:

"Halk savaşlarına öncülük eden sınıflar değişebildiği gibi, yığın hareketlerinin ve zafer derecesinin genişliği ve derinliği de değişik olabilir."

Demek ki, sayın bilirkişinin, raporuna geçirdiği sözler, "yazarın açık inancı, sosyalizmin ... hiç değilse komünist partisi tarafından gerçekleştirilebileceğidir" biçiminde bir sonuca ulaşmasına, anlatılan mücadelenin niteliği bakımından olsun, yönetimin niteliği bakımından olsun, hiçbir şekilde uygun düşmemektedir.

Böyle dayanaksız bir yorumdan hareketle ileri sürülen

" ... yazar ... varmak istediği yönetimin batılı anlamda demokratik sosyalizmle ilişiği olmadığını ortaya koymaktadır" biçimindeki kanaat ise büsbütün boşlukta kaldığı için, şüphesiz, "batılı anlamda demokratik sosyalizm" gibi, objektif bir ölçüye vurulması mümkün olmayan ve en ufak bilimsellik kimliği taşımayan bu sözlerin üzerinde durmanın da gereği yoktur.

d) Prof. İlhan Akın raporunda, başka bir nokta olarak şu sözler ileri sürülüyor:

"Halk savaşı teorisinin uluslararası önemi başlığı altında, Çin'in kazandığı büyük başarıdan söz açılırken, bu teorinin sadece Çin için geçerli olmadığı, dünyanın her yerinde ezilen ulusların ve halkların devrimci mücadelelerine büyük katkıda bulunacağı belirtilmektedir."

Gerek bu sözler, gerekse, "yazara göre yeni dünya devrimi bir proleter sosyalist devrim olacaktır" sözleri, tam böyle değilse bile, esas olarak Çin devrimi tarihini inceleyen kitap yazarının teorik plandaki düşüncelerinden ibarettir. Kaldı ki, bu sözler de rapora kitapta olduğundan başka türlü geçirilmiştir; kitapta aynen şöyledir:

"Mao Tse-tung, ... herhangi bir sömürge, ya da yarı -sömürge ülkede gerçekleşen antiemperyalist devrimin, eski burjuva ya da kapitalist dünya devriminin bir parçası olmadığına, tam tersine, yeni dünya devriminin, proleter sosyalist devrimin bir parçası olduğuna işaret etmiştir" (Sayfa 55).

Görülüyor ki, bu sözlerin de esas amacı, antiemperyalist devrimin savunulmasıdır. Bilirkişi buradaki fikri, unsurlarından soyutlayarak, ve güya maksadına uygun bir düşünceyle kendine göre değiştirerek raporuna geçirmekle boşuna bir çaba göstermiştir. Bu gibi teorik düşünceler daima yazılabilir, konuşulabilir, tartışılabilir. Kaldı ki, kitabın yazarı Çin'in önde gelen bir devlet adamıdır; ve bir bakıma Çin'in resmî görüşünü yansıtmaktadır. Bu bakımdan, bütün bu düşünceler hakkında bilgi edinmekte ancak fayda vardır. Nitekim, Ceza Hukuku Profesörü Sayın Prof. Dr. Uğur Alacakaptan, Ceza Hukuku Doçenti Sayın Doç. Dr. Eralp Özgen ve Hukuk Felsefesi Doçenti Sayın Doç. Dr. Adnan Güriz'den kurulan yeni bilirkişi kurulu, raporlarında bu hususu aynen doğrulamış, "yazarın Çin devlet hiverarşinde yüksek bir yer işgal etmesi, esere Çin yöneticilerinin resmî görüşünü yansıtmak karakterini vermektedir. Eserde

Mao Tse-Tung'un görüşlerinin savunulmasına önemli bir yer verilmesi de bu fikri doğrulayıcı nitelik taşımaktadır" demek suretiyle bu noktaya açıklık getirmiştir.

e) Bilindiği gibi, Prof. İlhan Akın raporunda, sonuç olarak, "açık bir komünizm propagandası niteliğinde olmasa bile ... bir komünizm övgüsü yapmakta" olduğum yargısına ulaşılıyor.

Sayın Başkan, Sayın Üyeler;

Buraya kadar yaptığım açıklamalarla, sadece, aleyhimde rapor veren bilirkişinin kitabı anlamadığını, değerlendirmelerini kasıtlı bir düşünceyle yaptığını, bu nedenle de düştüğü çelişmeleri göstermekle yetindim. İleri sürdüğü bütün bu dayanaksız delillere rağmen, raporunda sonuç olarak, "açık bir komünizm propagandası niteliğinde olması bile ... bir komünizm övgüsü yapmakta" olduğum kanaatına ulaşan sayın bilirkişi, açıkça görüldüğü gibi, "öyle değilse bile böyle" biçimindeki bu kanaatı ile de önyargılarla hareket ettiğini, iyiniyetten, objektiflikten tamamen uzak tutumunu gizleyememiştir.

4 — Gerek bu kanaat, gerekse bu kanaata delil olarak ileri sürülen hususlar TCK.nun 142. maddesi açısından acaba ne ifade etmektedir?

Bilindiği gibi, 142. maddenin birinci fıkrası "sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü tesis etmek" veya "sosyal bir sınıfı ortadan kaldırmak" yahut "memleket içinde müesses iktisadî veya sosyal temel nizamlardan herhangi birini devirmek" veya "devlet siyasî ve hukukî nizamlarını topyekûn yoketmek" için propaganda fiilini suç saymıştır. Aynı maddenin 4. fıkrası ise, "1. ve 2. fıkralarda yazılı hallerde" bu fiilleri övenlerin cezalandırılacağını bildirerek, tanımı 1. ve 2. fıkralarda yapılmış olan suçlara atıf yapmak suretiyle, yeni bir suç tanımlaması yapmış bulunmaktadır. Yani, 4. fıkranın ihlâl edilmesi için, önce 1. fıkradaki (ve 2. fıkradaki) fiillerin varolması ve bunların övülmüş olması gerekir. Bu fıkralarda "komünizm"den söz edilmemektedir, komünizmin tanımı yapılmamıştır. Uygulamada söz konusu kanun maddesinde sayılan bu fiillerin komünizmin unsurlarını taşıdığı ve komünizm propagandasını, ya da övmeyi müeyyidelendirdiği kabul edilmekle birlikte, pozitif Türk Ceza Hukukunda bu akımın tanımının birtürlü yapılamamış olmasının sürekli bir şekâyet ve tartış-

ma konusu olduğu da bir gerçektir. Şüphesiz, adına ne denirse densin, söz konusu kanun maddelerinin, herkese göre değişen bir komünizm anlayışına göre değil, yasaklanan fiillerin somut niteliği gözönünde tutularak, yani objektif ölçülerle uygulanması gerektiği açık bir gerçektir.

Bu bakımdan, maddenin tartışma konusu olan yönü üzerinde durmayacağım. Konunun asıl yönü üzerinde, yani adı geçen maddede sayılan fiiller ve bu fiillerin ihtiva ettiği somut unsurlar açısından, aleyhteki bilirkişi raporunun ne ifade ettiği üzerinde duracağım.

Hemen belirteyim ki, bu kitapta, 142. maddenin birinci fıkrasında sayılan fiillerden hiçbirinin ne unsuru, dolayısıyla ne de bunların bir övgüsü vardır. Sayın bilirkişinin komünizm anlayışı ve "komünizm" dediği şey bizi ilgilendirmez. Bizi ilgilendiren şey, söz konusu kanun maddesinin birinci fıkrasında sayılan fiillerin övülmek suretiyle dördüncü fıkranın ihlâl edilmiş olup olmamasıdır. Bilirkişilik görevini üzerine alan bir profesörün önce bu noktayı iyi bilmesi, objektif bir kanun anlayışından hareket etmesi ve kendisinin "komünizm" dediği şeyi bir tarafa bırakarak kanunun yasakladığı fiillerin somut unsurlarının olup olmamasına itibar etmesi gerekir.

Bu kitapta, yukarıda açıkladığım gibi, emperyalist saldırıya karşı bir ülkenin ulusça yürüttüğü mücadele anlatılmaktadır; ve bu mücadeleyi zafere götüren strateji ve taktikler üzerinde durulmaktadır. Kitabın konusu ve amacı budur. Böyle bir kitapta, Türkiye'nin sosyal bir sınıfı tarafından diğer sosyal sınıfları üzerinde tahkküm tesis etmeye, Türkiyenin sosyal bir sınıfını ortadan kaldırmaya, Türkiye'deki müesses iktisadî veya sosyal temel nizamlardan herhangi birini devirmeye ve Türk devletinin siyasî ve hukukî nizamlarını topyekûn yoketmeye yönelmiş fiillerin övgüsü yapılmış olamaz. Çünkü olay Çin'de geçmiştir. Sayın bilirkişinin Türk kanunlarının Türkiye için yürürlükte olduğunu bilmesi gerekir. Bir an için, sayın bilirkişi gibi bu gerçeği unutarak, TCK.nun 142. maddesinin Çin'in çeyrek yüzyıl önceki sömürge düzenini korumak için konmuş bir kanun maddesi olduğunu kabul etsek bile, Çin'de geçen ve kitapta anlatılan bu mücadele, bir sınıf tarafından diğer sınıflara karşı değil, tam tersine, birleşmesi mümkün bütün sınıflarla ve bütün vatansever şahsiyetlerle elele, emperyalizme ve ona uşaklık edenlere karşı yürütülmüş, stratejisi ve taktikleri buna göre çizilmiş ve uygulanmış bir mücadeledir. Bütün kitap

boyunca en geniş biçimde ve tam bir açıklık içinde olan bu noktayı görmemeye imkân yoktur.

Bazı örnekler veriyorum:

"Mao Tse-tung arkadaş, bu 'sol' oportünist hatalara karşı azimle mücadele etti; ve Çin devriminin yeni durumunun derinliğine bir çözümlemesini yaparak, Japonların, Çin'i bir Japon sömürgesi haline getirme çabalarının Çin ile Japonya arasındaki çelişmeyi keskinleştirdiğini ve bunu temel bir çelişme haline getirdiğini ortaya koydu. Şüphesiz, Çin içindeki sınıf çelişmeleri, örneğin köylülerle toprak ağaları sınıfı arasındaki çelişme, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme, köylüler ve şehir küçük-burjuvazisi ile burjuvazi arasındaki çelişme, gene duruyorlardı. Ama bunların hepsi, Japonya'nın saldırgan savaşı sonucu ikinci dereceye, hattâ daha az önemli bir duruma düşmüşlerdi. Çin'in her yerinde, Japon emperyalizmine karşıkomak, büyük toprak sahipleriyle büyük burjuvazi içindeki bir avuç Japon taraftarı hain dışında, çeşitli sınıf ve tabakaları içine alan halkın tümünün ortak isteği haline gelmişti" (sayfa 11).

«... Partimiz ulusal kurtuluş bayrağını açarak, Japon emperyalizmine karşı, ülke halkının tümünün yürekten desteğini kazanan bir çağrıyı. Millî Birlik ve Birleşik Mukavemet Çağrısı'nı yayınladı. Partimizin, vatansever Çin ordularının ve Çin halkının ortaklaşa çabaları sayesinde, Kuomintang'ın yönetici kliği, sonunda iç savaşı durdurmak zorunda kaldı ve böylece Japonya'ya karşı ortak mukavemet mücadelesinde yeni bir durum, Kuomintang - Komünist işbirliği durumu meydana geldi" (sayfa 12).

"Ancak halkın tümünü harekete geçirebilmekledir ki, bir mukavemet savaşı olan bu halk savaşı azimle sürdürülebilir ve Japon saldırganları dize getirilebilirdi. Partimiz Japonya'ya karşı savaşı, gerçek bir halk savaşına çevirmek için, geniş halk yığınlarına sıkıca dayandı. Japonya'ya karşı birleşmesi mümkün bütün güçlerle birleşti ve Japonya'ya karşı millî birleşik cepheyi sağlamlaştırıp genişletti" (sayfa 14 - 15).

"Bir halk savaşını kazanabilmek için, mümkün olan en geniş bir birleşik cephe kurmak, ve, esas yığınların tam seferberliğinin yanısıra, birleşmesi mümkün bütün güçlerin birliğini gerçekleştirecek bir politika izlemek zorunludur. Millî birleşik cephe, Japonya'ya karşı olan bütün sınıf ve tabakaları içine alıyordu" (sayfa 16).

"İşçiler, köylüler ve şehir küçük-burjuvazisi mukavemet savaşının sonuna kadar sürdürülmesini kesinlikle istiyorlardı; bunlar Japon saldırısına karşı savaşın ana güçleriydi, ve, birlik isteyen, ilerleme isteyen esas yığınları teşkil ediyorlardı. Burjuvazi, millî ve komprador olmak üzere ikiye bölünmüştü. Millî burjuvazi, burjuvazinin çoğunluğunu meydana getiriyordu. Oldukça gevşek, çoğu zaman müterediddi ve işçi sınıfıyla çelişme halindeydi; ama öte yandan, belli bir ölçüde, emperyalizme karşı olmaya hazırdı ve mukave-

met savaşındaki müttefiklerimizden biri de oydu. Komprador burjuvazi sayıca çok az olan, ama Çin'de yönetici durumunda bulunan bürokrat kapitalist sınıftı. Bu sınıfın üyeleri, başka başka emperyalist güçlere bağlanmışlardı. Bir kısmı Japon taraftarı, bir kısmı İngiliz, ya da Amerikan taraftarıydı. Komprador burjuvazinin Japoncu kesimi, düşmana teslim olmuş, açık ya da gizli, haindi. Bu sınıfın İngilizci, ya da Amerikancı kesimi ise, belli bir ölçüde, Japonya'ya karşı mukavemetten yanaydı, ama bu tutumlarında kesin değillerdi. ... Toprak sahipleri de, büyük orta ve küçük toprak sahipleri olmak üzere, değişik bölümlere ayrılıyorlardı. Büyük toprak sahiplerinin bir kısmı ihancte düşmüsken, öteki bir kısmı mukavemetten yana çıktılar; ama epeyce de sallantılı bir durumdaydılar. Orta ve küçük toprak sahiplerinden çoğu mukavemet etmek istiyorlardı, fakat onlarla köylüler arasında da çelişme vardı. ... Bu karmaşık sınıf çelişmeleri karşısında, partimizin birleşik cephe içindeki çalışmalarla ilgili politikası hem dostluk hem mücadele oldu. Yani görevimiz, Japonya'ya karşı olan bütün sınıf ve tabakalarla birleşmek. ve sadece sallantılı olan, fakat giderek müttefik olabilecekleri de kazanmaya çalışmak, bu sınıflar ve tabakalar arasındaki ilişkileri düzenlemek için doğru bir politika izlemek. İşte bu doğru politika sayesinde bu sınıf ve tabakaları Japonya'ya karşı mukavemet davasında göreve koymak mümkün oldu" (sayfa 17 - 18).

"Partimiz, Kuomintang da içinde olmak üzere. Japonya'ya karşı olan bütün parti ve gruplarla, Japonya'ya karşı olan bütün sınıf ve tabakalarla. düşmana karşı ortak bir savaşta birlesmek amacıyla güttüğü politikada birsürü ayarlamalar yaptı" (sayfa 18 - 19).

"Mukavemetten yana olan bütün halk, yani Japonya'ya karşı olan bütün işçiler. köylüler, askerler, öğrenciler. aydınlar ve isadamları. birlesmeli ve Japonya'ya karşı Millî Birleşik Cephe'yi kurmalıdırlar" (sayfa 22).

"Toprak sahipleri ve burjuvazi, hattâ büyük toprak sahipleri ve büyük burjuvazi açısından, her durumu tek tek incelemek ve ayrılıkları belirtmek gereklidir. Bu ayrılıklara dayanarak esnek bir politika formüle etmeliyiz, ve böylece, birlesmesi mümkün bütün güçlerle birleşme amacımızı gerceklestirebilmeliyiz" (sayfa 23 - 24).

"İşçi-köylü ittifakı, işçi sınıfı ile köylüler ve şehir ve kövdeki bütün öteki emekçi halk arasındaki ittifaktır. Bu ittifak birlesik cephenin temelidir. İşçi sınıfının. millî demokratik devrimin öncülüğünü kazanıp kazanmaması, geniş köylü yığınlarına mücadelede önderlik ederek. onları etrafında toparlayıp toparlayamamasına bağlıdır. Ancak işçi sınıfının köylülere öncülük edebilmesiyle ve ancak işçi-köylü ittifakı temeli üzerinde ikinci ittifakı kurmak, geniş bir birlesik cephe meydana getirmek ve bir halk savaşını zafere götürmek mümkün olur" (sayfa 25).

"Emperyalizme ve onun uşaklarına karşı mücadelede, millî burjuvazi ve bütün vatansever şahsiyetler içinde olmak

üzere, bütün antiemperyalist vatansever güçleri aynı safta birleştirmek zorunludur. Burjuvazi ve öteki sömürücü sınıflar arasından antiemperyalist mücadeleye katılan bütün bu vatansever şahsiyetler ilerici bir tarihî rol oynarlar; emperyalizm elbette bunları hoş görmez, ama proletarya bağrına basar" (sayfa 57).

Görülüyor ki, kitapta anlatılan mücadelenin niteliği hiçbir değişik yoruma imkân vermiyecek açıklık içindedir; ve burada bir milli mücadelenin, bütün sınıfların ve bütün vatanseverlerin ortak cephesiyle, ulusça nasıl zafere götürüldüğü açıklanmaktadır. Sayın Prof. Dr İlhan Akın, bu satırlara ve bütün bir kitabı baştanbaşa kapsayan bu düşüncelere gözünü kapayarak, her şeyden önce de, TCK.nun 142. maddesinin çeyrek yüzyıl önceki Çin için değil, Türkiye için yürürlükte olduğunu unutarak bir kanaata ulaşmıştır. Bu tutumun bilimsellikle, hukuk anlayışıyla ve iyiniyetle en ufak ilgisi olmadığı açıktır.

Şimdi bu sayın profesöre sormak gerek:

Raporunda ileri sürdüğü hususlar, acaba 142. madde. de yasaklanan fiillerden hangisinin, ne bakımdan kapsamına girmektedir?

Niçin, milli bağımsızlık savaşının, bir millî demokratik devrimin savunulması bu maddede yasaklanan fiillerin unsurunu taşımaktadır?

Niçin, emperyalizme ve ona uşaklık edenlere karşı bütün sınıfların ve bütün vatanseverlerin ortaklaşa yürüttükleri bir halk savaşı, bu savaşı zafere götüren teori, bu teorinin stratejik ve taktik ilkeleri 142. maddenin yasaklarına uymamaktadır?

Niçin, bu halk savaşı teorisinin, ezilen ulusların emperyalizme karşı mücadelelerine bir katkı olduğunun belirtilmesi, bu maddenin yasakları içine girmektedir?

Niçin, sömürge, ya da yarı-sömürge ülkelerde gerçekleştirilecek antiemperyalist devrimin, yeni dünya devriminin, proleter sosyalist devrimin bir parçası olduğunun ifade edilmesi bu maddenin yasakları içine girmektedir?

Niçin, emperyalist saldırıya karşı bir mukavemet savaşının komünist partisi tarafından yönetilmesi ve zafere götürülmesi olayının tarihî bir gerçek olarak anlatılması bu maddenin yasakları içine girmektedir?

Niçin, Amerikan emperyalizmine karşı bir düşmanlığın ifadesi TCK'nun 142. maddesi hükümlerine aykırı düşmektedir?

Birçok geri kalmış ülkenin Amerikan emperyalizmi tarafından sömürüldüğünün belirtilmesi, sözü geçen maddenin acaba hangi unsurlarıyla, niçin çelişmektedir?

Niçin, bu ezilen ulusların Amerikan emperyalizmine karşı halk savaşı vermelerinin, millî bağımsızlıklarını kazanmalarının ve özgür uluslar haline gelmelerinin savunulması bu maddenin yasakları içine girmektedir?

Aleyhimde delil olarak kullanılan bütün bu noktaların acaba hangisi Türkiye'deki sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü tesis etmek fiilinin övgüsüdür? Hangisi Türkiye'de sosyal bir sınıfı ortadan kaldırmak fiilinin övgüsüdür? Hangisi Türkiye'de müesses iktisadî veya sosyal temel nizamlardan herhangi birini devirmek fiilinin övgüsüdür? Acaba hangisi Türk devletinin siyasî ve hukukî nizamlarını topyekûn yoketmek fiilinin övgüsüdür? Dava konusu kitapta, acaba bu fiillerin hangisi, ne şekilde övülmektedir ki, 142. maddenin 4. fıkrası ihlâl edilmiş olmaktadır?

Sayın Başkan, Sayın Üyeler;

Bilindiği gibi Prof. İlhan Akın raporunda bu sorunların cevabı yoktur. Yukarıdanberi yaptığım açıklamalar gösterir ki, bu bilirkişi kanaatini ileri sürerken tamamen dayanaksız, subjektif ve önyargılı olarak, bilimsellikten, hukuk anlayışından ve iyiniyetten tamamen uzak bir düşünceyle hareket etmiştir. Bu yüzden de çelişmelere düşmüştür. Kitabı anlamamıştır ve yanlış değerlendirmiştir. Üstelik acıdır ki, Türkiye Cumhuriyetinin dayandığı bağımsızlık ve özgürlük ilkelerine yüzdeyüz aykırı bir ifade taşıyan bu sayın bilirkişinin düzenlediği rapor, millî onurumuzu dikkate almayan büyük bir gafletin örneğidir. Böyle bir raporun delil olamayacağı, sayın kurulunuzun "vazıh" olmadığı gerekçeşiyle ve oybirliğiyle aldığı "tensip" kararında doğrulanmış bulunmaktadır.

B) Talepnamenin niteliği

Üzülerek belirtmek zorundayım ki, sayın iddia makamı da, TCK.nun 142/4 maddesine göre cezalandırılmamı isterken, iddiasını sayın kurulunuzun «vazıh» bulmadığı böyle bir rapora dayandırmıştır. Dolayısıyla, talepname de tıpkı Prof. İlhan Akm raporu gibi "vazıh" olmaktan tamamen uzaktır, ve, TCK.nun 142/1. maddesinde yasaklanan fiillerden hangisinin ne şekilde övülerek 4. fıkranın ihlâl edilmiş

olduğunu göstermekten, bu noktada en ufak bir delilden tamamen yoksundur. Tıpkı kendisine esas alınmış bilirkişi raporunda olduğu gibi, talepnamede de, yukarıdaki soruların hiçbirinin cevabını hiçbir şekilde bulmak mümkün değildir. Bu talepname, malûm bilirkişi raporuna dayandırılmış olması yüzünden, tıpkı o nitelikte bir belgedir. Dolayısıyla, bu talepname üzerinde yapılacak bir eleştiri Prof. İlhan Akın raporu üzerinde yaptığım eleştirinin aynısı olacağı için, tekrarını gerekli görmüyorum. Sadece şu bir-iki noktaya değinmekle yetineceğim:

1 — Öncelikle dikkatinize sunacağım bir nokta, sayın iddia makamının, "mukavemet savaşı, halk savaşı ve millî demokratik devrim"i "devirme eylemleri" olarak nitelemesi ve sözleri gerçek anlamından soyutlayarak aleyhime bazı sonuçlara varmak istemesidir. Bir an için bu sözleri, aralarında objektif bir anlam beraberliği olmayan "devirme eylemleri" sözleriyle karşılamak mümkün olsa bile, bundan ne çıkar? Sayın iddia makamının "devirme eylemi" dediği şey, emperyalizme karşı bir kurtuluş mücadelesidir. Türk kanunlarının, Japon emperyalizminin Çin'i istilâsını ve işgalini güvenlik altında bulundurmak için yürürlükte olmadığını, kendilerinin bizden iyi bilmesi gerekir.

2 — Ayrıca ileri sürülüyor ki, kitapta Mao Tse-tung'un fikirlerinin değerlendirilmiş olması bir suçtur. Bu noktada iki belgeden söz edeyim:

— Dava konusu kitabı inceleyen yeni bilirkişi kurulu, sayın Prof. Dr. Uğur Alacakaptan, sayın Doç. Dr. Eralp Özgen ve sayın Doç. Dr. Adnan Güriz, raporlarında şöyle demektedirler: "Eser Çin'in özel şartları ile ilgili olarak kaleme alınmış bulunmaktadır. Yazarın Çin devlet hiyerarşisinde yüksek bir yer işgal etmesi, esere Çin yöneticilerinin resmî görüşünü yansıtmak karakterini vermektedir. Eserde Mao Tse-tung'un görüşlerinin savunmasına önemli bir yer verilmesi de bu fikri doğrulayıcı nitelik taşımaktadır."

— Öte yandan Yargıtay 1. Ceza Dairesinin 967/3445 esas ve 968/2454 sayılı kararında, Mao Tse-tung'un fikirlerini değerlendirmenin suç olamayacağı belirtilmiştir.

Üçüncü Ağır Ceza Mahkemesinin
Sayın Başkanı, Sayın Üyeleri;

Konuyu zamanın imkân verdiği ölçüde açıklamış bulunuyorum. Bilindiği gibi bu kitap bir tarih kitabıdır. Yazar bu eserde bir tarih gerçeğini, kendi ülkesinin geçirdiği

sosyal bir mücadelenin tarihini anlatmaktadır. Yargıtay kararlarıyla da kesinleşmiştir ki, tarih suç konusu olamaz. Tarih bir bilimdir, ve, Anayasanın 21. maddesi bilim ve sanat özgürlüğünü getirmiştir. Anayasa Mahkemesi de bilimsel yayınları 142. maddenin kapsamı dışında bırakmıştır. Sayın kurulunuzun "tensip" kararıyla kurulan yeni bilirkişi kurulunun raporunda da belirtilmiştir ki, dava konusu "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" adlı kitapta TCK.nun 142. maddesinin 1 ve 4. fıkralarının hükümlerine herhangi bir aykırılık yoktur.

Beraetime karar verilmesini isterim.

Saygılarımla.

18 Aralık 1968
Süleyman Ege
(Sanık)
(İmza)

[BELGE: 9.]

A N K A R A
3 ncü Ağır Ceza Mahkemesi
Esas No. : 1968/229
Karar No. : 1968/327
C. S. No. : 1968/10013

KARAR

Selahattin Yertut 11485
Cumhuriyet Savcı Yardımcısı

Başkan : A. Fahri Yücel 8673
Üye : Ali Bedirhanoğlu 9366
Üye : Fuat Eribol 10842
Kâtip : İsmail Uyanık
Davacı : K. H.
Sanık : SÜLEYMAN EGE, İbrahim ve Ümmühan'dan 1931 de doğma, Ankara'da Bahçelievler 22 nci Sokak 12 numarada oturur. Yayın işleri ile uğraşır.
Vekili : Avukat Halit Çelenk
Suç : Komünizmi övmek.
Suç Tarihi : Mart/1968

Komünizmi övmek suçundan sanık Süleyman Ege hakkında yapılan açık yargılama sonunda.

Gereği görüşülüp düşünüldü:

Lin Piao tarafından yazılıp Sanık Süleyman Ege tarafından türkçeye "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" ismi ile

tercüme edilip yayınlanan kitapda; Komünist övgüsü bulunduğundan dolayı sanık hakkında dava açılmış bulunmaktadır.

Bilirkişi Profesör Doktor İlhan Akın mütalâasında Komünist Çin liderlerinden bulunan Lin Piao'nun Çin'in Japonya saldırısına karşı mukavemetini anlattığını, Yazar'ın Milli Demokratik devrimin Sosyalist devrime hazırlık için zorunlu bir aşama olduğunu, Sosyalist devrimin de Milli Demokratik Devrimin kaçınılmaz uzantısı olduğunu, mukavemet savaşı, halk savaşı adı verilen ve bağımsızlık uğruna girilen savaşların Komünist Yönetim şekline ulaşılmasında daimî bir merhale olduğunu, "Halk Savaşı teorisinin Ulusları Onemi" başlığı altında Çin'in kazandığı büyük başarılardan söz açılırken bu teorinin sadece Çin için geçerli olmadığını, dünyanın her yerinde ezilen ulusların ve halkların devrimci mücadelelerine büyük katkıda bulunacağını, yeni dünya devriminin proletler bir sosyalist devrim olacağını bildirdiğini bu itibarla eserde Komünist övgüsü bulunduğunu beyan etmiştir.

Bilirkişiler Uğur Alacakaptan, Eralp Özgen ve Adnan Güriz tarafından hazırlanan 4. 11. 1068 tarihli mütalaada; "Eserde Japonyaya karşı yapılan mukavemet savaşının anlatıldığını, bu mukavemet savaşının millî demokratik devrimde bir aşama olduğunu, Çin Komünist Partisi'nin ilk önce milli demokratik devrim içinde çalıştığını ve milli demokratik devrimin, sosyalist devrim için zorunlu bir aşama olduğunu" bildirmekte ise de; bu hususların Komünist övgüsü mahiyetinde olmadığını, keza iç savaş sırasında Komünist Partisinin uyguladığı stratejiyi öven ibarelerin dahi marksist görüşe göre bazı yorumlar olduğunu, bu itibarla mevzuatımıza göre bu hususların da suç teşkil etmediğini bildirmişlerdir.

Mahkememizce tetkik edilen ve suç konusu olduğu bildirilen eser incelenmiş ve eser baştan sona kadar Çin'in müteca viz Japonyaya karşı mücadeleleri ve bu arada takip edilen stratejilerin anlatılmakta olduğu görülerek türkçeye tercümesinin de suç konusu olmadığı kanaatine varılmıştır. Türk aydını bir komünist yazar ağzından da olsa Komünist Çin'de olup biten tarihî gerçekleri öğrenmek zorunluğundadır. Sanık eseri tercüme ederken kendiliğinden hiçbir şey ilâve etmemiş ve Türk toplumuna Komünizmi övücü mahiyette telkinde bulunmamıştır. Kitabın yazarının bir Komünist lider olması itibariyle anlattığı tarihî gerçeklerin kendi görüşüne uygun olması tabiî görülmüş ve bu sebeplerle son

Bilirkişi Heyeti'nin mütalâasına uygun olarak sanığın beraetine karar verilmiştir.

Karar:

Yukarıda tafsilen izah edildiği üzere sanığın suçu tekevvün etmediğinden müsnet suçtan talebe aykırı olarak BERAETİNE, temyizi kabil olmak üzere oybirliği ile verilen karar sanık ile vekilinin yüzlerine karşı ve C. Savcı Yardımcısı Selahattin Yertut huzuru ile açıktan okunup anlatıldı. 18.12.1968

Başkan 8673	Üye 9366	Üye 10842	Kâtip
(İmza)	(İmza)	(İmza)	(İmza)

[BELGE: 10.]

SAVCILIĞIN TEMYİZ LÂYİHASI

Yargıtay Birinci Ceza Dairesi Başkanlığına
sunulmak üzere Ankara 3 ncü Ağır Ceza
Mahkemesi Başkanlığına

20.12.1968 tarihli müddeti muhafaza dilekçesi dosyadadır.

Temyiz eden : Ankara Cumhuriyet Savcı Yardımcısı Selahattin Yertut 11485

Temyiz olunan : Ankara 3 ncü Ağır Ceza Mahkemesinin 1968/229 Esas, 1968/327 karar sayılı hükmü.

Temyiz sebepleri :

1) Bilirkişi İlhan Akın'ın raporunda dava mevzuu eserde Komünizmi övme suçu görüldüğü ve Savcılık da bu kanaatte olduğu için açılan dava Sorgu Hakimliğince de Son Tahkikatın açılması kararı ile Ağır Ceza Mahkemesine dava intikal ettirilmiştir. Bilirkişi raporunu yerinde bulmayıp yeni bilirkişi tetkikatı isteyen Sanığın 1.10.1968 tarihinde havale olunan dilekçesi, henüz Mahkemeye verilmeden 25.7.1968 tarihinde yapılan ilk tensipte resen yeniden üçlü bir Bilirkişi tetkikatına karar verilmiştir. Bu karar C.M.U.K. nun 31 nci maddesine aykırı olarak Savcılığın mütalâası alınmadan ve sanık tarafından henüz bir talep sebketmeden verilmiş olmakla usule aykırıdır.

2) Birinci Bilirkişi raporunun Mahkemece neden ihtiyaç ve itibara salih olmadığı, bahsi geçen tensip kararında belirtilmediği halde bilirkişi tetkikatına gidişin sanığın bilahare dilekçesinde yazılı sebeplere istinat ettiğini kabul et-

miş olsak: yani birinci bilirkişinin mesleği bakımından konu karşısında yetkisiz olup, davanın konusu Ekonomik, Politik, Tarih, Sosyoloji, Politika bilimi ile ilgili olduğundan yetkili bilirkişilere inceletilmesi düşünülmüş olsa da; ikinci bilirkişi raporunda imza ve meslekleri bulunan bilirkişilerin birincisi ceza Hukuk Profesörü, ikincisi Ceza Doçenti, üçüncüsü Hukuk Felsefesi doçenti olup hiçbiri talepte olduğu gibi politika ve Sosyoloji ile Ekonomi ile ilgili branşlarda değildir. Halbuki ilk rapordaki Profesörün branşı Amme Hukuku olup Devlet, Organ, Kuruluş ve Felsefesi ile konu ile daha yakından ilgilidir.

3) Eserde suç olmadığı hususuna gelince; eserde Çin Komünist Partisi ve bu Partinin muvaffakiyetleri ve istenilen iyi neticelere Komünist umdelerinin uygulanması ile gidilmiş olduğu ileri sürülmüş, bu cihetler övülmüştür.

a — Eserin hiçbir yerinde övülen rejim aleyhinde bir tek cümle olmayıp tek taraflıdır. İlmî ve objektif eserler karşılıklı fikirlere ayni derecede yer vermesi gerekir.

b — Filhakika kitabı müellif Çin için yazmıştır. Fakat mütercim olan sanık Türkiye için tercüme etmiş olup Basın Kanununun 16 ncı maddesine göre mütercim suç olan bir yazıyı tercüme etmekle müellefin fikrine iştirak ettiği asıl olarak kabul edilmektedir. Aksi halde mütercimlerin Basın Kanununun 16 ncı maddesindeki sorumluluklarından hiçbir halde bahsedilememesi lâzım gelir.

Bu sebeplerle hükmün bozulması arz olunur. 13. 1. 1969

Ankara Cumhuriyet Savcı Yardımcısı
11485
Selahattin Yertut
(İmza)

[BELGE: 11.]

T.C.
YARGITAY
Birinci Ceza Dairesi
Esas No. : 1969/436
Karar No. : 1969/1226
Tebliğname : 1-B/227

YARGITAY KARARI

Yayın yoluyla komünizmi övmekten sanık Süleyman Ege'nin yapılan duruşması sonunda: Beraetine dair (ANKA-

RA) 3. Ağır Ceza Mahkemesinden verilen 18.12.1968 gün ve 229/327 sayılı hükmün Yargıtayca incelenmesi Cumhuriyet savcısı tarafından istenilmiş olduğundan dava evrakı Cumhuriyet Başsavcılığından tebliğname ile Yargıtay Birinci Ceza Dairesine gönderilmekle okunup iş anlaşıldıktan sonra gereği konuşuldu ve aşağıdaki karar tespit edildi.

Komünist Çin Liderlerinden Lin Piao tarafından yazılıp sanık Süleyman Ege tarafından "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi" adıyla türkçeye çevrilen kitapta; Japonya'nın Çin'e saldırısı, Çin - Japon Savaşı ve Çin'in Japon saldırısını ve Japon emperyalizmini nasıl yendiği yazarın kendi görüşüne göre anlatıldıktan sonra Çin'in Japonya'ya karşı kazandığı bu zaferin sebepleri üzerinde de yine kendi açısından durulduğu ve bu zaferin Marksist-Leninist askerî planlarının Mao Tse-tung'un halk savaşı teorisinin uygulanmasına bağlandığı görülmüş, Japon - Çin Savaşında Çin tarafından uygulanan ve zaferi temin eden stratejileri anlatan bir kitabın, kendiliğinden hiçbir şey ilâve edilmeksizin mücerret türkçeye çevrilmesinde T.C.K.nun 142 nci maddesinde yazılı komünizmi övme niteliği bulunmamış ve Profesör Uğur Alacakaptan ile Doçent Dr. Eralp Özgen ve Adnan Güriz imzalarını taşıyan 4.11.1968 tarihli raporda bu hususu teyid eylemiş olmasına, mahkemenin tecelli eden kanaat ve takdirine göre; Cumhuriyet Savcısının yerinde görülmeyen temyiz itirazının reddiyle hükmün tebliğnamedeki düşünce gibi (ONANMASINA), 24. 4. 1969 gününde oybirliği ile karar verildi.

Karşılaştırıldı.

Başkâtip Y. (Resmî mühür ve İmza)

(İmza)

Bu kitabın dizgi, baskı ve cilt işleri Ankara'da
ÜNAL Matbaası'nda yapıldı.

bilim ve sosyalizm yayınları

"Yaşasın Halk Savaşının Zaferi", bu küçük kitap, büyük ve zengin bir tarihî deneyimin sentezidir. Böyle bir kitap, ancak büyük bir halk savaşı ateşinden geçmiş Lin Piao gibi bir halk savaşı kumandanı tarafından yazılabilirdi. Lin Piao, emperyalist Japon saldırısına karşı Çin Direniş Savaşı'nın ve Çin devrimci iç savaşlarının yönetiminde Mao Tse-tung'un yakın silâh arkadaşıydı. Yazar bu kitabında, ezilen halkların ve ulusların emperyalizme karşı mücadelelerinin en büyük silâhı ve çağımızın nükleer silâhlardan daha güçlü silâhı olan halk savaşını —halk savaşının teorisini, stratejisini ve taktiklerini— 22 yıl süren Çin halk savaşının zengin deneyimiyle yoğurarak anlatıyor. Marksist-leninist millî-demokratik devrim teorisini tam bir açıklık içinde ve tüm kapsamıyla somutlayan bir eserdir bu... (Davası Ankara Üçüncü Ağırceza Mahkemesi'nin beraet kararını kesinleştiren Yargıtay onamasıyla sonuçlanmıştır.)

10 Lira

BİLİM VE SOSYALİZM YAYINLARI ● YAŞASIN HALK SAVAŞININ ZAFERİ ● LİN PİAO